

Octogonul în acțiune

1

Pavel Coruț

QUINTA SPARTĂ

Ediție revizuită

Pavel Coruț

Octogonul în acțiune

Cartea I

QUINTA SPARTĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORUȚ, PAVEL

Quinta spartă / Pavel Coruț - Ed. a 7-a, rev. - București:

Devadata, 2005

ISBN 973-87465-0-7

821.135.1-31

Ediția a VII-a (revizuită): 2005

Copyright © 1992-2005 Coruț Pavel

ISBN 973-87465-0-7

Pavel Coruț

QUINTA SPARTĂ

EDITURA DEVADATA

Atenționare

Conținutul acestei cărți este o pură ficțiune, un rod al fanteziei mele. Unii răuvoitori îmi vor reproșa, poate, că ficțiunea se apropie primejdios de realitate, identificându-se cam prea des cu aceasta.

Ce aş putea să le răspund? Nu trageți, domnilor tovarăși! Oricum, aveți destule vieți pe conștiință, căci toți cei uciși după 22 decembrie 1989 sunt opera voastră.

Ceaușescu și-a plătit greșelile. Voi ce mai așteptați?

Pavel Coruț

Capitolul 1

VARAIN, TE DUCI ÎN IAD!

O centrală de spionaj nu e tocmai un pension de domnișoare. În mod sigur, Dumnezeu nu ne-a făcut pe noi, spionii, după chipul și asemănarea Lui. Prea suntem josnici și urâți pe dinăuntru, prea scormonim cu mințile după cele mai perfide metode de a corupe și înșela, de a schilodi și distruge pe cei din tabăra adversă. Unii o facem pentru bani, alții din orgoliu ori datorită faptului că ne-am deprins cu ideea că așa merg treburile în lumea noastră. Teoretic, noi, cei din Octogon, o facem din patriotism și în numele Legii. Când, însă, vezi pe unul dintre colegii tăi cu nervii făcuți praștie, transformat într-o grămadă de carne tremurândă, te apucă o furie rece și distrugătoare împotriva **celorlalți**. Ce putere mai are atunci Legea?

Pe Dan l-a adus o legătură, un agent grec fără identitate. Așa suntem noi, fără identitate. Sau, cu prea multe identități. Cum o fi reușit grecul să-l treacă prin două vămi rămâne o taină. Ușor nu i-a fost, căci Dan era mai rău decât un mort. Cu mult mai rău. Morții închid ochii și stau cuminți în mormintele

lor. Pe unii îi plângem, pe alții îi iertăm pentru nedreptățile făcute. Pe toți, fără excepție, îi uităm, mai devreme sau mai târziu. Dan era un mort de care nu puteai să nu ții seama. Nu mai știa nimic, nu mai înțelegea nimic. Vorbea însă. Repeta ca un robot parola de contact. *Is this the way to the harbour? Is this the way...*

– Dane, măi băiatule, trezește-te! Ești acasă. Sunt eu, Varain. Mă recunoști?

– *Is this the way to the harbour? Is this the way...*

Îi făcuseră creierul zob pentru a-i smulge parola. Pentru câteva cuvinte, un om fusese adus în stadiul de animal inferior, fără voință, fără conștiință. Dumnezeu ar fi trebuit să păstreze anumite taine ale Lumii numai pentru sfinți, căci oamenii au tendința de a transforma în armă tot ce le cade la îndemână. Parapsihologia a devenit o armă teribilă în breasla noastră. Pe luna în curs, Dan era al treilea care sfârșea în acest oribil mod și în același loc – Malta. Adversarii acționau diabolic: ne interceptau ofițerul, îi sfredeau creierul, îl storceau ca pe o lămâie, apoi ni-l aruncau înapoi, să ne facă să simțim cine erau ei. Ți se răcea sângele-n vine, când vedeai „cadoul” bubulilor⁽¹⁾. Omul căzut în ghearele lor ajungea o cârpă, un nimeni. În aparență, totul era simplu și curat, ca la un calculator: îi scoți discul de memorie și calculatorul tace pentru totdeauna. Calculatorul pe care îl avem în față nu tăcea și avea pe undeva o soție și doi copii. Ce puteam să le spun? Că Dan a căzut la datorie? Mi-e așa o scârbă de vorbe mari...

De ani de zile, ne războiam pe tăcute cu un centru de spioni din tagma bubulilor, dușmanii noștri tradiționali. Ne

⁽¹⁾ *Bubuli* = scorpioni = sioniști

schilodeam pentru informații, pentru imensele valori din care izvorăște puterea Lumii. Ne urmăream fără milă și îndurare, în numele nenumăratelor vendete moștenite din generație în generație, din vremuri demult uitate de oamenii obișnuiți. Noi nu uitam nimic. Nici nu iertam. Lăsam gesturile de caritate în seama bunului Dumnezeu.

De vreo lună, confruntarea luase proporții de război informativ total, pe viață și pe moarte. Maltezul, omul nostru din La Valetta, pusese mâna pe o informație de maximă importanță pentru România. Bubulii îl mirosiseră, pe căi numai de ei știute. L-au „răcit“ rapid și fără urme. Informația a ajuns însă la noi și acest lucru urma să-i coste pe bubuli mult, foarte mult. Mijloacele noastre de a obține informații din tabăra adversă erau coșmarul vieții lor. Toate verificările contraspionilor bubuli se loveau de un zid, nu ajungeau la sursele noastre. Era și foarte greu de bănuț ceva. Aveam, la nivel înalt, câteva conserve plantate de Siguranță și SSI, încă de prin anii 1938-1939, care, în ultimii ani, deveniseră active, probându-și valoarea de excepție. Agenții „odiosului aparat de represiune burghezo-moșieresc“ luptau cot la cot cu „brava Securitate populară“, continuând răfuiala începută cu aproape două sute de ani în urmă. Acolo, sus, la lumină, oamenii se înfruntau în numele unor ideologii, al unor tâmpenii politice. Jos, la noi, situația era mult mai simplă: bubulii erau dușmanii României, indiferent dacă erau de culoare roșie sau verde, dacă se închinau lui Dumnezeu sau lui Marx.

În acțiunea din Malta, muriseră cam prea mulți oameni de primă mână. Nu știam precis despre ce era vorba, căci spionii nu discută niciodată între ei afacerile în care sunt implicați dar, probabil, miza merita sacrificiul. Bătrânul, comandantul Octogonului, nu se juca niciodată cu viețile

noastre. Unul dintre pușinii șefi din această sălbatică „epocă de aur“ care nu suferea de boala sacrificării altora mai mici sau mai slabi. Mă și miram uneori cum de-l răbda Ceaușescu. Prea era un lup alb în haita de lupi suri a șefilor serviciilor secrete române.

Oamenii noștri muriseră în condiții groaznice, cum numai bubulii pot imagina, dar acțiunea nu avansase nici cu un milimetru din locul unde o lăsase Maltezul și legătura sa din La Valetta. În filmele de spionaj, o treabă ca asta se face în doi timpi și trei mișcări, de către un superspion solid, zâmbăreț, spiritual, cu mare succes la muieruște. În realitate, o astfel de „treabă“ decurge mizerabil și extenuant. Densitatea de spioni și contraspioni crescuse infernal pe pământul Maltei, acum, când cei doi ași ai informațiilor internaționale, Gorby și Bush, hotărâseră să se întâlnească pe insulă, pentru o nouă împărțire a sferelor de influență.

După știrile noastre, bubulii stăpâneau cam o treime din avuția mondială, fapt ce le permitea să întrețină o oaste de circa trei sute de agenți permanenți pe insulă. Căderile ofițerilor noștri mă făceau să le simt suflarea la ceafă, să le văd mutrele de mopși satisfăcuți că au reușit să ne prindă la oala cu smântână. Undeva, sus, era o trădare, căci în branșa noastră ghinionul apare foarte rar. Era trădare la nivel înalt, probabil în sectorul politic al țării, în rândul celor două duzini de indivizi care-și spuneau aleșii poporului. Nu puteam însă reacționa în nici un mod: puterea de coerciție și represiune a partidului crescuse monstruos, agresând psihic milioane de români. cu propagandă deșănțată. Teoretic, noi apăram această structură. Practic, eram striviți de ea, atât numeric, cât și din punct de vedere al posibilităților legale ori materiale. Visam o zi...

Dan își mormăie înainte parola morții. O să mai reziste un timp, apoi va exploda ca o bombă. Nu știu când și cum o va face, dar va exploda sigur. Așa au sfârșit și ceilalți. Chestia asta cu parapsihologia e o treabă din cale afară de urâtă. Vine la tine un tip, ți se uită în ochi și îți înfige în creier o bazaconie de care nu mai poți scăpa. E pur și simplu diabolic. Încetezi să mai fii tu însuși, devii sclavul bazaconiei, execuți robotic toate comenzile ei. Parcă mort e ceva mai bine. Și asta când dai de un tip corect, care vine ziua în amiaza mare să te privească în ochi. Pe Maltez l-au hipnotizat în somn. Nici n-a știut că i-au plantat gândul sinucigaș în creier. Dimineața, când s-a trezit, a băut o cafea în prezența cameristei de la hotel, apoi s-a aruncat bine dispus pe fereastră. S-a zdrobit de caldarâm ca un ou, el, un bărbat de o statură herculeană. După astfel de evenimente, poți să ascuți calm balivernele profanilor care își bagă nasul în afacerile breslei noastre? Nu le-ar strica acestor judecători de ocazie să arunce măcar o privire în grădina bubulilor, să vadă cam ce „agricultură“ practică „democrația“ acestora.

Până la folosirea parapsihologiei, nu eram chiar ciumeții breslei. Ba chiar aş zice că multora le tremurau bufanții la gândul unor întâlniri de gradul zero cu vreunul de-ai noștri. Acum, o încasam metodic, din cauza unor șefuleți tâmpiți, de care nici măcar Bătrânul nu putuse scăpa. Al nostru, al celor din Serviciul Operațiuni Speciale, era un capsoman care ajunsese pe scaun ronțâind hârtii prin birouri, slogănind pe la partid și făcând temele la tot felul de politrucii tâmpiți. Partidul îl înfipsea în Octogon pentru a supraveghea „morală“ și pe șef. pe generalul Radu Boureanu supranumit Bătrânul. Nu era

săptămână să nu mă cert la cuțite cu acest Huiban. Tipu' nu înțelegea că nu avem de ales: ori foloseam și noi parapsihologia, ori ne lăsăm de meserie. Avea un talent grozav de a fugi de răspundere, de a tergiversa lucrurile, măcar până la pensionarea sa. Cum mă vedea intrând în birou, scotea meticolos regulamentul de muncă informativă, puneă alături un creion ascuțit la ambele capete, unul albastru și altul roșu, și începea dăscăleala:

– Să vedem ce spune legea. E voie să folosești astfel de metode pentru îndeplinirea unor misiuni? Nu, drăguță! Legea interzice!

– Legea îmi dă voie să folosesc exact aceleași metode pe care adversarul le aplică pe pielea mea. Măcar pentru apărare, dacă nu pentru atac. E o chestiune de bun simț. Știința a făcut un salt colosal în domeniul muncii noastre.

Se zburlea ca un curcan. Îl deranja chestia cu știința și bunul simț.

– Aici nu e știință, aici e fantezie deplasată și visuri de tânăr aventurier. Ai citit prea multe cărți de spionaj.

Îl criticam în gând de mamă și plecam. Nu uitam să-mi exprim, tot în gând, îndoiala cu privire la moralitatea mâmicilor care aduseseră pe lume plozi idioți, capabili să-și bată joc de regulamentele de muncă informativă. S-ar fi convenit ca astfel de legi să fie făcute numai de cei care au trăit, măcar o dată în viață, „înălțătorul“ sentiment al neputinței și morții. Sentiment pe care îl încerci când un adversar îți suflă în ceafă, în timp ce altul, postat în fața ta, îți explică, rânjind, diferența între un tip care ține pistolul de partea cu trăgaciul și cel pe care ghinionul sau prostia l-a adus în fața țevii. O lecție ca asta se ține minte întreaga viață. Hârțogarii așteptau liniștit pensia, iar noi crăpam ca muștele, pe toate meridianele lumii

Crăpam și ne îngropau fără zgomot, să nu deconspirăm cazurile și interesele de stat. Uneori, mă întrebam cine de fapt erau dobitocii, noi sau grangurii din tablouri.

De vreun an, începusem să ne revenim un pic. Îl convinsesem pe Bătrân de eficiența psihologiei și parapsihologiei, instalasem un laborator de testări în Octogon, ne antrenau niște specialiști mari. Crăpam și acum, dar parcă mai puțini. Erau semne că vom ieși din faza neagră.

Dan își continuă litania. Nu se grăbește, nu încetinește ritmul. O ține drept, caută drumul spre port. Dacă aş spune că sper să-l găsească, aş minți. Cei ca mine nu speră niciodată: știu ori nu știu. Sunt sigur că Dan nu va mai găsi niciodată vreun drum către viață și asta mă umple de mânia aceea rece, hotărâtă și calmă, mai cumplită decât amokul.

Șeful e sus, la Bătrân. Probabil, stă în poartă și primește lovituri de pedeapsă pentru ultimul eșec. Încerc un sentiment de bucurie mărunță, răutăcioasă; măcar atât să sufere și el, căci în câmpul de confruntare informativă nu a fost niciodată. Mormăitul lui Dan mă readuce în mizeria vieții noastre. Ce satisfacții mai poți avea într-o astfel de situație?

Telefonul sună molcom, de câteva ori. Ridic receptorul:

– Căpitanul Varain, la ordin.

– Vino la cabinet!

Clic! S-a închis. Șeful era murat rău de tot. Arunc o privire către ființa care se zbate în întuneric, într-o imposibilă regăsire și încep să urc meticulos scările. Nu mă grăbesc. O veste proastă nu o auzi niciodată prea devreme.

Bătrânul, îmbrăcat de plecare, mă așteaptă în capul scărilor. Asta nu mi s-a mai întâmplat vreodată, în cei zece ani de când trudesec în slujba Octogonului. Se petrece ceva foarte grav. În spatele Bătrânului, Huiban încearcă să-și compună o mutră cât mai oficială. Zadarnic! Varain știe să citească prin măști, chiar și prin cele de șefi. Era groasă rău.

– Mergem!

Bătrânul n-a fost niciodată un guraliv. A crescut la trei școli ale tăcerii: Siguranța Română, ocna deținuților politici din Aiud și Octogonul Securității. Carieră de excepție. Singura de acest fel.

În curte e pustiu și curat, prea pustiu și prea curat. Măcar un chiștoc de țigară, o bucățică de hârtie... Ar arăta mai uman. Ce să-i faci? Octogonul n-a fost proiectat pentru *human beings*. De asta eram deja sigur. Mașina duduie cu motorul pornit.

– La Mogoșoaia!

Șoferul demarează și se înfinge în trafic. Privesc la coada din fața măcelăriei de vis-a-vis. O lume urâtă și săracă se zbate să trăiască. Mult mai umană în suferința ei decât cea din interiorul Octogonului. Mă întreb dacă lumea știe că existăm.

Bătrânul e același, neschimbat de aproape trei decenii, de când a fost scos din pușcărie și plantat în Octogon. Cu părul complet alb și ochii senini, cu figura ca o mască rece. Nu l-am văzut niciodată vesel sau trist. Ori, măcar, furios... Nu întinerește, nu îmbătrânește. Mă intimidază răceala care se degajă din întreaga sa făptură. Un om fără nume real, fără familie, fără adresă. O legendă a superspionilor care s-a încarnat absolut întâmplător, ajungând în mod misterios pe

scaunul de șef suprem al Octogonului. Un enigmatic lup alb.

Palatul Mogoșoaia e închis. Toamna a pus stăpânire pe parc, pe lac. Un vânt subțire și rece se insinuează dinspre nord-est. Într-un colț, câțiva zidari mănâncă slănină cu ceapă și beau vin, direct dintr-o sticlă, pe care și-o trec din mână în mână. Din când în când, hohotesc din motive numai de ei știute. Aceștia sunt oamenii. Pentru ei, viața este relativ simplă și merită trăită. Șoferul rămâne respectuos între noi și zidari. Se prefacă că citește ceva. Bine dresat. Mai bine decât un câine de pază.

Ca la un ceremonial, luăm loc pe o bancă. Am intrat deja în atmosfera Bătrânului. Cred că și asta e un fenomen psi. Repet în gând cam tot ce știu despre Malta, despre bubuli, despre acțiunile speciale în teritoriul străin. Aștept să mă întrebe. Nu am nici o îndoială: sunt al patrulea.

Bătrânul mă surprinde:

– Varain ce știi despre stăpânii din umbră?

Miliardele de relee din creier încep să se închidă și să se deschidă cu viteze astronomice. Conform educației primite în Octogon, caut răspunsul metodic, îl analizez, nu mă grăbesc să afirm ceva incorect ori incomplet. Astfel de greșeli se pedepsesc foarte sever. Orice organizație din Lume, secretă ori publică, are stăpâni din umbră. În toate țările, chiar și în socialistă noastră Românie, există persoane din categoria eminențelor cenușii. Mafia, Ndraghetta, Cosa Nostra, Masoneria, bubulii și organizațiile teroriste au stăpâni din umbră. Întrebarea este prea simplă, răspunsul nu poate fi complicat. Bătrânul se gândește la ceva concret. Îmi încerc șansele:

– V-ați gândit la masoni?

Bătrânul privește la un punct îndepărtat, de pe celălalt mal al lacului. Are multe de spus și acest lucru îi displace vizibil.

– Varain, e timpul să știi. De zeci de ani, nimic important nu se întâmplă pe planetă fără voia stăpânilor din umbră. Războaie, revoluții, crize politice, lovituri de stat. Totul sau aproape totul este deja sub controlul lor. Inclusiv avuția mondială.

Mi se pare absurd dar nu îndrăznesc să recunosc. Cine poate controla haosul de pe această planetă, cu sute de popoare, cu sute de religii, cu zeci de sisteme politice? Mă lansez într-o nouă tentativă:

– Adică și la noi...? Chiar și președintele?

Mă uimește tonul direct cu care răspunde. E foarte sigur de sine. Și de mine.

– Ceaușescu e un pion în mâinile lor. Poate chiar pus ori acceptat de ei.

– Și tot ce se întâmplă în jur, cu țara, cu oamenii?

– Un experiment aprobat. Nu e tocmai un succes, dar nici o catastrofă. Putea fi mult mai rău.

– Înseamnă că ideologia...

– Ideologia este un narcotic pentru drogarea maselor din orice țară. Nimic mai mult. Cei care o mănuiesc știu acest lucru. Puterea adevărată stă în bani și informații.

Sunt cam dezumflat. Pentru ce am sacrificat zece ani din viață? Pentru ce nu am nevastă, copii, casă, liniște, siguranță. un rost de om obișnuit, chiar sărac, dar obișnuit? În schimb. am părul sur și minte de om bătrân. La ce mi-ar folosi toate astea, dacă ar fi să redevin un om obișnuit?

– Înseamnă că și noi suntem sub control...

În sfârșit, Bătrânul mă privește în ochi, strângându-și fulgarinul în jurul trupului osos. Parcă e un pic mai uman.

– Pe noi nu ne au sub control. Au reușit să smulgă de ici, de colo, câte o informație. Nu prea mult. Nu am avut trădători. Mai rezistăm.

O senzație de sfâșietoare singurătate mă învăluie. Mi se pare că trăiesc un vis urât și trist. O nouă Sarmisegetuză.

– E cumplit să fii singur pe planetă.

Mi se pare mie sau, poate, figura Bătrânului se înăsprește:

– Nu, nu suntem singuri. Ca noi sunt încă mulți, pe tot globul. Și dacă ar fi să rămânem singuri, nu avem dreptul să abandonăm lupta!

Da, sigur, Bătrânul are și sentimente omenești. Tace. Tac și eu. Imaginea Lumii plină de cetăți nesupuse stăpânilor din umbră nu poate fi acceptată de logica mea. E prea feudală. Sau, prea modernă, cine știe? Oricum, nu e din epoca mea, „epoca de aur“, cu mizeriile ei mărunte și cu marea ei lipsă de speranță, cu nimic concret la orizont și cu multe vorbe, îngrozitor de multe vorbe goale. Toți vorbesc, de la muncitor la ministru. Mult și fără miez.

– Ai un portmoneu?

Am un portmoneu fin, din piele de căprioară. Mi l-a dăruit Ioana de ziua mea. Fata asta plină de ambiții se zbate să facă din mine un perfect om al epocii, cu ceva bani, multe pile și cât mai puțină rușine. Un tip cu căpăstrul pus direct pe creier. Speră să reușească. Mă pândește ca o felină, așteptând un moment de slăbiciune din partea mea. Nu cred că-l va găsi, dar o las în pace. Are și părți bune: în pat, e un adevărat spectacol.

Scot portmoneul și i-l întind. Meticulos, cu gesturi de meșteșugar, Bătrânul înfinge ceva în plicul meu. O bucățică

de metal, o parolă tăcută, imposibil de spart prin mijloace parapsihologice. Verifică rezistența cu unghia. Rezistă. Pe câmpul maroniu se detașează o floare de stâncă confecționată dintr-un metal alb, probabil argint. Nimeni n-ar zice că nu a fost dintotdeauna acolo.

– Varain, te duci în iad. Sau, poate, într-un loc mult mai cumplit.

Nu e prea încurajator dar cel puțin nu aruncă slogane. Nu-mi plac sloganele, îmi fac greață. Nu sunt pentru oamenii inteligenți, ci pentru turme.

– Prea multă protecție nu-ți putem asigura. Am aflat câte ceva despre schema de acțiune din Malta, dar nu-ți putem garanta că nu vei împărtăși soarta celorlalți.

Dau din cap înțelegător. Parcă trapeziștii sau parașutiștii au condiții mai sigure de muncă? De unde nu-i. numai Dumnezeu poate da.

– Vei primi ajutor și de la ceilalți din rezistență. Nu trebuie să te miri de nimic. Ai o bază mai solidă decât a celor dinaintea ta, dar nu o vei cunoaște decât în situații excepționale. Situația operativă din Malta nu permite să ai în contact mai mult de doi oameni. Conform regulamentului, ar trebui să-ți cer consimțământul pentru misiune. N-o fac. Îți ordon: **Varain pleci în Malta și afli ce au stabilit stăpânii din umbră pentru România! Aduci și probe, cât mai multe probe!**

A făcut un efort teribil să țină acest discurs. E clar. Nu trebuie să cunosc prea multe, să nu am ce spune când mi-or umbla bubulii prin creier. Mi se pare absolut normal. Cine mai este sigur de ceva în acest secol mizerabil, în care trădarea aliaților sau prietenilor a devenit politică oficială de stat? Curiozitatea înnăscută mă determină să-mi înfrâng reținerile. Să sparg ceremonialul încredințării misiunii informative. Dacă

tot e să crăp, măcar să crăp deștept:

– În ipoteza că stăpânii din umbră ar putea cuprinde întreaga planetă, putem conta pe instaurarea păcii mondiale?

Dacă Bătrânul ar putea avea reacții omenesti, ar fi izbucnit. El rămâne însă cel dintotdeauna, inuman în tăcerea lui. Sau, poate, suprauman. Răspunde totuși:

– Pacea cui? Crezi că vor înceta experiențele pe popoarele mai mici și mai slabe? De unde știi că nu au hotărât să desființeze această țară?

Bătrânul nu face niciodată crize de patriotism. Nu-i stă în fire. Imaginea unor umbre fără chip, umblând pe harta Lumii, ștergând și trasând granițe, după planuri numai de ele știute... Izbucnesc:

– Sunt bubuli sau masoni?

Bătrânul mă privește din nou. Să mă calmez.

– Și de una și de alta. Și alții. Cam tot ce au dat mai tare rețelele mondiale de putere. Ceilalți, oficialii, sunt figuri de operetă.

– Înseamnă că știți cam ce au hotărât pentru România...

Bătrânul pare adâncit în gânduri dar eu îl cunosc bine. Cântărește un răspuns exact, scurt și clar. Laconic.

– În linii mari, știm. E bine să știi și tu. Vor face o nouă experiență pe noi. Încurcăm prea multe interese, infirmăm cam multe teorii, deranjăm oameni importanți. Vor să ne facă „rentabili“.

Iată ceva cu totul nou în comportarea Bătrânului: sarcasmul. Trăiesc din nou senzația că sunt aruncat în secolul viitor, în timpul societății planetare și al controlului mondial. Bătrânul nu glumește.

– Și dacă nu vrem să devenim „rentabili“, ce ne vor face? Bătrânul mă privește stăruitor câteva clipe, pentru a-mi

lega întreaga viață de răspunsul său:

– Asta trebuie să afli tu, Varain. Și cât mai repede.

Nu mai e nimic de spus. Ordinul de misiune a fost dat.

Ne-am întors tăcuți la Octogon. Coadă la carne era tot acolo, unde o lăsasem. Urmașii Daciei și ai Romei se sfâșiau între ei pentru o bucățică de carne sau de salam cu soia. Politicienii țineau discursuri optimiste. O lume amorțită nu mai reacționa decât la mirosul de mâncare. Iar eu, căpitanul Petre Varain, trebuia să-mi risc viața pentru ca acest spectacol de bălci să continue.

Prin cărțile citite în adolescență, eroul pozitiv era cuprins de înălțătorul sentiment al dragostei de patrie. Exagerări. Patria mea se refugiase în legende și în zidurile vechii Moldove, atâtea câte mai stăteau în picioare. Ne conducea o șleahță de pitici mici la suflet, care uitaseră de mult ce înseamnă patria, în numele căreia ne dădeau ordine. Niște tribalezi străini de sentimentul unității și dreptății naționale. Iar noi nu puteam face nimic pentru a schimba această situație: bubulii ar fi profitat de conflictul intern pentru a pătrunde și mai adânc în carnea țării. Obiceiuri de căpușe nesătule.

Am început să calculez calm, profesional ce aveam de făcut pentru a supraviețui în această misiune. Trebuia să mă pregătesc serios.

Capitolul 2

PLOUA CU SPAIMĂ ȘI DURERE...

Cine nu a trecut prin testele psihologice de verificare a spionilor nu știe ce înseamnă să-ți dezbraci sufletul. La prima întâlnire cu ele, te cuprinde instinctiv un sentiment de scârbă, căci nu-ți rămâne nici un colțișor din întreaga ființă nescotocit și necălcat de bocancii soldățești, cu ținte grele, ai psihologilor. N-ai încotro, trebuie să spui și țâța care ai supt-o de la mama ori culoarea primului biberon folosit, căci diabolicele capcane surprind cea mai mică ezitare, omisiune ori denaturare a adevărului. După ce te mai călești un pic, începi să le înțelegi rostul, deși greața la întâlnirea cu ele nu dispare total.

Zile în șir, uneori nopți în șir, o armată de psihologi, înarmați cu tot felul de chestionare și instrumente, îți cântăresc trupul, creierul și sufletul. Îți caută punctele de sprijin cu care să răstorni lumea **celorlalți** și-ți cârlesc armura umană moștenită de la părinți. Găurile din armura naturală sunt multe și nu se cârlesc chiar atât de ușor. Sentimentele normale, pasiunile pe care orice ființă umană le încearcă în anumite situații, micile vicii scuizabile sunt tot atâtea porți prin care adversarul se poate infiltra către sufletul și voința spionului, pentru a-l deturna de la misiune, pentru a-l învinge ori lichida. Da, pentru a-l lichida.

căci există și servicii secrete care nu au renunțat la obiceiul barbar al lichidării adversarilor.

Dresajul uman este mult mai greu decât cel chinologic, deoarece omul este o ființă mult mai complicată decât câinele. Dacă nu te prăbușești de la început, cum se întâmplă cu peste șaptezeci la sută din candidați, riști să ajungi **cineva**, adică un individ pentru care nu mai există cale de întoarcere din jungla spionajului. Ajungi să nu mai ai emoții omenești, să privești surâzător la cel care se pregătește să te lichideze, să zâmbești calm când toată lumea urlă de spaimă, să nu te poți bucura de aproape nimic din Lume. De aici încolo, vei purta numai o vagă umbră din ceea ce ai fost cândva, câteva aparențe exterioare, căci interiorul tău a fost reconstruit cu grijă într-o mașină de cules informații și de anihilat spionii din tabăra adversă.

Acum, situația e de-a dreptul ieșită din comun iar cobaiul testelor sunt eu, căpitanul Petre Varain din Serviciul Operațiuni Speciale al Octogonului Securității.

De cinci zile și cinci nopți, fără pauză, trecem din test în test. Deschid și pentru psihologi o nouă eră, era superspionului care nu doarme, nu mănâncă și nu se odihnește mai mult de o sută de ore. Din când în când, mi se dă să beau un amestec de ciocolată lichidă, vitamine și cofeină. Minte funcționează înainte, probele se succed una după alta, în ritm infernal. Psihologii se schimbă la câteva ore, eu rămân pe loc. În a cincea zi, mă mai ține în picioare numai orgoliul și un oarecare sentiment de satisfacție: Bătrânul face tot ce-i stă în putință pentru a mă feri de soarta predecesorilor mei.

Cel mai inteligent om de pe planetă n-ar reuși să dezlege de unul singur, fără calculator, tainele personalității căpitanului Varain, cobaiul testelor. Întrebările, zeci de mii, se succed cu

viteză, când în scris, când verbal, când abia șoptite, când urlate cu furie, când pe vuiet de mare agitată ori pe fond de trafic intens, când însoțite de țipete inumane, de spaimă și durere. Apoi se lasă liniștea și încep bizarele șiruri de informații, aparent fără nici o legătură între ele, pe care trebuie să le confirm ori să le infirm, după cum simt și gândesc:

«Îmi plac femeile înalte», sună testul. «Da/Nu». Sigur că-mi plac. Da! «Mai cumplit decât moartea este...» Ce să fie scumpilor? Pierderea demnității umane. Asta și scriu. «Dacă n-aș fi ce sunt, aș dori să devin...» Ziarist, nene, să nu se mai joace alții cu viața mea; dacă am chef mi-o fac singur. «Tăria poporului nostru constă în...» Să credeți voi, garizilor, că în „temelia de granit“ a sloganelor voastre! Eu scriu ce cred: în întoarcerea la rădăcina străbună. «Când eram mic, chinuiam animalele. Da/Nu.» Nu, stimabililor, tânărul kamikaze pe care îl pregătiți pentru lansare în tabăra adversă nu are fire de *killer*. În copilărie, culegea căteii de pripas și pisicile orfane de pe maidane. «Dintre toate băuturile, cea mai bună este...» Apa, copii ai durerii, căci de ani de zile n-am pus o picătură de trăscau în gură. Știu eu de ce.

Testele și întrebările continuă, continuă, continuă...

«În societatea noastră, factorul politic joacă un rol de...» Ar trebui să mint, să scriu sloganul de la partid, dar nu țin: psihologii vor descoperi rapid minciuna, cu altă capcană, ascunsă între sute de întrebări.

Oricum, grangurii de la partid știu cam ce poame suntem noi, așa că scriu apăsător, să mă țină minte: narcotizant și exploatator al sentimentelor, aspirațiilor și speranțelor maselor. Chestia este valabilă în orice timp și în orice loc de pe planetă. Dacă grangurilor nu le place cum gândesc, să meargă ei la „tratative“ cu bubulii. «Dintre toate armele cea mai sigură

este...» Aha, vreți să-mi dați un arsenal, să mă joc de-a Rambo prin Malta? S-o credeți voi că ține cu Varain! Armele mele sunt inteligența, intuiția și credința fermă că nu pot fi învins de către un muritor.

Se schimbă viteza de testare. A venit Bătrânul, tăcut ca de obicei, să asiste la proba de foc a ucenicului. Sunt legat de scaun, cu electrozi pe tot corpul, cu capul imobilizat pentru a nu putea privi în jur. Câțiva psihologi urmăresc cu atenție tot felul de cadrane, pe care se mișcă ace indicatoare. Fiecare pândește câte un organ din interiorul meu; să vadă cât de oțelit este, ce găuri mai are. Pentru a simți din plin succesul ori ratarea, mi se aduce în față un cadran albastru, pe care se mișcă un singur ac indicator, de culoare albă. Mi se explică faptul că orice mișcare a acestuia înseamnă o bilă neagră pentru mine. Începem:

– Căpitan Varain!

Tac. Acul nu se mișcă.

– Ești căpitanul Varain din Serviciul Operațiuni Speciale al Octogonului!

Acul rămâne neclintit.

– Șeful tău este generalul Radu Boureanu!

Acul a încremenit în poziția zero. În fața mea, un bărbat mascat, înarmat cu o mitralieră ușoară, armează, introducând glonț pe țeavă:

– Mai ai zece secunde de viață. Vorbește! Ultima dorință!

Tac și acul rămâne cuminte pe loc. Primesc o lovitură zdravănă în moalele capului și leșin. Mă trezesc cu o înțepătură în spate. Testul începe să devină foarte veridic.

Psihologii aduc ceva pe un căruț medical. Ceva învăluit în cearceafuri albe, de spital. Când ajung în zona mea de vizibilitate, trag încet, încet, chinuitor de încet, cearceafurile.

privirea mi se oprește pe un cadavru, un bărbat cam de vârsta mea, cu ochii scoși, probabil de un sadic.

Apoi, la fel de încet, psihologii instalează în fața mea o mașină infernală, un dispozitiv cu două țepușe înroșite de o rezistență electrică, mișcate de un mecanism de ceas. Mă privesc atent, să-mi spioneze reacțiile, apoi pornesc mașinăria infernală. Aceasta începe să înainteze lent, exact către ochii mei. Zâmbesc calm: chestie veche, de pe timpul Inchiziției. „Fecioara de fier“ va fi oprită cu siguranță înainte de a-mi arde ochii. Număr calm și apreciez cam când o vor opri. Peste treizeci de secunde, peste douăzeci, peste zece... Mașinăria înaintează lent, criminal. N-au oprit-o! Ceva neprevăzut? Oare? Psihologul din fața mea pleacă să răspundă la un telefon care sună în camera alăturată. Ar fi trebuit să oprească mai întâi... Ăștia sunt nebuni?! Panica încercă să mă cuprindă. Imaginea tânărului cu ochii scoși, cu găuri negre, oribile în loc de ochi...

Psihologul întârzie, țepușele înaintează, le simt dogoarea. Ochii îmi lăcrimează. Ăștia sunt nebuni?! Nu scot însă nici un scâncet, n-ar avea nici un rost. Cu toată puterea subconștientului meu, imaginez o placă de oțel pe care o arunc în fața țepușelor. Aud distinct un pocnet și drăcia se oprește la câțiva milimetri de fața mea. Miroase a ars. Psihologii discută între ei despre tipul care a ars calculatorul. Bănuiesc că e vorba despre mine și mă relaxez. Până scornesc ei altceva, voi dormi. Mi-e groaznic de somn.

Sunt trezit cu o lovitură în cap. Ăștia au o obsesie cu țeasta mea. M-au prins din somn. Acul indicator s-a mișcat puțin. Morala: Varain să nu dormi când alții sunt treji, căci vor profita de ocazie, să-ți facă bubiță la cap! Am prins lecția. Urmează tot tacâmul mafiot de tortură: înțepături, arsuri, smulsul părului

cu penseta, urlete, lovituri vicioase în mărul lui Adam sau între picioare. Nu le dau funcționarilor psihologi nici o satisfacție. Mi-am fixat gândurile și imaginația pe marea mea calmă și re trăiesc visele primei tinereți. Sunt în altă lume decât aceea în care acționează ei. Durerea nu mă poate atinge. Nici frica, nici reacțiile omenеști de apărare. O încasez răbdător, meticolos, fără să crâcnesc.

Se schimbă echipa. Vin specialiștii în tortură psihică. Sentimentul de neplăcere mi se accentuează. Țștia au obiceiuri de vită cazonă: aruncă cu rahat în tot ce are omul mai sfânt. O fac sistematic, cu un sadism rar întâlnit. Chiar cu plăcere. Mă liniștesc, autosugestionându-mă că nu o fac din plăcere, ci conform unui calcul bine dozat, menit să nu mă distrugă total, dar nici să nu-mi dea prea mari șanse. Voi rezista.

– Ești un limbric!

Nemernicii! Au aflat din celelalte teste că nu-mi plac limbricii și mă plesnesc fără milă. Îi trimit în gând la origini și-mi fixează gândul pe o mare fără valuri. O mare calmă, liniștită, ca un suflet de spion.

– Maică-ta e o curvă!

Săraca mama! Nici pe ea n-au iertat-o monștrii. Au aflat că îmi divinizez mama și n-au scăpat prilejul să mă croiască în această zonă de slăbiciune. Trebuie să rezist. Le-o voi plăti ulterior. Gândul pe marea calmă și privirea pe acul indicator care îmi spionează reacțiile.

O ținem așa preț de vreo jumătate de oră. Simt cum, de la o insultă la o amenințare, de la o oribilitate la alta și mai mare, imaginea mării liniștite se diluează mereu și scade în intensitate, semn că limita de rezistență se reduce mereu. Nu

pot ceda, nu am voie să cedez în fața acestor funcționari care nu au trăit niciodată frigul, întunericul și mizeria câmpului de confruntare informativă! Cu toată energia subconștientului, aduc între mine și haita de torționari imaginea creștelor sure, de sub care se trage neamul meu de răzeși codreni. E bine. Un nou zăngănit. S-a stricat morișca de spionat spioni. Am pauză. Aș dormi. Nu-i voie! Nuuuu! Vin ăia și-mi fac bubiță la cap.

Pauza nu durează mult. O luăm de la capăt, cu tot tacâmul. Urlete și țipete bestiale, amenințări, insulte. Nu reacționez. În fața ochilor mei stă fermă și puternică imaginea munților Moldovei, munții neamului meu. Simt un început de triumf, mă relaxez puțin și aceasta le oferă șansa unei lovituri neașteptate:

– Strămoșii tăi au fost niște nemernici!

Acul s-a mișcat puțin spre dreapta. Mă încordez, revin, dar șmecherii au marcat. Lecția e simplă: Varain, să nu lași niciodată garda jos!

– Poporul tău este sălbatic și laș!

Mă încordez în zadar. Acul s-a mișcat către dreapta. Doi la zero pentru ei. Învață, Varain, învață, căci bubulii sunt și mai perversi! Ce să fac? Învăț. Cineva trebuie să le dea o lecție și bubulilor. Continuăm și acul stă pe loc minute în șir. Mai am încă șanse: cu două bile negre se trece examenul, cu trei se cade. M-am liniștit. Gândul și imaginația mi s-au fixat pe creștele sure și stau acolo neclintite. Între mine și psihologi s-a interpus o lume necunoscută lor. Așa credeam eu.

– N-ai Dumnezeu, nici credință!

Acul se mișcă puțin la dreapta, revine ușor, apoi urcă din nou. Am căzut la examen.

Bătrânul face un semn din cap și psihologii încep să-și strângă sculele. Nu pot privi către șeful Octogonului: i-am

înșelat speranțele. Mă las condus ca un copil în garsoniera de lângă laboratorul de testare și cad în pat ca un animal. N-am dormit de cinci zile și cinci nopți. Zac întins câteva secunde, apoi ceva mai puternic decât voința omului învins de tehnică și de nesomn se răzvrățește în mine: Sunt OM și nu m-am spălat de cinci zile. Mă ridic anevoie, fac un duș, mă usuc și mă întind gol-goluț în pat. Acum am dreptul să dorm.

Când mă trezesc, e noapte. Nu știu cât am dormit. Pe fotoliu, lângă veioza aprinsă, Costin, secretarul Bătrânului, citește o carte. Cu moaca lui de oltean șiret, l-ai crede mai degrabă un precupeț decât un spion de talie mondială. Bine dresat și ăsta, ca toți cei care trăiesc pe lângă Bătrân.

– Îmbracă-te! Te așteaptă comandantul.

Mă spăl și mă echiphez rapid, căutând să ghicesc ce va urma. Somnul mi-a prins bine, am început să raționez ceva mai lucid. E drept, raționez după legile Octogonului și nu după cele omenesti. Bătrânul mi-a încredințat, totuși, misiunea. E greu de admis că-și va schimba hotărârea. Și mai am un argument solid, beton armat: Malta e formată din două insule înconjurate complet de mare, iar eu sunt singurul marinar din tot Octogonul. Cel puțin, după câte cunosc eu...

Bătrânul e singur. Pe masa-i de lucru, un dosar voluminos. Vreo trei sute de pagini, apreciez eu. Dosarul meu, rezultatul testului. Pe copertă nu e scris nimic. Nu am nici un indiciu pentru a-mi pregăti o argumentație. Raportez regulamentar sosirea și iau loc sub privirea gânditoare a Bătrânului.

– E dosarul tău.

Vorbește. E bine, înseamnă că se mai poate face ceva.

– Varain, ești un mistic!

Tresar. Asta nu seamănă cu mine. Nici cu Bătrânul. E lecția de ateism a unui politruc analfabet. Nu răspund, nu am ce: testele nu mint.

– Ai cultul străbunilor și al divinității supreme, unice. Asta nu se mai poate schimba, cel puțin în timpul pe care îl avem la dispoziție.

Asta a mai rămas de schimbat în mine. Săracii mei părinți, pe cine au adus pe lume? Pe fiul lor, Petrică, ori pe superspionul de talie mondială Varain?

– Specialiștii apreciază că pe această bază se poate construi o structură foarte rezistentă. Să-i credem pe specialiști și... să credem în Dumnezeu.

M-a lăsat mut, fără replică. Mă privește calm. A spus tot ce avea de spus. Mă ridic, salut regulamentar și ies. Ceasul din anticameră arată miezul nopții. Al doisprezecelea ceas. Mă duc acasă pe jos, să văd pomi goi și bețivi disperați. Să văd tramvaie murdare și oameni triști. Să văd orice care nu arată a laborator de testare psihologică.

Elicopterul zbârnâie și trepidează îngrozitor. De unde or fi născocit unii comparația «un elicopter bâzâia ca un bondar»? Așezat pe scaunul din spatele pilotului, trag cu ochiul la Bătrân. Aștept un semn, o vorbă, o explicație, să înțeleg unde mergem și în ce scop. Mari speranțe nu am. Nu e stilul Bătrânului să vorbească în prezența a doi oameni. Cu atât mai puțin în prezența unui străin – pilotul. După calculele mele, am trecut munții pe Valea Prahovei, căci am văzut Crucea Caraimanului. Zburăm paralel cu munții Moldovei, cam în zona Vatra Dornei sau... Gânduri cu vagi tendințe sentimentale încearcă să mi se furișeze în creier. Amintiri din adolescența mea, petrecută în

munți, se insinuează, cerând dreptul la viață.

Decuplarea! Aceasta e indicația psihologilor: nici un sentiment, nici o slăbiciune omenească! În breaslă, sentimentele ucid. Decuplarea! Gândul pe nemărginitul luciu de apă, pe marea liniștită! Cuminte, gândul se așează pe luciul de apă clară, fără valuri, fără pescăruși. O mare singură și calmă ca un suflet de yoghin autentic.

Trecem la câțiva kilometri de un sat ireal. Vreo douăzeci de căsuțe pictate școlărește pe o pajiște gălbuie. Câțiva copaci desfrunziți, cu crengile îndreptate implorator către cerul întunecat străjuiesc drumul către sat. E toamnă târzie în munți și în oameni....

Bătrânul face semn de aterizare și pilotul execută mișcarea fără vorbă. Dacă Bătrânul ar fi ajuns dresorul acestui popor bolnav de foame și minciună, ne-ar fi făcut pe toți oameni. Am fi însemnat și noi ceva în lumea asta bezmetică de la sfârșit de mileniu. Ceva de care bubulii și stăpânii din umbră să se teamă. Ceva pe care n-ar fi avut curajul să facă experiențe de „rentabilizare“.

Aparatul înțepenește la poalele unei pădurici de aluni, sub un masiv calcaros, drept, ca tăiat din fierăstrău. Bătrânul pornește înainte, fără a-mi spune un cuvânt. Îl urmez, e sigur de asta. Presupun că trebuie să ajungem la o bază secretă de-a Octogonului, pentru noi teste și instrucțiuni. Urcăm aproape două ore prin grohotiș și stânci căzute. Tot mai pieptiș, fără echipament, fără instrumente. Se vede că Bătrânul cunoaște bine drumul, căci nu șovăie nici o clipă. Deasupra, aproape de cer, se profilează un masiv neguros, probabil ținta călătoriei noastre. Calculez cam ce legătură poate fi între Malta și munții noștri. O relație trebuie să existe: Bătrânul nu cheltuiește niciodată o singură calorie în zadar. Viața din oceană

I-a învățat să facă economie de vorbe și energie.

La baza stâncilor, facem un popas. E liniște și pace. Suntem doi turiști, poate tată și fiu, care se relaxează în singurătatea munților. Lumea Octogonului este, probabil, o creație a minții mele. Bătrânul sparge tăcerea și lumea Octogonului devine foarte reală:

- Varain, la ce te gândești?
- La o legendă. Una foarte veche.
- O ascult!

Un ordin laconic. Ar fi trebuit să spună: *Vreau să o aud! Spune-o! Te ascult.* Dacă are fi făcut așa, n-ar mai fi fost Bătrânul. Încep povestea:

– Într-o haită de lupi suri, s-a născut un lup alb. Era puternic și cutezător. Aducea cea mai bogată pradă pentru haita sa. Și, totuși, nu era iubit pentru că era....diferit. Într-o noapte, când lupul alb dormea ostenit, întreaga haită a sărit să-l sfâșie. Mușcau cu furie dementă, să distrugă acest unicat al naturii. Căzut în genunchi, lupul alb nu înțelegea: propria-i haită? De ce? Viața se scurgea din el toată, toată... Încă o clipă și ar fi pășit marele prag către moarte. Propria-i haită? De ce? De cecece?.....

– O reacție a subconștientului, ca un fulger stelar: ideea extremei sale originalități! Pătruns de o forță supranaturală, lupul alb s-a ridicat! A sfâșiat!! A distrus!!! A învins!!!! De atunci, lupul alb nu mai trăiește în haită și... nu doarme niciodată...

Bătrânul privește departe, gândind la ceva numai de el știut. În această țară, organizatorii de ceremonialuri fastuoase au ascuns cu mare grijă povestea lupului sacru. N-a fost, însă, intrus.cățarat tâlhărește la putere care, în singurătatea nopților sale, să nu tremure la ideea că legenda lupului alb e adevărată.

foarte adevărată. Continui:

– De atunci, Lupul Alb cu ochi luminoși străjuiește din stema spiritului nostru la respectarea legilor strămoșești. De veți găsi vreodată oameni morți în somn, cu privirea ațintită către înalături și figura crispată de groază, să știți că au fost sfâșiați de Lupul Alb.

Bătrânul își întoarce privirea către mine:

– Bine, Varain! Testele nu au mințit.

Mai urcăm câteva minute, ajungând în fața unui perete drept. De aici încolo nu mai putem urca fără echipament. Se pare că nici nu va trebui să urcăm, căci Bătrânul strigă de două ori, cu vocea-i sonoră, aspră:

– Demian! Demian!

O imensă placă de rocă, atașată natural de masivul stâncos, se mișcă lin, descoperind o intrare către adâncuri. Lumea Octogonului este foarte reală, gândesc eu. Și foarte prezentă. O bază a Bătrânului în munții Moldovei. Rațiunea mea pendulează între Ali Baba, Monte Cristo și perversitatea testelor de lansare în tabăra inamică. Intuiesc că e vorba de un nou test și devin foarte vigilent. Sunt hotărât să-l trec cu orice preț. Eu trebuie să ajung în Malta, să fur secretele bubulilor! Eu, nu altul! O hotărâre supraumană pune stăpânire pe mine. Voi învinge!

Un bătrân adevărat, îmbrăcat țărănește, pășește peste pragul grotei.

Începe cirul, gândesc eu. Pândește actorul, Varain! Vezi când alunecă pe lângă rol și plachează-l! Malta e în mâinile tale. Nu trebuie să o scapi!

Nici Demian nu pare să fie vreun guraliv. Ori vreun curios. Constată cu voce egală:

– Ai venit.

Bătrânul, adică, a venit. Eu nu contez la numărătoare. Își strâng mâinile și se privesc în ochi. Îi studiez cu interes. Dacă nu mă înșel, căci și spionii se înșeală uneori, se apropie bine de suta de ani și e deprins cu viața de munte, dar nu e țăran. Mâinile fine, îngrijite, trădează pe cel care nu-și câștigă pâinea cu brațele. Încerc să ghicesc ce ar putea fi dar nu reușesc.

– El e Varain. Trebuie să știe.

Încep să exist, ba încă trebuie să aflu ceva, ceva ce n-am știut înainte. Demian se întoarce agale către mine, mă cântărește câteva clipe, apoi îmi întinde mâna dreaptă, în timp ce stânga se lasă protector pe umărul meu:

– Dacă trebuie, va ști.

Vorbește egal, fără inflexiuni umane, cam ca tipii din breasla noastră.

O umbră de accent străin mă face să bănuiesc că e venit de dincolo, din lumea care își zice liberă, deși poartă destule lanțuri asemănătoare celor socialiste. În branșă, am văzut multe chestii care ar face marț cel mai tare film de spionaj dar spion bătrân de un secol încă nu. Ce să-i faci? Înveți mereu, chiar și când te cheamă Varain.

Gândurile au început să alunece către domenii interzise de misiunea mea. Mă încordez, mă concentrez. Trebuie să gândesc pe terenul meu.

Intrăm în peșteră, la fel de tăcuți și gravi. În vremurile bune, Bătrânul și amicii săi ar fi putut fonda aici o mănăstire, gândesc eu.

– Da, am fi putut ridica o mănăstire la lumină, confirmă Demian cu voce tare.

Hait! Alertă de gradul U-Zero! Omul nostru citește gândurile. Mare e imperiul comandantului meu! Mă simt ca un om gol-puşcă, căzut într-o piață publică, plină de lume.

Testele psihologice au fost fleacuri, acum începe greu. Trebuie să înving, să găsesc calea de a-mi masca gândurile. Demian râde încet, râde omeneste. E om, raționez eu cu viteză. Cum se poate masca gândul că e om? Acoperindu-l cu alt gând care, la rândul-i, să fie acoperit cu alt gând.... Totul trebuie să se desfășoare cu viteza fulgerului, pe teme variate, mult depărtate de gândul ce trebuie ascuns, astfel că „receptorul” să primească un amalgam încâlcit de gânduri, imposibil de descifrat.

– Ai gândit bine, confirmă Damian. Aceasta este calea.

Mă întorc repede către Bătrân, să primesc un ordin, o indicație cât de mică. Mă comport ca un copil care caută ajutor, realizez eu, și mă controlez. Bătrânul privește scena cu o umbră de interes. Iată că poate avea și sentimente umane.

– Nu ești un copil, intervine cititorul de gânduri. Radu este unul dintre stâlpii pe care trebuie să te sprijini.

E clar. Aici avem de a face cu imperativul **trebuie**. Foarte probabil, orice mișcare în afara acestuia înseamnă pierzanie sau moarte. Judecată de spion: necesitatea absolută a supraviețuirii, înainte de orice.

– Da, pentru anumiți oameni, există numai lucruri care trebuiesc făcute și lucruri interzise. Îmi pare rău, dar faci parte din această categorie de oameni.

Cuvintele lui Demian mă uimesc. E clar, nu e actor, ci un fel de superspion, capabil să citească gândurile. Situația sa nu se prea potrivește cu decorul sălbatic din jur, dar trebuie să existe și pentru asta o explicație logică.

Demian nu-mi răspunde la acest gând. Deschide o ușă de stejar masiv, cioplit în daltă și pătrundem într-o cameră largă, luminată natural.

Printr-o fantă situată sub o cornișă zăresc un colț de cer

cenușiu. Mobilierul surprinde prin simplitatea extremă. Din partea unui om care ajunsese să citească gândurile, mă așteptam la mai mult, dar se vede că Demian trăiește după alte reguli decât noi. Câteva rafturi cu cărți groase se înșiruie de-a lungul pereților. Două mese cioplite grosolan, din blăni de stejar, ocupă mijlocul camerei, împreună cu două scaune de aceeași origine. Într-un colț, o laiță acoperită cu o țesătură de lână țărănească și o ladă ferecată. În celălalt colț, pe un butuc, un vas de pământ ars și două ulcele, probabil pentru apă.

Ceva îmi atrage, totuși, atenția. La una din mese, un băiețandru de vreo paisprezece ani, cu câteva cărți în față, scrie ceva pe un caiet obișnuit, școlăresc. Nu s-a ridicat la intrarea noastră. Nu, în mod sigur, aici nu e o tabără de spionaj. Absolut sigur! Copiii nu au pătruns încă în breasla noastră. Sper să nu ajungă niciodată. Nu e o speranță tocmai solidă: trăim într-o lume în care orice ticăloșie e posibilă.

Am început să mă lămuresc, după logica mea. Un bătrân schivnic cu puteri paranormale urma să-l testeze și să-l inițieze pe spionul Varain în arta citirii gândurilor. O încredere fantastică a prins a mă învălui: voi dobândi cea mai temută armă din breasla noastră – puterea de a citi gândurile.

– Nu vei ajunge acolo, Varain. Dumnezeuul strămoșilor noștri nu ți-a dat această putere și ceea ce Zamolxe nu a dat nu se poate dobândi.

Demian înțelege să fie deschis și direct. Într-un fel, e mai bine. Speranța fără bază te poate duce deseori la pierzanie. Trebuie să mă mulțumesc numai cu ce am aflat deja, cu antidotul la tehnica de citit gândurile. Cel puțin nu voi putea fi citit, dacă nu voi putea afla din timp ce gândesc adversarii.

– Vei afla încă multe, grăiește Demian, privind către

băiețandru. Acesta se ridică și părăsește fără vorbă încăperea, trecând printr-o ușă laterală, mascată în stâncă. Deci, mai există cel puțin o cameră în acest ciudat sanctuar.

– Da, mai există câteva camere, confirmă Demian. Te afli într-o casă locuită neîntrerupt, timp de mai mult de o mie de ani.

Omul acesta e mult prea cult pentru un țăran de munte și treaba nu prea arată a test. Îmi amintesc de misticismul de care am fost acuzat și-mi propun să fiu cât se poate de rațional. Gândesc: un om deosebit de inteligent și cult s-a retras în munți, cu întreaga sa bibliotecă, fie pentru a crea ceva ieșit din comun, fie îngreșat de nimicnicia omenească, de turma care sfâșie înainte de a judeca. Lipsit de spirit gregar și înzestrat cu puteri paranormale, a descoperit acest fenomen deosebit, cititul gândurilor. Bătrânul a aflat cumva de el, i-a intrat în grații iar acum i-a adus ucenicul la școală. Simplu. Perfecțiunea este întotdeauna simplă dar foarte greu de atins. Cam cât o dura, oare, școala?

– Puțin, foarte puțin, îmi răspunde Demian.

Buzele nu i s-au mișcat, vocea nu i s-a auzit sonor, în ureche. Cunosc acest fenomen deoarece l-am studiat în Octogon. Încep să înțeleg câte ceva din secretele Bătrânului. O ipoteză fantastică îmi luminează mintea: sute de agenți ai Bătrânului, infiltrați în zeci de tabere bubule, comunică cu șeful de rețea prin telepatie. De aceea, Bătrânul e tăcut și singuratic: discută mereu cu cei infiltrați în taberele adverse. Fantastic dar, foarte probabil, real. Îl privesc cum asistă la dialogul tăcut dintre mine și Demian. Intervine numai cu privirea: Să crezi, să crezi tot, fără șovăire, Varain!

Testul de misticism, concluzionez eu. Să cad din nou?! Mă hotărâsc să rămân rațional până la capăt, căutând explicația științifică pentru fiecare minune în parte. Voi trece și acest test! Trebuie! În acțiunea Malta '89 a început numărătoarea inversă.

– Nu e vorba de nici o încercare, intervine Demian. Aici, numai aici, vei afla ceva foarte important. Ceva care nu se poate afla în alt loc și pe care nu ai dreptul să-l dezvălui nimănui.

Îmi cade fisa. Accentul din glasul lui Demian este arhaic. Când transmite gândul direct, fără vorbe, nu-l poți depista, dar când vorbește... Asta e! Lipsesc neologismele. Probabil, s-a refugiat de mulți ani în stâncă.

– Ai dreptate, Varain, îmi confirmă el gândul. Am venit aici cu mulți ani în urmă, când tu nu erai născut. Iar înaintea mea, au fost zeci de oameni ca mine care, unul după altul, au făcut același lucru. În cărțile pe care le vezi, scrise de ei, vei găsi istoria adevărată a acestor locuri și a acestor oameni. Fiecare își scrie cărțile, crește un urmaș, apoi pleacă în Marea Taină și nimic nu se pierde. Totul e aici, în aceste cărți, începute încă din vremea barbarilor.

Cultul străbunilor, gândesc. Testul de întărire a cultului. O dorință simplă, omenească, de a ști neapărat ce conțin acele cărți mă cuprinde irezistibil. Îmi dau seama că s-a acționat asupra mea pentru a mi se trezi această dorință, pentru a mi se deschide sufletul către ceea ce urmează și mă zbat să rămân rațional, să nu fiu păcălit din nou. Acesta este însă imperiul necesității și porunca **trebuie** îmi inundă întreaga ființă. Trebuie!

– Da, trebuie! Neapărat! Cărțile sunt multe dar avem timp pentru toate. Dă-mi mâna!

Mâna lui Demian, fină și rece, induce liniște. Mă conduce la primul raft din stânga, atinge prima carte și se produce un fenomen curios, total necunoscut mie. Prin fața ochilor mei, se derulează, cu viteză fantastică, imagini. În urechi îmi sună o voce calmă, liniștitoare, asemănătoare cu cea a lui Demian. Raționez totuși: trebuie să fie o metodă paranormală de transmitere a unor cunoștințe, printr-un medium uman, Demian, care cunoaște la perfecție conținutul cărților. Altă explicație logică nu pot găsi.

Imagini, imagini, imagini... Cetatea în flăcări, bărbați însângerați, oșteni în zale, cărări de munte, femei, copii și voce, ca un sonor de film. Viteza de transmitere e prea mare, nu am timp să rețin nimic. Se pare că asta nu contează. Demian urmărește altceva decât înregistrarea rațională. Un singur lucru, total neașteptat, mă face să tresar, să rețin exact. Ceva cu totul ieșit din comun: versuri.

*Ploua cu spaimă și durere
Peste cetatea mea învinsă,
Cădeau bărbații, în tăcere,
Murea un zeu cu tâmpla ninsă.
Ardeau străbunele altare...*

Versuri, versuri moderne. Orfeu și tracii? Versificația?? Cine, oare, a versificat căderea Sarmisegetuzei?

A doua carte. Drumuri prin munți, râuri și căsuțe de lemn, templul din stâncă, bărbați, femei, copii. Nu seamănă cu istoria pe care am învățat-o eu. Înregistrez automat, fără să reușesc a înțelege cât de cât ce se urmărește cu aceste imagini. Posibil ca testele să fi relevat disponibilitatea mea pentru versuri. În mod sigur, reținem mai bine ceea ce ne place, ce rimează ori

are ritm muzical. Dar, în ce scop? Urmează să aflu.

Bătrânul mă studiază intens, cu o privire grea, de hipnotizator. Să crezi, să crezi neapărat! Să crezi totul! Rațiunea mea, călită în mii de teste și conștientă de capcanele acestora, nu se lasă învinsă. Gândesc: E o metodă rapidă, paranormală, de transmitere a cunoștințelor și sentimentelor. Trebuie să stabilesc suportul științific al acestei metode! Trebuie! Se pare că acest lucru nu trebuie făcut, căci imaginile și vocea blândă, monotonă, sunt mai puternice decât mine: mă învăluie, mă înving, mă fac să renunț la ideea de împotrivire. Trecem ca în transă, de la o carte la alta. Înmagazinez, nu știu ce informații dar nu mai are importanță. Aceasta e Credința... O licărire de rațiune îmi comunică faptul că vocea nu e percepută cu urechea, ci în alt mod, necunoscut de mine.

Operațiunea de transmitere a conținutului cărților durează aproape de două ore. Mă simt ușor amețit, ca după o băutură tare, însă fac încă eforturi de a mă menține în starea rațională, specifică spionului. În mare, am găsit explicația: un om înzestrat cu puteri paranormale, Demian, transmite prin contact direct, în mod concentrat și cu viteză mare, informațiile cuprinse în cărțile pe care le-a citit de zeci de ori. Ceea ce receptez eu e versiunea lui Demian cu privire la conținutul cărților, sunt imaginile, înțelegerea și simțirea sa. Metoda, ușor deformată și tehnicizată, se folosește de zeci de ani în spionaj. Informațiile se înregistrează de către agent (ori trădător!) pe bandă magnetică, la viteză normală. Ulterior, se compactează la viteză foarte mare și se emit în eter, către centrala de spionaj ori rezidentul zonal. Receptorii nu au decât să le înregistreze și să le asculte la viteză micșorată de câteva zeci de ori. Mesajul

blitz e aproape imposibil de interceptat de către contraspionajul advers, datorită timpului foarte scurt de emisie – câteva secunde. Ceea ce se poate din punct de vedere tehnic, se poate, în mod sigur, și prin folosirea paranormalilor; organismul uman este mult mai bine echipat decât orice calculator.

Despărțirea de Demian a fost la fel de lipsită de ceremonie ca și sosirea. În fața peșterii, ne-a strâns mâinile, întâi Bătrânului, apoi mie. A murmurat ceva într-o limbă necunoscută, probabil o binecuvântare ori o urare, apoi a dispărut după stânca sa.

Am început să coborâm. Către vest, se ivește Soarele. Pădurea e liniștită și, mi se pare mie, primitoare. Undeva, în spate, a rămas o lume ciudată, dotată cu un calculator de o formă mai deosebită. Trebuie să discut cu Bătrânul. E cel mai bun prilej pe care l-am avut vreodată.

– Tovarășe general, la ce vor servi datele înmagazinate în creierul meu?

Bătrânul se oprește un moment, apoi continuă să pășească pe marginea prăpastiei. În fine, răspunde:

– Nu ți s-a înmagazinat nimic în conștient. Imaginile și sunetele implantate adânc în subconștientul tău te vor ajuta să găsești instinctiv cele mai bune soluții de supraviețuire. În situații desperate, nu va trebui să faci nici cel mai mic efort de gândire: structura psihoinformativă din subconștient îți va oferi prompt cele mai bune reacții posibile.

Destul pentru moment. Trebuia să-l las pe Bătrân cu gândurile lui. Explicația e interesantă și logică. La apariția unei stări de pericol, milioanele de informații implementate în subconștient vor fi scrutate și selecționate, funcție de gradul

lor de utilitate la elaborarea deciziei de supraviețuire. Când ai la dispoziție o astfel de armă, începi să te simți ceva mai sigur.

– Cam stranie povestea asta cu generațiile de cronicari paranormali, tovarășe general. Chiar incredibilă în unele puncte.

– Varain, ți-e frică să nu crezi că e adevărat, să nu cazi în misticism. Sistemul funcționează fără greș, de peste 16 secole. Nu e vorba de cronicari, ci de preoți ai cultului străbun. Nu e singurul loc unde a rezistat credința strămoșilor noștri. În adâncul creierului fiecărui om de pe aceste meleaguri, n-a dispărut niciodată credința în adevăratul Dumnezeu. Restul, ceremoniile, slujbele și propaganda religioasă sunt simple manifestări formale.

Mai mult nu voi putea scoate de la Bătrân. Ajungem la elicopter, urcăm tăcuți, ca doi străini și decolăm. Privesc încă o dată crestele munților mei. Voi avea nevoie de această imagine puternică, foarte curând. E clar că în viața mea a apărut o cotitură foarte serioasă. Una pe care o vor simți din plin ceilalți. Fiecare neam își are tainele și puterea sa. E timpul să scoatem la iveală teribila armă a dacilor, să rărim puțin rândurile agresorilor.

Șirul de gânduri violente îmi este întrerupt brusc, de vocea metalică, impersonală, înrădăcinată deja în subconștientul meu: *Varain, prima lege a vieții tale este să nu ucizi niciodată pe nimeni, nici măcar pe dușmani! Pe aceștia, îi vei învinge întotdeauna cu forța spiritului.* Mă relaxez. Bubulii vor avea necazuri, dar nu din cele violente. A sunat ceasul ca marea forță bubulă să apună.

Capitolul 3

FLORILE SÂNGERII

Cred că nu sunt singurul tip din nobila branșă a spailor care are obiceiul de a face mereu comparații între realitatea vieții sale și fantezia producătorilor de cărți ori filme de spionaj. Am găsit și o explicație pentru acest fenomen: undeva, în sufletul nostru, există o umbră de speranță că vom putea apropia cele două lumi foarte diferite, cea a noastră și cea a oamenilor obișnuiți. Astfel, am putea intra cu un picior în lumea pe care am părăsit-o, mai puțin din voința noastră și mai mult datorită unui destin de excepție. Am putea, gândesc eu, să fim primiți printre oameni, măcar pentru faptul că nu trăim deloc ca în filmele de spionaj, dacă nu pentru alte motive mai serioase.

Superspionul din filme, elegant ca un manechin, călătorește cu superjeturi, înconjurat de o grămadă de bimbine blonde sau brune, misterioase și sexy de dau în foc, precum laptele. Eu călătoresc cu banalul tren de Moldova, în compania a două doamne trecute bine de prima tinerețe, care discută fără jenă despre boli și tot soiul de operații. Dacă ar fi să le crezi, toată specia feminină este coaptă de bolnavă, tăiată și cârpită meșteșugit de chirurghi faimoși. Cât despre eleganță!

ce să mai spun? O pereche de blugi ponosiți, un pulover care a avut parte, odată, demult, de o culoare bej și un sacou de piele, giorsăit de purtare îndelungată. Adidașii din picioare și sacoșa din plasa de bagaje completează imaginea superspi-onului român care merge să-și vadă părinții. Poate, pentru ultima dată.

Cândva, tare demult, pe când eram tânăr, Viața a răs de mine. A mușcat adânc, rănind ce era mai omenesc în acel tânăr de care îmi aduc aminte foarte rar. Cicatricele nu au încetat să mă doară, așa că am prins obiceiul de a râde de mine însumi, pentru a nu oferi Vieții sau celor din jur această plăcere. Chestia în cauză îmi dă o senzație de independență și putere, foarte utilă pentru a merge înainte, mereu înainte. Oamenii obișnuiți se zbat, dau din coate, trădează, mint și fac compromisuri pentru a urca cât mai sus pe scara Vieții ori a societății. Unii reușesc, majoritatea însă cad. Noi mergem mereu înainte, prin frigul și noaptea câmpului de confruntare informativă. Nu ne punem niciodată problema urcării. Extrem de rar, veți găsi un spion dispus să părăsească lumea lui. Motivul? Nu are „benzină“ de întoarcere, nu mai are forță pentru a rezista la ritualul de reclădire a ființei sale într-un om obișnuit.

Acolo, sus, la lumină, se face câteodată pace. Atunci, armatele se folosesc la defilări ori la depus coroane de flori. Oamenii se iubesc, se urăsc, se înșeală reciproc, fac copii, nunți ori botezuri, fac afaceri, trăiesc. Aici, la noi, nu a fost pace de mii de ani, de când primul trib a vrut să știe cum o duce celălalt. Și nici nu va fi, cât va trăi Omenirea. Veșnicul război din ceață este propriu firii umane, iscoditoarei și bănuitoare firi umane care vrea să cunoască ce are ori ce face vecinul de peste gard.

Trenul șerpuieste printre colinele Moldovei. Prăfuite și

sărace coline, mirosind a pământ ars de Soare și a roade de toamnă. Prin gări, bătrâne și copii vând mere, prune și flori. Flori galben-sângerii, fermecătoare flori de toamnă târzie.

Atunci, foarte demult, era toamnă târzie. Venise după o vară grea, chinuitoare, plină de dureroase incertitudini. Pe atunci, eram om... Aveam, mi se pare, vise și speranțe. Aveam mari planuri de viitor, toate legate de Ea, care se scria neapărat cu majusculă...

Navigatorii nu realizează decât foarte târziu că, odată însurați cu marea, le va fi greu să se însoare și cu o femeie. E greu de înțeles această gelozie bizară dintre mare și femeie, dar ea există. Câteodată, ciudata gelozie se manifestă în forme dramatice, alteori, lânzește și obosește dragostea. Puteam eu, oare, să fac excepție? Normal, Ea ar fi trebuit să vină la mine, la mare. Poate că ar fi venit, cine știe? Dacă n-ar fi fost destinul... El a hotărât să fie altfel. Ce vină mai putea să aibă ea?

Pe atunci, nu înțelegeam voința destinului și sufeream ca un animal rănit. Sufeream în tăcere, lingându-mi pe furie rănilor. Scrisorile ei, tot mai rare, tot mai reci... Irina... Vorbele erau câteodată frumoase, dar întotdeauna false. Dincolo de ele pustiul din sufletul ei, pustiul din viața noastră. Zilele treceau cu marea și oamenii mei, dar nopțile erau groaznice. În singurătatea cabinei mele, cădeam într-o dureroasă beție pentru a uita, pentru a mă vindeca. Nu folosea la nimic rațiunea nu se îmbăta niciodată. Fiecare gest și fiecare cuvânt al ei ajungea la judecată. O judecată lucidă, prea lucidă.

Teoretic, cunoșteam antidotul. Îl învățasem de la codrenii mei: când te mușcă un șarpe veninos, scoți cuțitul și tai partea otrăvită, pentru a salva restul, întregul trup. Înțelegeam că totuși se năruise, mi se părea cumplit de nedrept dar și mai cumplit

mi se părea să îngenunchez, să mă dau bătut. De câte ori nu am urlat în mine: *De ce, Doamne, tocmai eu!? De ce nu altul!? De ce nu li se întâmplă altora, ci mie?! Cerul nu-mi răspundea.* Tăcea, clipind enigmatic din stelele reci, căci niciodată vreun muritor nu trebuie să-și cunoască întreg destinul.

Drumul la Mecca duce prin pustiul arzător dar cine poate egala fericirea celui care, cu chipul ars de dogoarea deșertului, ajunge la cetatea sfântă și poate atinge icoana mult visată? Ce te faci însă când, după chinurile pustiului, ajungi în fața pietrelor mute și le găsești străine de viața și visele tale? Când am trecut pustiul, am descoperit, cu o durere rece și calmă, faptul că dincolo de el nu era nici o icoană. Am găsit o femeie banală, asemănătoare cu milioane de femei, care se măritase dintr-un motiv oarecare, cu un tip oarecare.

Era nunta ei... Irina plângea în fața mea, pentru ceva sau după ceva, nu mai avea importanță. Cu un gest mecanic, i-am întins buchetul de flori, am felicitat-o pentru alegerea făcută și am plecat. Posibil, chiar, să-i fi urât succes și fericire în viață; cei ca mine sunt în stare de asemenea lucruri. M-am dus apoi, pribeag ca o baladă. În urmă, a rămas o femeie banală, plângând pentru ceva fără importanță și un buchet de flori sângerii, împrăștiat, în graba plecării, pe covorul alb din camera ei. Câteva pete de sânge din inima unui ins oarecare. Unul dintre milioanele de inși de pe această planetă care mănâncă și respiră pentru a trăi. Unul dintre inșii care, ocazional, mai iubește ori mai suferă din dragoste. Un oarecare, un tip căruia destinul nu i-a permis să o întâlnească pe Ea, cea adevărată.

Destinul meu era Octogonul, iar suferința, de care nu merită să-mi aduc aminte, numai calea către lumea de întuneric

și frig, pe oasele căreia se sprijină statele și națiunile planetei.

Bătrânul a fost doar o simplă unealtă în mâna destinului. Unealta menită să cioplească din carnea, sângele, mintea și sufletul unei ființe suferinde, un spion profesionist. Așa am ajuns în Octogon. Când i-am pășit pragul, în urma mea a căzut o ușă grea, ca o lespede de mormânt. E ușa din sufletul meu, ușă pe care numai Dumnezeu o mai poate deschide vreodată, la judecata de apoi a spionilor. Numai El are dreptul să ne judece pentru cele rele ori bune făptuite sau doar gândite.

Câteodată, toamna, când văd flori galben-sângerii, îmi aduc aminte ca prin vis de o fiară rănită și sângерândă, cu chip și suflet de om, culeasă, poate planificat, de Bătrân, pentru a face din el un luptător împotriva **celorlalți**. Tânărul acela, cu chip de sfînx și sufletul încremenit într-o durere mută și rece, a învățat primele două legi ale Octogonului. Prima: Slab nu este bărbatul afemeiat, ci acela care suferă din dragoste pentru o singură femeie. Și a doua: Când vrei să mărești zestrea Octogonului, mergi și caută bărbați, numai bărbați, loviți de soartă ori de oameni! Din ei vor ieși cei mai cutezători luptători din ceață.

Trenul se apropie de târgul meu, micul meu târg, cândva drag, unic în lume, azi un orașel leneș și anost. Un loc în care, din când în când, se mai naște ori mai moare cineva. Cam atât. Pe undeva, simt satisfacția evadatului din pușcăria vieții banale.

La fel ca întotdeauna, plec pe jos către casa părintească să văd târgul și lumea, să înțeleg cum mai merg treburile pe aceste meleaguri uitate de stăpânire. Primul cunoscut care îmi iese în cale, Mihai Lemnaru, mi-a fost coleg de școală. Pare mulțumit de viață, a făcut burtă și chelie. Ai zice că-i vreun negustoraș, nu ditamai profesorul. Fața-i roză și bucălată

radiază jovialitate și bunătate. E, într-adevăr, un băiat de treabă.

– Ehei! Uite-l pe hoinarul de Petrică! S-a învrednicit să calce prin găoacea asta de târg.

– Mihăiță, Mihăiță, dacă nu mă înșel, cineva trebuie să dea o vodcă.

Începe ritualul cunoscut:

– Vodcă ai zis? Bună ar fi.

– Dacă ar fi. Întru eu în joc.

– De ce stai, omule? Hai s-o luăm!

Băiat de gașcă și de vorbă lungă, mă relaxează după liniștea de mormânt a Octogonului. Sporovăiește mai ceva ca gura mahalalei. Se oprește numai pentru a suga câte o gură de vodcă și a plescăi apreciativ:

– Da, bună lacrima lui Stalin! Știa tătucul ce brojdea.

Aflu toată istoria, de la ultima mea debarcare și până în prezent. Horia a emigrat în Israel. Profesorul Butelie a murit, Dumnezeu să-l ierte! Irina a divorțat și face naveta în comuna P., cale de zece kilometri. Mimi s-a încurcat cu un negru și a umplut casa de plozi tuciurii. Fată de soi bun. Dorobanțu...

Ea a divorțat și face naveta... O undă de interes de obârșie nelămurită încearcă să se strecoare în subconștientul meu.

– Cum a divorțat?

– Ehei! Știam eu că te interesează. A divorțat ca toată lumea, la judecătorie, cu tam-tam.

Oare, mă interesează? Să zicem că da! De ce m-ar interesa? Logic, rațional? Eu trăiesc în altă lume, unde nimic din ceea ce înseamnă slăbiciune omenească nu e permis. Deci, între noi, nu poate fi nimic. Sau, și mai corect spus, între mine și ea, există o lume despre care nu se poate măcar vorbi. Atunci, ar putea fi curiozitatea? Sau satisfacția josnică a celui pe care Viața l-a răzbunat și nu poate să se bucure de durerea celei

care l-a făcut să sufere? Vocea din adâncuri mă avertizează că și acestea sunt slăbiciuni periculoase. Deci, interzise. Instinctul mă îndeamnă însă să o caut, să o văd, să-i vorbesc, să aflu...

Ce anume să aflu? Nu știu dar trebuie să fie ceva. Asta miroase a speranță, bătrâne Varain, îmi șoptește îngerașul veghetor. Și asta nu se face! Mai ales acum, când Malta și bubulii se prăpădesc de dorul tău. *State tranquillo!* Dar inima îmi dă ghes... Rațiunea nu se lasă mai prejos: Calea junglei e fără întoarcere, Varain. Nu spera, Varain, nu spera, să nu regreti!

– Unde mai stă?

Mihai mă privește amuzant. Poate și cu un oarecare interes. Se pregătește să lanseze o glumă usturătoare dar ceva de pe figura mea îi spune că nu e cazul, așa că renunță și spune plictisit:

– La bunică-sa. Vrei s-o vezi, nu-i așa?

– Telefonul?

– 13313.

Ușor de memorat. Restul discuției atârnă undeva în aer. Lânzește, apoi se stinge treptat, moare. Băiat fin, Mihai își amintește că are niște treburi urgente la nu știu ce bibliotecă. Să fie sănătos. O iau agale către casă.

De obicei, pentru copiii lor, părinții sunt ori excepțional de buni, părinți de legendă, ori cumplit de răi și neînțelegători. Ai mei fac excepție de la regulă. Ai mei sunt pur și simplu părinți, colbuiți de vreme, sfioși de neștiință, dar încă drețiți, ținuti de un orgoliu țărănesc, ancestral. Ca orice alți părinți de provincie, ar dori să se laude cu odrasla lor și îi doare că nu pot să o facă; nu știu despre mine cu nimic mai mult decât

vecinii ori gazda mea din București. Mama se mândrește, totuși, cu faptul că nu pun otravă în gură. Alcool, carevasăzică. Tata aprobă din tot sufletul faptul că n-am intrat încă la stăpân. Cică, să mai copilăresc oleacă, e vreme destulă și pentru jugul căsniciei. Înțelept bătrânul.

Mama mă ia în primire de cum intru pe ușă:

– În halul ista sî vini, băietu mami? Ce-o sî zâcî vecinii? Că ești un golan, că n-ai o haină ca lumea di pus pi tini. Vrei sî ti îmbrăcăm noi? Sî știi di la mini, chiar mâni mă duc sî-ți ieu costum! Așa! Grifer! Așa! Sî știi! Și cămași albî, și pantofi. Sî cii și tu ca lumea.

N-are rost s-o contrazic ori să încerc să o conving. N-a convins-o tata, în treizeci de ani de căsnicie. Va face cum vrea ea, numai cum vrea ea. Aici e ultimul colț din Lume unde s-a păstrat matriarhatul. Moldovenii i-au învins pe toți barbarii din vecinătate dar cu moldovencele n-au nici un spor. Să încerce, numai!

– Dumnezeu să te ferească de copita calului și de gura moldovencei! zic eu și scot un teanc de bani. Cum vrei matale, gri fier și cămașă albă.

Se înmoaie și se domolește pe dată. Aleargă să pună mămăliga pe foc și puiul la ceaun. Din treacăt, aruncă ordine scurte, de plutonier major, către tata:

– Ci stai? Adî apî! Fă mujdei! Scoati gin! Țuicî mai întâi, mai pi urmî ginul! Fugi la dentistî și zîi sî nu mă aștepti azi, c-o vinit băietu'!

Tata se execută cu o grabă exersată. Știe el de ce mă apreciază că n-am intrat la jug.

Ies în grădină și mă așez boierește, pe banca de sub vișinul desfrunzit. N-are rost să protestez ori să încerc o evadare. Nu scap până nu mă îndoapă bine, căinându-se cât de slab îi e

odorul. Mai trebuie, apoi, să primesc o porție de insinuări privind „cloaca ceia di București” unde nu e nici aer, nici mâncare, nu ca aici, la noi...

Poate că mama îmi va vorbi de Irina. A ținut la ea, a suferit din greu când ne-am despărțit. Stop! Iată ce gânduri îi pot veni unui profesionist tolănit sub un vișin desfrunzit, așteptând un pui la ceaun. *Back on the rail, old boy! Nobody's waiting for you in this town!*

Probabil că și calculatoarele au un suflet al lor, au anumite sentimente și resentimente. Am citit undeva că un calculator se îndrăgostise de operatoarea lui și refuza să lucreze cu altcineva. Eu nu sunt încă un calculator, așa că nu am nimic de pierdut dacă o văd pe Irina. Nici de câștigat, bănuiesc. Mai ales, în conjuctura actuală. Dar, poate, mă lămuresc, poate îmi clarific interesul ăsta subit pentru ea, după aproape zece ani. Hotărârea este luată. Trebuie, mai întâi, să înghit puiul și morala mamei. Le înfulec pe amândouă absent, cu scutul de protecție anticicăleală pus la maxim. Habar n-am ce mi-a zis.

Pe strada noastră n-au ajuns buldozerele. Casele se înșiruie, unele mai cochete, altele mai oropsite, de-a lungul pavajului din piatră de râu, fără trotuar. Pe garduri și copaci. praf de-un deget. Și liniște. E bine. O iau din loc. Bunica Irinei stă în mahala, la câteva case de noi. Aflu că Irina nu este acasă. Vine abia diseară. Bunică-sa, doamna Rotaru, mă înconjoară cu aer de speranță rugătoare care-mi inspiră milă. A mai rămas un sâmbure de om în mine. Bătrâna se agită de colo-colo, nu știe ce să-mi mai dea, ce să-mi facă, să mă mulțumească. Înghit o porție de caise însiropate și plec, promițându-i că revin pe seară, când o fi Irina acasă. Bătrâna iese la poartă și mă privește

lung, cum plec. Săraca!

Soarele de toamnă s-a ridicat către zenit. Am câteva ore bune de hoinăreală. Fără țintă, fără scop, fără obligații. Liber și eu. Măcar pentru două zile. E moleșitor de bine. Oricum, nu se știe ce mă așteaptă acolo, pe insulă. Malta și bubulii există. Și nu numai în imaginația mea.

Pe zidurile cetății vechi, câțiva puști joacă fotbal. Trag și eu un șut în mingea jerpelită, să-mi aduc aminte că am fost copil, că am jucat fotbal într-o echipă de pitici. Zadarnic! Nu-mi amintesc. Mă încăpățânez să-mi aduc aminte de lucruri șterse definitiv din memoria mea. Am fost, totuși, copil! murmur eu. Și încă unul bun, cuminte, silitor. Visam să învăț totul, să răstorn Lumea. Zâmbesc amar. Chiar că am învățat totul. Iar acum, sunt pe cale să răstorn Lumea. Dacă m-or lăsa bubulii. Mai precis, dacă voi reuși să-i fac să mă lase.

În baruri, intru rar de tot. Mă scârbesc mutrele ghiftuite ale barmanilor, morga lor de conți de țuică și basamac. Ori de câte ori comand băutura mea preferată, Pepsi Cola, nu e unul să nu relice: *Și altceva?* Desigur, obraznic, insultător. Numai statura mea de luptător de libere îi oprește să continue pe același ton. De data asta însă vreau să văd lume, să aud sporovăiala ieftină a cafegiilor, tablagiilor, „politicienilor“ și altor asemenea figuri pitorești. Intru la *Modern*, marele *Modern*, mândria târgului nostru. Fum și maré înghesuială, semne sigure de modernism, nu? Țștia o încep foarte devreme și o termină cât mai târziu. Are și socialismul părțile lui bune: muncești, nu muncești, leafa merge. Proastă dar merge. Nu mori de foame, nu dormi în stradă.

O mână plină de inele se agită și o voce cumva cunoscută mă strigă:

– Petre, Petre, aici!

Îmi fac loc printre niște chibiți care mă privesc chiorăș. Mă apropii de masa și de mâna cu inele, de vocea cunoscută. Leonora, vedeta școlii din anii adolescenței mele, cu încă două tipe și un tip. Beau vermut cu lămâie sau, cine știe, poate Martini. Se ridică, își trage ideea de fustă care îi acoperă coapsele bine croite, mă strânge în brațe și mă sărută zdravăn, pe gură. E cherchelită dar lucidă. Face teatru ori ceva asemănător. Are ea un motiv. Mă desprind din strânsoare, fac un pas înapoi și-o măsoar cu admirație. Gândesc: *A știut maică-sa ce face când s-a apucat s-o zămislească*. Exclam sincer:

– Mă fetițo, nu te-ai schimbat deloc. Arăți la fel ca la optșpe ani.

E adevărat. Așa arăta și la optsprezece ani. Ca o poză de pe revistele sexy de buna calitate. Doamna maică-sa n-o făcuse să lucreze în uzină, de asta eram sigur. Acum, e actriță sau cam așa ceva. În orice caz, a urmat Teatrul.

– Petre, hoinar bătrân, greu te mai arăți. Pe unde te-ai ascuns?

Legenda de acoperire funcționează automat:

– La București, într-un institut de cercetări. Nimic interesant.

– Și marea?

– Am mai lăsat-o și altora.

Îmi prezintă amicii. Sunt actori și vorbesc de bani. N-au bani, ca să fiu mai precis. Plătesc două rânduri de Martini (e chiar Martini!) și o jumătate de ladă de Pepsi, apoi mă așez la taifas. Adică, eu tac și ei sporovăiesc. Leonora se sprijină posesiv de mine și-mi cere, din când în când, părerea cu privire la cele afirmate de unul sau altul. Da, sunt de părerea lor. Ce rost ar avea să fiu împotrivă? Conversația lor mă liniștește și mă umanizează, cel puțin pentru câteva clipe. Mă pomenesc

chiar gândind la Leonora ca la o atracție mai deosebită. O femeică splendidă cu care încă nu m-am culcat. Va trebui să o fac. Cât mai curând. Chiar astăzi.

Femeile au un simț teribil în chestii din astea. Leonora îmi râde în ureche, îmi răsfiră părul pe ceafă. Știe ceva, simte ceva.

– Măi Petre, ai ajuns holtei bătrân. Mai lasă-te și tu de hoinăreli! Așează-te, fă copii!

Zâmbesc în sinea mea. Parcă ea....

– Tu câți copii ai, Leonora?

– Unul. Nu știai? E la mama. Taică-su a cam uitat să se întoarcă în țară. Nici o pagubă. Mă descurc mai bine așa. Nu sunt făcută pentru a fi soție. Asta e! Mă vezi pe mine spălând izmenele unui bărbat?

Nu, n-o văd. Dezbrăcându-l, da. Mă privește șăgalnic, cu aer de nevinovăție dezarmantă. Da, femeia asta mă interesează. O voi dobândi.

Pe la trei, ne despărțim de ceilalți și o luăm agale pe Corso. Pe bulevardul pe care ne-am plimbat, am râs, am visat. Dar nu cu ea. Cu altă femeie. Ce importanța are acum cu cine? Leonora mă ține strâns, șoldul ei se freacă de al meu, poate întâmplător, poate nu.

– Încotro, piratule?

– Unde vrei tu.

– A, deci cu mine!? Vrei să rămâi cu mine? Nu spui nimic, te uiți la mine ca la un zid și vrei să rămâi cu mine?!

Au, uneori, muierile niște fasoane enervante. Conversație, dulcegării, miorlăieli, tot tacâmul. Nu pot înghiți porcăria în cauză: e degradantă.

– Fetițo, ți-aș putea spune o mie de minciuni frumoase. Știi că am talent, am scris și versuri. Dar sunt singur și amar.

Și mi-e silă să mint, așa cum am mințit atâtea găsculițe. Suntem camarazi, nu?

S-a trezit. Se desprinde de mine, face un pas lateral și mă studiază cu atenție. Are ce vedea. Probabil, e satisfăcută de rezultatul cercetării, căci decide:

– Mergem la mine!

Nu-i rău. Azi e o zi în care mi se împlinesc și mie dorințele. De-ar ține-o tot așa. Măcar o lună, până scap de Malta.

Leonora trebăluiește prin bucătărie. Face ceva de mâncare. N-aș fi crezut să fie atât de vrednică, la stilul ei de viață. Apartamentul curat și ordonat, ca o vitrină de la un magazin de mobilă, mă face să mă simt bine. Îmi plac femeile curate șiordonate. Asta nu m-au întrebat ăia, în testul lor psihologic.

Pe un perete, sub o lumina blândă, bine potrivită, un tablou. Un copil în zdrențe, cu fața îndurerată de plâns. O lacrimă sedefie lunecă pe obrazul stâng. Am mai văzut undeva tabloul acesta, cu siguranță. Printr-o stranie conexiune psihică. În fața ochilor îmi răsar imagini din copilăria mea necăjită. Mă scutur rapid. Nu e voie, trebuie să rămân în formă!

Leonora pune masa și mâncăm în tăcere. Ocazional, se freacă de mine ca o pisică și eu, ca un om, o mângâi calm. liniștitor. Zâmbește numai din ochii aprinși deja de un început de patimă. Femeia asta promite multe, grozav de multe.

– Îmi place cum ții casa. Nu m-aș fi așteptat, rup eu tăcerea.

– Adică, dacă sunt cam curvă, trebuie să fiu neapărat și murdară?

M-a făcut knock-out.

Leonora râde dur, bărbătește:

– Ia te uită la el, s-a speriat, mititelul! De parcă n-a f...t

muiere în viața lui! Te pomenești că acum îmi vei face o declarație de dragoste și mă vei cere de nevastă? Să nu cumva să faci dobitocia! Ai strica totul. Soții nu se împacă niciodată, amanții întotdeauna.

– Da, numai amanții se împacă bine...

– De fapt, nici nu te-aș lua de soț. N-am încredere în tine pentru mai mult de o zi. Sau de o noapte. Ești un tip cam straniu pentru gusturile mele. Știi de ce?

Da, știu. Mai lipsește să știe și ea. În branșa noastră, femeile sunt ori extraordinare, cunoscând totul ori niște catastrofe. Tocmai de aceea le folosim foarte rar.

Leonora goală e un spectacol întreg. Mi-ar plăcea să fiu pictor, să-i pot surprinde zvâcnetul sânilor ațățatori, dansul părului negru în jurul feței transfigurate de o foame animalică de dragoste, liniile trupului aflate când în zbatere, când în abandon, coapsele lungi, puternice, posesive și nesățioasa ventuză a sexului ei. Am făcut dragoste îndelung, cu patimă de primitivi, de animale. Fără murmure, fără cuvinte. Fiecare avea ceva de defulat și o făcea pe cont propriu, rămânând totuși singur în cuplul acela zvârcolitor. E aproape miezul nopții. Mă pregătesc să plec spre casă. Din prag, Leonora mi-aduce aminte, să nu cumva să uit:

– Ești un tip straniu, Petre. Foarte straniu. Și foarte ascuns.

Da, sunt un tip straniu și ascuns. Care altul în locul meu ar arăta altfel?

Soarele se lăfăie în fereastră, dar n-am chef să cobor din pat. Toată adolescența petrecută în cazărmi am visat să mă

scol când vreau eu. Fără tropăiturile și zbieretele gradaților, fără goarnă ori sifleie. Deșteptarea! Vreau să mai dorm dar mă chinui zadarnic; reflexele formate în anii lungi și grei de marină își spun cuvântul. Sar sprinten din pat, fac un duș și mă echipez ca la concurs. E deja șapte și jumătate. Am dormit prea mult, cel puțin după standardele mele.

Dincolo, mama cisluieste cu o vecină iar tata meșterește la un patefon uzat. Are un talent grozav de a cârpi tot felul de vechituri și a le face să funcționeze. I s-a dus vestea în șapte mahalale, mai ales că nu cere nici un ban. Tot ce face cu hârburile astea îl distrează, îl reconfortează. Probabil, de la dânsul am moștenit curiozitatea vie care mă bagă în tot soiul de buclucuri.

– Nu mai știi cum s-o dai și încotro s-o apuci, și mulțamești pustia aiasta di gurî, se lamentează mama.

De când o știu, a avut obsesia mâncării, a munților de provizii stivuiți frumos în cămară.

– Așă-i, așă-i, încuviințează vecina. Cî uiti, numa ieri...

Da, cu siguranță, există o lume care va supraviețui „epocii de aur”. Va mânca și va bea, fără să gândească prea mult. Gânditul doare cumplit. Poate fi și periculos...

Mă pregătesc să plec la Irina. Arunc o privire critică la blugii mei ponosiți, la adidașii roși pe la cusături și zâmbesc sarcastic. Mai mult ca sigur, El nu poate arăta așa de jerpelit. Oricum, nu am nici un chef să fiu El. Mi-ajunge cât am încasat atunci, demult. Vreau doar să știu. Sau, dacă ar fi să sap mai adânc, vreau să o văd și pe ea înfrântă, suferind. Oamenii nu se pot dezbara de plăcerile unor tainice răzbunări pentru umilințele îndurate vreodată.

Irina m-a primit în prag. Slabă, străvezie, cu ochii încercănați. O umbră a ceea ce iubisem eu odată.

– Te-am așteptat toată noaptea....

– N-am vrut să deranjez.

Banali și stingheri ca doi bătrâni, critic eu în gând. Trecutul apasă, apasă din greu. Îi sărut mâna și mă poștește în casă. Încep să mă întreb dacă am făcut bine că am venit, dacă vom avea măcar despre ce schimba câteva vorbe. Totul îmi pare atât de străin... Simt aproape fizic cum crește pustiul dintre noi.

Camera asta o cunosc bine. În ea ne-am jucat când eram copii, ne-am iubit în zilele adolescenței noastre. Parcă nu s-a schimbat nimic și totuși...

– Ai venit să te răzbuni, să mă vezi înfrântă, nu-i așa?

Viața începe să devină interesantă. Pisoii închiși în cușca stângeririi au evadat, devenind oameni.

– Nu. Nu numai.

– Ai o fire cinstită, Petre. Ai fi putut nega. Ai fi putut minți și mi-ar fi fost greață de tine. Te-aș fi dat afară.

Femeia asta mă știe bine, aproape tot atât de bine ca și calculatorul Bătrânului. Am crescut împreună, am fost două părți ale unui întreg. Părți care nu au reușit să refacă vreodată fantasticul întreg primordial. Am judecat-o greșit. Nu e înfrântă, durerea o face să se simtă învingătoare. Cunosc acest sentiment, l-am trăit și eu cândva. Tac. Ce aș putea să-i spun?

– De ce nu ai venit aseară? Știai că te aștept.

– Am fost la o femeie. Am făcut dragoste.

Se încordează dureros, ca sub o palmă, apoi se destinde și râde forțat, disprețuitor:

– Te credeam mai bun, Petre. Vrei să mă umilești, să mă înjosești. Nu vei reuși decât să te cobori și mai mult în ochii

mei. Asta cu femeia face parte din răzbunare, nu-i așa?

– Nu, face parte din întâmplare. Din pura întâmplare care mi-a scos în cale o femeie splendidă așa cum, cândva, ți-a scos și ție în cale un bărbat. De un timp încoace, am încetat să mă mai opun anumitor întâmplări.

Își netezește ușor fusta peste genunchi. Mă surprind privind atent genunchii încă plini și netezi, atrăgători. Simt pe undeva un început de interes, apoi mă reprim cu toată cruzimea: *Marele superspion Petre Varain, pe post de taur comunal, „calcă” toată elita târgului, înainte de a se lansa într-o nouă și primejdioasă aventură.* Autoironia face bine la conștiință, o liniștește. Zâmbesc, un zâmbet mic și strâmb.

– De ce zâmbești, de ce zâmbești, dragul meu?

Și-a pus mâna pe palma mea. O mână fierbinte, uscată. Are febră. Poate e bolnavă, gândesc eu cu un început de îngrijorare. Apoi, mă controlez:

– Gândeam că măcar acum ne-am putea permite să fim sinceri și deschiși, ca doi tâlhari care au îngropat împreună un prunc nevinovat.

– Chiar dacă sunt o muiere slabă, care a greșit enorm odată nu-ți voi cere nimic, Petre. De la tine nu am nici o speranță. Tu nu ești bărbatul pe care l-am iubit. Tu ești un străin care i-a furat numai chipul și nimic mai mult. Ai în firea ta ceva de mercenar ori de spion.

Femeia asta e periculos de deșteaptă dar numai în părțile care îi convin. I-aș fi putut aminti faptul că tot ce a fost omenesc în mine a fost distrus, în mare durere, chiar de ea. Dar, la ce mă folosii! Totul e atât de banal și plictisitor...

– Nu m-ai întrebat niciodată de ce te-am părăsit, Petre? Poate aș fi reușit să-ți explic.

– Crezi că, explicându-mi, m-ai fi făcut mai fericit?

Masca orgolioasă cade și Irina începe să plângă încet, lin, ca într-un cântec. Nu e chiar învingătoare. Nici eu nu sunt. În această partidă, amândoi am fost învinși de mizeriile mărunte ale Vieții. Am ieșit fiecare cum am putut din mizerie. Dacă am ieșit, cine știe? Trăim fiecare după echilibrul său, Dumnezeu știe cât de stabil. Ne ducem crucile și părerile de rău.

– Petre, mă vei putea ierta vreodată pentru răul pe care ți l-am făcut?

Obsesia asta a iertării e specific muierească. După ce fac isprava, le chinuie gândul că nu vor fi iertate. Asta o frământă și pe Irina, nevoia de iertare. Un complex de vinovăție mai mult sau mai puțin întemeiat.

– Răul l-am suferit amândoi, în părți egale. Cât despre iertare... nu e cazul. E o problemă în care nu cred. Așa a fost destinul nostru. Nu e nimeni vinovat. Spune-mi mai bine ce faci, cum te descurci!

– Mama nu ți-a scris niciodată de mine?

– Nu, niciodată.

– Cred că mă urăște cumplit, deși inconștient. Am fost deseori pe la voi, am întrebat de tine. Voiam să-ți scriu, voiam să-ți spun....

– Și?

– Mama a schimbat mereu vorba, să nu discutăm de tine. N-aveam voie să vorbesc de tine. Eram vinovată și trebuia s-o simt.

E obsesivă în complexul ei de vinovăție. Mama sadică? Niciodată!

– Ascultă, femeie! Nimeni nu e vinovat în această poveste de dragoste. Dacă destinul nostru nu a fost să fim împreună, nici o forță din această Lume nu ne putea păstra la un loc.

– Înseamnă că mă ierți?

Am iubit-o. N-am putut-o face fericită. Măcar liniște s-ar cuveni să-i dau. Nu mai ezit:

– Te iert. Rămâi cu bine și ai grijă de tine! La mine nu e cazul să te gândești. Cel puțin, nu în viața asta.

Dă din cap înțelegătoare. O sărut ușor pe obraz și plec. Irina face semnul crucii pe prag. Un semn știut de noi, la despărțiri: *Să vii ca o părere...*

Câteodată, femeile mă sperie cu fantastica lor putere de a spera dincolo de limitele oricărei posibilități. Auzi!? Să vin!? Tocmai eu? Deși am văzut multe minuni în viața mea, acest lucru nu cred că se va putea vreodată. Calea Octogonului e fără întoarcere, ca zborul unui aviator kamikaze, care are benzină numai pentru a ajunge la țintă. Niciodată și pentru întoarcere. Privesc încă o dată la chipul fermecător pentru care am suferit atât. Irina este o fată frumoasă despre care, probabil, am citit într-un roman de dragoste. Poate că de aceea, în ziua nunții ei, i-am dus un buchet de flori roșii-sângerii. Plec fără să privesc înapoi. De data asta, definitiv.

Sunt calm și sigur ca o apă adâncă. Bătrânul poate fi mândru de opera sa.

Capitolul 4

TORPILA UMANĂ

Cândva, demult, când am început cariera de navigator, m-a uimit grija deosebită cu care se pregătea o torpilă, o simplă bombă cu motor, destinată să pătrundă și să explodeze în pânțele navei inamice. Torpilorii o mângâiau cu gingășie de îndrăgostiți, îi ungeau ritualic mecanismele, îi pipăiau fiecare șurubel, de parcă ar fi fost o ființă vie, de a cărei sănătate depindea însăși viața lor.

În ultimele zile, mă frapează asemănarea până la similitudine dintre gesturile foștilor mei colegi, torpilorii și cele ale instructorilor din Octogon care mă pregătesc de „lansare“. Asperitățile din limbaj au dispărut complet. Antipatia față de mine pe care, anterior, unii nu se sfiau să o afișeze deschis, s-a topit ca prin farmec. Peste tot, curge lapte și miere, de te umple gheața. Atmosfera miroase a petrecere de adio, a prohod. Indivizii ăștia nu cred că voi reveni întreg la bază. Mă consideră deja mort. Fiecare profesie are parte de contingentele sale de dobitoci. Noi de ce am face excepție? Treaba lor. Eu sunt sigur că voi pătrunde în Malta, voi rezolva „problema“ și voi reveni în patrie. Cel puțin viu, dacă nu nevătămat.

De zile în șir, vizionez continuu filme despre Malta. Am ajuns să cunosc fiecare colțișor al insulelor Gozo și Comino, cele două surori care formează împreună Malta. Am ajuns să „văd“ fiecare pietricică din zidurile La Valettei, locul de unde va începe operațiunea. Cunosc deja Malta mai ceva decât băstinașii. Acolo, nu va trebui să întreb nimic, nu va trebui să ezit nici măcar o secundă în găsirea unei adrese. De asta depinde reușita misiunii mele, căci viața mea nu prea e luată în calcul. Trebuie să se raporteze „sus“ că misiunea a reușit, că informațiile au intrat în țară, în calculatorul Octogonului. În rest...

Între mine și instructorul englez nu au fost niciodată relații prea cordiale. Mă enerva aerul său de superioritate. Mă scotea din sărite engleza lui impecabilă. Mai ales, mă călca pe nervi faptul că, de ani de zile, nu învățase limba română. Ca profesionist, era valoros, trebuie să recunosc. Octogonul făcuse o achiziție serioasă în persoana acestui agent din categoria Zero-S. Costa cât zece români dar făcea treabă bună. Era autentic, era pur sânge. Cam greu pentru contraspionajul străin să bănuiască un astfel de tip de apartenență la serviciile secrete ale României.

Acum, trebuie să ne suportăm reciproc câteva zile, conversând numai în limba engleză. Trebuie să reintru în atmosfera externă, după o pauză de aproape un an. Pornind de la înfățișarea mea de creol, mi s-a creat o legendă de sud-american. Laboratorul de falsificat înscrisuri muncește de zor să fabrice documentele necesare susținerii acesteia. Această legendă îmi dă nesperatul drept, destul de rar întâlnit în misiunile noastre, de a vorbi limba engleză cu accent latin. Tocmai acest drept mi-l contestă englezul, tracasându-mă toată

ziua cu pronunția sa de Oxford.

Trebuie să-l suport. Viața mea poate depinde de un singur cuvânt, de un singur gest, de un simplu accent. Repet robotic, la un moment dat în transă, tot ce-mi toarnă pe gât „amicul” meu. Vorbesc de mi se face lehamite. Totul, în engleză. Filme, cărți, gramatică, anchete, teste, englezul cu cicăleala lui, toate s-au adunat într-un cerc care se învâрте tot mai strâns, tot mai rapid. Torpila umană trebuie lansată. E timpul.

În ultima zi, destinată examenelor finale, le-am făcut praf toate instrumentele. Reacțiile la chestionare și teste au fost atât de neașteptate, încât aparatul s-a blocat pe indicatorul **non human being**. Tipul încetase a mai fi o ființă omenească. Acel tip eram, întâmplător, eu, Varain. Psihologii, uimiți și ei, își frecau satisfăcuți mâinile. Reușiseră să creeze superspionul visat de toate serviciile secrete din lume. Doi oameni aveau motive temeinice să se îndoiască de meritul lor dar tăceau: eu și Bătrânul. Demian trebuia să rămână o taină pentru restul Octogonului.

Bătrânul își rezervase sarcina de a-mi prezenta personal sistemul de legătură și pe cei doi agenți care urmau să-mi asigure spatele pe întreaga durată a misiunii. Își luase toate măsurile de prevedere împotriva unei eventuale trădări. Nu știu dacă era necesar. De peste șaiszeci de ani, de când Octogonul funcționa în forma actuală, nu avusese nici un trădător. Nici măcar schimbările de regim politic nu-i afectaseră structura de rezistență. Unul dintre puținele elemente de rezistență românească reușise să supraviețuiască fazei kominterniste, poate din eroare, poate din alte motive. Fiecare stat își are secretele sale, mai mari ori mai mici. Unele dintre ele

sunt însă cumplite, pot costa viața. Cred că așa se explică păstrarea secretului Octogonului.

Bătrânul a scos din fișetul său o videocasetă, a pus-o în aparat, l-a pornit și a început fixarea sistemului de legătură. În fața privirilor mele, a apărut catedrala Mdina din La Valetta. O catedrala luminoasă și însorită, cu trepte curate, spălate de credincioși. Pe treapta de jos, un bătrân foarte lătos, cu o cutie în fața sa, cerșea. Își făcea meseria.

Zâmbeam în sinea mea. Catedrala este închinată patronilor mei, sfinții Petre și Pavel. Cum s-ar fi simțit Bătrânul, dacă i-aș fi spus că era un mistic? Speram că întâmplarea, dacă era întâmplare, să fie de bun augur.

– Acesta este Pietro, doctor în științe, creierul rețelei, mi-a explicat Bătrânul. Mizantrop și extrem de original, și-a ales meseria de cerșetor, deși este milionar. De îndată ce ajungi la el, scoți portmoneul, îl răsucești cu floarea către el și-l întrebi: Dacă îți dau un dolar, îmi arăți drumul către cafeneaua Trident?

Pentru o secundă, în fața ochilor mi-a apărut chipul destituit al predecesorului meu, Dan, repetând robotic formula de contact. Drumul spre port ori drumul către cafenea, ce importanță avea? Pentru o secundă doar, căci din adâncuri ale creierului necunoscute de nimeni, certitudinea mi-a cuprins întreaga ființă: **Eu voi reuși!** Demian făcuse minuni.

Filmul se derula înainte, meticulos, științific. Cafeneaua Trident, micuță, cochetă, cu un colț rezemat de zidul bătrânului fort, cu o terasă albă. Printre mesele acoperite cu pânzeturi de culoarea cerului senin, un bărbat spătos se mișca agil, cu pași de felină. Briza îi răsفira părul des și creț, de pirat.

– El e Alexander, „mușchii“ operației. La primul contact, îți arăți aceste diamante și-i propui să le cumperi la prețul de o sută de dolari bucata. Vei spune: *O sută de dolari în cap, nici un cent mai puțin!* Apoi... vei face ceea ce trebuie.

Interesantă afacere. Zece diamante la o sută de dolari bucata. Octogonul plătea bine serviciile periculoase. Cel puțin celor din străinătate, dacă nu și nouă, băștinașilor.

– Asta-i tot. Misiunea ți-e clară?

– Da.

– Ai ceva de raportat înainte de plecare?

– Nu. Îmi voi face datoria.

Bătrânul mi-a strâns mâna fără un cuvânt. Torpila umană era lansată.

Vaporul panamez se zgâlțâie și scârțâie din toate încheieturile. Se vaită ca un bolnav, sub rafalele furtunii. Ciocanele de apă lovesc în bordaj cu insistență, se strecoară printre încheieturile tablelor de bordaj. Aud apa clipocind în santină. Crește mereu. Am plecat de vreo zece ore din Constanța, pe vreme rea, să fim la timp în La Valetta.

În mediul tinereții mele, mă simt din nou eu însumi, Varain marinarul. Îmbrăcat în straie simple, de matroz, cu acte de marinar panamez, voi penetra cu siguranță sistemul de iscoade organizat de bubuli și de contraspionajul maltez. Nouăzeci și nouă la sută din contraspioni nu dau cea mai mică atenție matrozilor de rând. În viziunea lor, numai un ofițer poate face spionaj. Adorm legănat de furtună, pe o ladă din cală. Singur și nevinovat. Are și meseria noastră nevinovăția ei, mai greu de înțeles de către cei de afară, din lumină.

La Bosfor, omul nostru mă trezește. Trebuie să mă strecor

în ascunzătoarea dintre panourile de bordaj. Vin vameșii turci și eu nu sunt trecut în rolul de echipaj. Nici nu prea aveam cum să fiu trecut: în România, nu se nasc panamezi în fiecare zi. Asta o știu și copiii. După ce trece controlul vamal, mă culc din nou. Trebuie să strâng energie. În Malta, voi sta treaz câteva zile, poate trei, poate patru, chiar cinci, cât va dura operațiunea specială pe care o conduc. Octogonul și-a luat măsuri de prevedere, m-a programat pentru cinci zile. Dincolo de această limită, nimeni nu putea ști ce se va întâmpla cu „torpila“.

Vameșii maltezi au fost deosebit de severi, dar nimic important nu a ieșit la iveală: câteva mici nereguli în documente, câteva obiecte prohibite prin bagajele echipajului, mărunțișuri. S-au mai învărtit câteva minute pe punte, apoi au sărit în șalupele lor. Sirena șalupei ce se îndepărta către țărm vestea cui trebuia faptul că misiunea Malta '89 începuse. Era timpul ca Petre Varain și echipa Octogonului să intre în acțiune. Era dimineața zilei de 30 noiembrie 1989. Mă simțeam mai calm și mai sigur ca niciodată. Am înghițit prima dintre cele cinci tablete pe care Bătrânul mi le înmânase la plecare, am băut câteva guri de apă și m-am pregătit să părăsesc culcușul din cală. De acum încolo, nu aveam voie să mănânc și să dorm. Pe cât posibil, nici să beau, mai ales din mână străină. Alcool, deloc. Nici o noutate, viața obișnuită de spion adevărat. Total diferită de cea din filme.

După vreo două ore, tropăiturile de pe punte au încetat, semn că echipajul efectuase manevra de acostare a navei și plecase în oraș. Omul nostru m-a scos pe punte. Eram legal

la un cheu neobișnuit de curat, cel puțin după părerea mea, care nu văzusem prea multe cheiuri, în scurta mea viață de navigator. Marea era zbuciumată și bătea un vânt tăios dinspre nord-est. Câțiva pescăruși țipau jalnic, în timp ce zburau peste valuri, căutând hrană. Cel puțin așa mi se părea mie, că erau jalnici. S-ar fi putut ca, de fapt, ei să fi fost veseli, bucuroși de pradă bogată. Ploua mărunț, des și rece. Am privit recunoscător la panamezul nostru care mi-a adus o scurtă cauciucată, de marinar.

Era timpul să pornim. Cu o sacoșă aproape goală în mână, cu diamantele și banii cusuți în căptușeala hainei, cu acte de marinar în regulă, mă simțeam minunat și pe deplin încrezător în destinul meu. Fie că doream ori nu, intram în istoria serviciilor secrete de pe planetă drept omul care a „spart” secretele întâlnirii de la Malta. Undeva, există o istorie scrisă a tuturor spionilor din Lume și a faptelor acestora. Am trecut de polițiștii de la poarta dintre port și oraș fără nici un fel de greutăți. Destinul îmi zâmbea.

Din spirit de prevedere, hoinăresc prin târg la fel ca orice alt marinar. Cumpăr și câteva fleacuri, casc gura la dame, ca matrozii. De fapt, mă contrafilez atent. Sunt „curat”, nu am „coadă”. Pe timpul autoverificării, care durează cam trei ore, mă întreb dacă bătrânul Pietro rezistă la post pe o asemenea vreme câinească. Dacă nu va fi la locul său...

În branșa noastră activează tipi rezistenți și serioși. Pietro așteaptă la locul convenit, cerșind de la trecătorii grăbiți. După aparență, i-ai da cam șaptezeci de ani dar cine poate să-i știe vârsta reală? Un doctor în științe cerșește cu talent. Asta

m-ar fi uimit teribil, în primii ani de meserie. Acum, e o altă poveste. Un doctor în științe cerșește pentru că asta e legenda sa de acoperire. Putea să măture străzile, să servească într-un bar, să pozeze în om de afaceri sau în orice altceva. Cerșitul era legenda sa, și-a ales-o singur. Trebuie să se țină de ea cât mai solid. Orice greșală în interpretarea rolului l-ar putea costa viața. Și nu numai viața lui.

În timp ce mă îndrept către Pietro, nu pot să nu remarc, plin de satisfacție, că, dintr-o mie de spioni, doar unul ar putea accepta ideea unei astfel de legende de acoperire. Un cerșetor bătrân și jegos poate trezi ocazional milă. Rareori, simpatie. Aproape niciodată, curiozitate sau interes pentru cei din branșa contraspionilor.

– Dacă îți dau un dolar, îmi arăți drumul către cafeneaua Trident?

Pietro mă cântărește cu interes, ca pe o marfă pe care urmează să o cumpere. Știu ce înseamnă asta. Și eu fac la fel cu oamenii de care depind în mod vital. Pare satisfăcut de rezultatul celor văzute dar își ia toate măsurile de prevedere, conform regulamentelor de muncă informativă. Răspunde:

– Dacă îmi dai un dolar, te aștept diseară, la ora douăzeci, în strada Bugibba, numărul 8, lângă hotel Cristal.

Schimbul de parole a decurs normal. Nu mai e nimic de făcut aici, așa că mă îndrept agale către cafenea, filozofând la compoziția pestriță a branșei noastre. Banii și interesele adună sub același steag pe cine nici nu crezi. Prin romane, spionii socialiști duduie de patriotism, ca niște locomotive. Mă întreb câți oameni din acest zăpăcit de secol mai cred în patriotism. mai ales în branșa noastră, în care poți ajunge foarte ușor

milionar, prin trădare. Și totuși, Octogonul nu are trădători, nu are scurgeri de informații, mă îmbărbătez eu. Patriotismul nu explică întreaga chestiune. Trebuie să mai adăugăm orgoliul de profesionist, sentimentul datoriei față de cei căzuți în răfuielele anterioare, obligațiile nescrise de a plăti „datoriile de onoare”... Da, treaba e mult mai complicată. Mă trezesc pe neașteptate, cu un sentiment de alarmă, de pericol iminent. Mă contrafilez. Nimic. Înseamnă că acolo, în cafenea, ceva nu e în regulă. Arma lui Demian...

Din ușa prăvăliei, îmi dau seama că această cafenea nu e pentru marinari, nu „ține” la legenda mea de acoperire. Ori, legenda nu „bate” cu ea. Prea mică, prea curată, prea plină de burtă verde. Pipițe, deloc. Dacă aș întârzia la o masă, fie și numai câteva minute, tot aș bate la ochi. Ca un boșorog într-un disco-bar. Trebuie să acționez *blitz*, să lămuresc situația.

O vampă blondă, cu sânii dezgoliți, cu un capăt de minijupă pe fundul cam bombat, servește la bar. Piratul meu nu se zărește nicăieri.

– I am looking for mister Alexander, o abordez eu.

– Who are you? replică păpușica.

Nu e proastă să-mi spună ceva. I-o tai scurt:

– Somebody. I have some bussines with him.

– He is not here, sir. I am afraid he will not come today.

Am aflat multe. Nu e aici, deși ar trebui să fie. Păpușica blondă știe ceva și e cam speriată. Orice întârziere mă poate costa. O iau din loc. Treburile nu merg întotdeauna ca în filme dar ratarea întâlnirii cu Alexander nu e un biftec ușor de înghițit. Sper să aibă motive serioase pentru trebușoara asta.

Afară e frig și urât. Plouă în continuare mărunț și rece. În

cârciumi, nu pot intra: un marinăr care nu bea ar atrage atenția mai ceva ca un elefant verde. Marinarii nu cască gura prin muzee și intră extrem de rar în biserici. Alte posibile refugii ratate. În stradă nu pot sta. Mai am șase ore până la întâlnirea cu Pietro. Trebuie să intru într-un bordel, să „servesc” o femeie. Asta arată ceva mai marinărește. Îmi protejează legenda de acoperire. Cel puțin în anumite limite.

Teoretic, patroanele de bordel sunt niște balabuste urâte și grase, vopsite zdravăn, obosite de practicarea timp îndelungat a celei mai vechi meserii din lume. Niște profesioniste îmbătrânite, retrase din activitate, datorită uzării „mijlocului de producție”. Practic, creatura din fața mea, patroana bordelului pe care l-am ales pentru refugiu, arată superb. Șatenă, ochi migdalați și aurii, năsucul cârn, gură cărnoasă și senzuală, trup de zvârlugă. Nu mai mult de treizeci de ani, apreciez eu dintr-o ochire. Mă privește ușor disprețuitor, în timp ce studiez fotografiile fetelor disponibile.

Privirea ei, a patroanei? Privirea celui care exploatează un animal inferior. Ce altceva e bărbatul care își cumpără carne vie? Patroana nu-și respectă meseria, asta e clar; își permite să disprețuiască clienții. Dacă am fi fost în filmele alea, eu, spionul, i-aș fi trântit un zâmbet de milioane, i-aș fi spus ceva teribil de inteligent și amuzant. Iar ea ar fi căzut lată în brațele mele, gata să-mi dea orice ajutor, cu prețul propriei vieți. Numai că treburile mele nu merg ca-n filme. Patroana disprețuiește vizibil marinarii. La orice mișcare greșită, ar chema poliția. Trebuie să aleg o fată.

– This one, if possible, madam?!

În timp ce am cântărit patroana, am mai făcut un lucru important: am pipăit cu palma fotografiile fetelor, pentru a le stabili trăsăturile de personalitate. Metoda e arhicunoscută în parapsihologie dar, speram eu, patroana nu era la curent cu șmecheria. M-am oprit la aceea care părea cea mai sentimentală. Da, în cea mai veche profesie din lume, mai poți găsi și sentimentele. Aveam nevoie teribil de o fată ca asta. Trebuia să-mi construiesc o nouă linie informativă. Evenimentele nu evoluau conform planului din țară. Trebuia să-mi iau toate măsurile pentru îndeplinirea misiunii.

Patroana apasă un buton de pe panoul din fața ei și rămâne cu ochii pe mine, privindu-mă în continuare sarcastic. Am hotărât să trec în fața ei drept un găgăuță, așa că mă frământ stânjenit, de pe un picior pe altul, mototolindu-mi căciulița de marinar în mână. La statura mea, de peste un metru și optzeci, sunt de-a dreptul caraghios, dar tipa a mai văzut chestii din astea. E satisfăcută, o simt eu. Drept care, rânjesc la fel de satisfăcut, în sinea mea: unul dintre noi e cu siguranță și prost și păcălit. Ceva îmi spune că nu eu sunt tipul în cauză.

Am optat pentru una dintre cele mai urâte fete. Foarte probabil, patroana m-a taxat drept un complexat care fuge de fetele frumoase.

Potrivit numelui înscris pe fotografie, fata care tocmai coboară scările se numește Lolita. Am toate motivele să nu cred că maică-sa a botezat-o astfel, dar nu e treaba mea să-mi bag nasul într-un fals minor. Sunt pe cale să fac altul, mult mai grav: urmează să „joc” o fată, să o atrag de partea mea. Adică, în termeni profesionali, să o recrutez sau, cel puțin,

s-o folosesc în orb. Trupul Lolitei nu prezintă cusururi evidente, ba aş zice că arată destul de apetisant. Figura-i nu e propriu-zis urâtă, ci numai urâtică: fruntea prea lată, ochii prea negri, sprâncenele prea groase, nasul prea grecesc, gura prea mare, tenul prea măsliniu. E cu siguranță o sentimentală. Și senzuală, pe deasupra.

Patroana mă indică din priviri și ea de îndreaptă supusă către mine. Trebuie să joc în continuare rolul caraghiosului marinar, așa că iau fata copilărește, de mână și urc scările. Simt în spate zâmbetul sarcastic al patroanei și aceasta mă amuză teribil. Nu e nimic mai amuzant decât un dobitoc care se crede deștept foc.

Foarte probabil, fata asta și-a format un logaritm al nepăsării profesionale, pentru a-și apăra sufletul de eventuale lovituri. Abia ajunși în cameră, începe să se dezbrace, cu gesturi profesionale, artistice, voit pătimașe. Nu e stilul ei natural, de asta sunt sigur. Simt artificii și eu mă înșel rar în chestii de astea; nu degeaba n-am intrat la jug până la vârsta de treizeci de ani. O prind de mână și o trag lângă mine, pe fotoliu, privind-o în ochi. La început, se sperie, bănuind vreo aberație sexuală violentă. Cine știe de câți sadici o fi avut parte în viața ei, prin ce chinuri o fi trecut? Îi mângâi îndelung părul, fața, ochii, până ce simt că încordarea o părăsește. Apoi, o întreb simplu:

– Cum te cheamă?

– Lolita.

– Voiam să știu cum te cheamă cu adevărat. Am iubit foarte mult o fată care semăna cu tine...

Ar trebui să-mi fie greață de mine. Mint cu nerușinare în

chestii în care nu ai voie să minți. Exploatez calculat sentimentele unei femei rănite ori care speră să scape din cloaca asta. Nu încerc deloc acest sentiment, rușinea. Noi nu suntem îngeri, ci spioni. În această meserie, se poate trafica orice, inclusiv variate sentimente umane. N-am inventat eu Lumea, cu părțile ei întunecate ori triste.

Fata s-a liniștit vizibil și a început să mă privească cu o umbră de interes. De regulă, nu-și privește clienții, să nu-i fie scârbă, concluzionez eu.

– Fiecare oră se taxează în plus cu zece dolari, mă avertizează Lolita.

– Ce importanță are? Sunt cu tine, e bine. Îmi spui cum te cheamă?

Nu forțez prea mult. Am, totuși, niște limite, o anumită decență.

– Mă numesc Rica. Sunt evreică grecoaică.

S-a liniștit complet. A devenit ușor timidă, un pic cochetă, interesată pe deplin, cu siguranță. Momentul cel mai favorabil pentru un atac parșiv, cum e și situația în care mă aflu. O las pe fotoliu, mă ridic, îmi scot haina și cizmele, apoi mă întind pe pat. În fine, mă adresez cu voce ostenită:

– Portmoneul e în buzunarul hainei. Ia-ți cât vrei! Aș dormi o oră în camera ta, să cred că sunt din nou ca atunci...

Trucul e ieftin dar, de regulă, ține la majoritatea găsculițelor sentimentale. În orice combinație, există și un risc pe care trebuie să-l accepți. În cazul de față, situația e cât se poate de clară: trebuie să risc pentru că nu am altă soluție. Situația e foarte gravă, după standardele noastre: nici un agent, nici cel mai prăpădit, nu scapă o întâlnire cu omul trimis de Centrală.

Mă întind și mă autosugestionez pentru a intra în transă de încărcare cu energie. Fata mă studiază cu o privire ușor umanizată, încălzită. Crede că dorm. Am mizat pe ea. Peste o oră, voi afla dacă am câștigat. Ceva îmi spune că da.

După o oră, ies din transă și constat că am învins. Privesc printre gene la fată. Stă pe fotoliu și răsfoiește o revistă ilustrată. Semnul făcut de mine pe haină e la locul lui. Nu s-a atins de bani. Deci, „marfa“ e prelucrabilă cu metode sentimentale. Am câștigat și sunt mulțumit. În zilele următoare, s-ar putea ca întreaga acțiune Malta '89 să depindă de această fată urâtică și sentimentală. Trebuie să o mai prelucrez puțin și totul va fi în regulă. Relația dintre noi trebuie să depășească faza platonică, să devină cât mai afectiv-carnală.

Cobor din pat și mă apropiu de fotoliu. Mă privește cu ochi calzi și încrezători. Mă așez în genunchi în fața ei. O prind de mijloc și-mi las capul pe coapsele-i bine făcute. Mă mângâie moale, tandru, pe păr, în timp ce eu, măgarul, calculez că mai am de stat aici patru ore, până la viitoarea întâlnire. Am tot timpul să o „prelucrez“ pe îndelete. O și fac:

– Rica, aș dori să ne întâlnim undeva, în oraș, în alt loc decât acesta.

Îi mângâi încet genunchiul și simt o ușoară vibrație prin tot corpul ei. E în regulă, e arzoaică. Treaba va merge ca la carte.

– Ce rost ar avea? murmură ea.

Continui să o mângâi tandru, verificând relativ calm cum se încarcă cu patimă.

– Te rog! Mult! Pentru mine are.

– Nici nu știu cine ești. Ai venit, vei pleca...

Șovăie. Are glasul ușor alterat de emoție. Sau de adorabile dorinți. Sunt pe drumul cel bun. O mângâi pe coapse, pe sâni. O sărut, mai întâi ușor, apoi tot mai posesiv, pe gură. Răspunde până la ultima fibră din ființa ei și nu „profesional“, ci natural, cu patimă nesimulată. Am câștigat! Îi scot hainele, cu mișcări largi și lente, să nu o sperii, ci să-i ridic ușor tensiunea. Tremură ca o frunză-n vânt. S-a născut pentru dragoste, pentru multă dragoste carnală. Îi aplic un tratament din categoria forte. Facem dragoste ca două animale dezlănțuite. Ne sărutăm, mușcăm, murmurăm, tremurăm de patimă. Ochiul rece, de spion, înregistrează faptul că vizorul de la ușă strălucește scurt, pentru o clipă: cineva e interesat să afle ce se petrece în cameră. Are ce vedea. Patroana o fi vreo voyeristă?

Ne oprim încheștați, pentru câteva minute, apoi o luăm de la capăt. Cu sete, cu un soi de disperare, de parcă s-ar termina Lumea. Femeia asta are un vulcan ascuns în ea. N-am mai trăit niciodată astfel de clipe. Partida se încheie cu un plâns din partea ei. Un plâns ciudat, de jale și bucurie. O las să plângă în voie și mă îmbrac. Își întoarce fața tristă și plânsă către mine:

– Tot mai vrei să mă întâlnești în oraș?

Ochii ei imploră. Când ne vom despărți, o s-o doară mult și rău. Ce pot să fac? N-am inventat eu această meserie, spionajul. Dacă mă gândesc bine, există altele și mai murdare. Politica, de exemplu; în ea trebuie să minți și să înșeli în proporție de masă. Mă așez lângă ea pe pat și-i mângâi tandru sâni:

– Te-ai îndoit de mine? Sigur că vreau să stau câteva zile cu tine. Cât va sta vaporul. Sau, poate, mai mult, cine știe? Depinde...

– Atunci, de ce pleci? De ce nu stai? Nu mai ai bani?

– Am bani, am destui. Mă așteaptă un prieten, pentru o afacere. Câteva ore, nu mai mult. Apoi, vin din nou.

– Nu, nu aici! Vino la mine acasă!

Câteodată, Dumnezeu, în nemăsurata-I bunătate, are grijă și de spioni. E mai mult decât am sperat. Are o casă a ei.

– Atunci, după ce termin, vin la tine.

Rica sare din pat, răscolește prin poșetă și scrie o adresă. Mi-o întinde, cu ochii ca smoala în ochii mei. O prind de mână, o trag încet către mine și o sărut dulce, în colțul gurii. Iau adresa și scot banii. Plătesc, nici prea mult, nici prea puțin, să nu bată la ochi. Dau să plec.

– Nici nu știu cum te cheamă.

Femeia nu era în planul operațiunii Malta '89. Nu am altă legendă pentru ea, așa că-i zic:

– Mă cheamă Ramiro și sunt panamez.

– Ramiro?! Ce nume frumos!

– Da, e frumos.

Mai sărut o dată ochii înlăcrimați, gura umedă și fierbinte. Apoi, mă aplec și-i ating mâna cu buzele. Sărutul de respect, pentru doamne. Aceasta **ar trebui** să o înmoaie de tot. Plec.

Trec prin fața patroanei murmurând, aparent timid, un *thank you, madam!* Femeia mă privește cu interes. O fi vreo perversă care își găsește plăceri spionând prin vizoare scenele din camerele târfelor. Tot atât de bine, poate fi o agentă a contraspionajului local ori, și mai rău, a bubulilor. În meseria noastră, paturile prostituatelor devin, uneori, terenuri de luptă. Femeia ajunge, după caz, artilerie grea ori monedă forte. Mai rar, scut și ajutor pentru un tip încolțit. Se mai întâmplă, totuși, și astfel de minuni.

Pășesc hotărât și calm către cafeneaua Trident. Am de făcut o treabă serioasă. Acum să te văd, norocul meu!

Capitolul 5

CAPCANA BUBULILOR

Cu cât mă apropii de cafenea, instinctul mă avertizează că ceva nu e în regulă, că mă pândește un pericol serios. Cineva foarte isteț a mirosit torpila umană și a întins o plasă pentru capturarea ei.

Când dau colțul către faleză, instinctul îmi poruncește să stau, așa că mă opresc. De aici încolo, sunt cu totul dependent de arma lui Demian, de arma strămoșilor mei. Instinctul mă conduce către un scuar singuratic, aflat în penumbră. De aici, încep să studiez localul luminat *a giorno*. Totul pare să fie în regulă, dar instinctul semnalizează insistent alarmă de gradul U-Zero. Nu există nici un dubiu: Alexander a trădat ori a fost trădat. Există o singură soluție pentru a verifica situația din local, fără să mă aventurez până acolo. Am mai aplicat-o și în alte situații. În codul nostru e denumită raid mintal. În fapt, constă într-un salt psihologic în spațiu inamic și culegerea unei imagini din zonă, urmată de revenirea în punctul de origine. O „șmecherie“ parapsihologică destul de simplă, însă mare consumatoare de energie. Nu am de ales. Trebuie să o aplic.

Ghemuit pe banca de piatră din scuar, cu palmele strâns

lipite de tâmpile, mă concentrez pentru salt. OM-MANI-PADME-HUM! Salt! Barul e luminat, **prea luminat** și tonomatul cântă tare, **prea tare**. În bar, sunt doar câteva perechi, de data asta și femei. Blonda servește surâzătoare, dar crispată. Mă relaxez ostenit de efort. În bar nu e nimic suspect. Deci, în spate, în bucătărie sau magazie, e pericolul. Trebuie să reiau saltul și acest lucru nu e o glumă.

Zamolxe! Stăpâne! Mai dă-mi o fărâmbă de energie! OM-MANI-PADME-HUM! Salt! Camera din spatele barului e o bucătărie curată. Alexander, legat de scaun, cu fața plină de sânge, este supravegheat de două gorile cam de talia sa. A treia gorilă, cu o mitralieră în brațe, se sprijină de tocul ușii dinspre bar. Supraveghează intrarea și așteaptă pe cineva. Pot să pun pariu pe un milion că știu pe cine.

Mă relaxez rezemat de piatra udă a băncii. Releele din creier îmi funcționează fără greș. Alexander e cel trădat și, prin el, eu. Tipii mi-au pregătit o ceremonie de primire demnă de înalte fețe. Nu pot fi contraspioni locali, deoarece folosesc metode teroriste. E clar că, dacă mi-aș fi făcut apariția, tipul cu scula în brațe mi-ar fi cântat o serenadă la mitralieră pe toată cinstea. Numai că mie nu-mi plac serenadele. Mai ales cele din soiul ăsta. E vorba, deci, de o capcană bubulă. Cum au ajuns la Alexander? De aflat! Imediat! Sunt singur pe insulă și trădat! Imaginea lui Dan, mormăind parola morții, mă încearcă... Nu sunt în cea mai fericită situație.

O voce calmă se ridică din adâncurile creierului meu: *Nu te aprinde, Varain! Gândește calm! Acționează sigur! Fii atent la semnele din adâncuri!*

Încep să raționez calm. Alexander nu poate fi lăsat în ghearele lor. Cunoaște o parte din misiune și cine are o parte poate afla întregul. Am ordin clar să nu mă întorc fără

informații. Nu pot face altfel. Mi-aș pierde obrazul. Bătrânul cerșetor mai poate aștepta. Rica-Lolita, la fel. În primul rând, trebuie să-l scot pe Alexander din gheara bubulilor. Măsor din ochi înălțimea zidului de sprijin: vreo patru metri. Am urcat altele și mai înalte, tot pe ploaie. *Avanti, Varain!*

Ajuns pe creasta zidului, îmi ofer câteva minute de respiro. Undeva, în mine, unde am păstrat pe furiș o fărâmbă din fostul Varain, un gând ghiduș nu-mi dă pace: Ce-or să se mai bucure bubulii, când le-o pica din Cer, direct prin acoperiș, un cadou *made in Octogon!* Ca profesionist însă sunt amărât. Treaba a demarat prost și rareori o treabă începută prost sfârșește bine. Cineva a trădat ori a greșit grav. Trebuie să aflu unde e buba... *Asta, pentru mai târziu*, dictează vocea din adâncuri! *Acum scoate-l pe Alexander și retrage-te!* Unde? întreb eu în gând. *La Pietro*, vine răspunsul instantaneu. Deci, raționez eu fulgerător, n-a trădat Pietro!

Ajung târâș până la colțul acoperișului cafenelei. Îl pipăi. Bun, e din țigla. Sper că maltezii pun țigla la fel ca noi, carpaticii. Chiar așa e. Încep să scot gospodărește țigla după țigla, să-mi fac loc de intrare în pod. Deja se aud murmure în bucătărie. Alt semn bun: tavanul e de scânduri, ușor de spart.

E timpul. Ridic privirea către Cer, îngân mantra secretă și intru în pod. Acum ori niciodată! Mă târâsc fără zgomot către centrul podului, unde se zărește o rază de lumină. O gaură de cui completează norocul meu pe ziua de azi. Privesc prin ea ca printr-un vizor și localizez personajele dramei. Văd un bombeu zdravăn care nu se mișcă. Alexander, legat de scaun, nu se poate mișca. Deci, el este. Înseamnă că gorilele se află către dreapta și stânga, cam la jumătate de metru fiecare. Cel de-al treilea, deținătorul simbolului civilizației, adică al mitralierei, ar trebui să fie cam la doi metri către est. Schița

cu amplasarea pizmașilor în spațiu e gata. Urmează surpriza, coborârea lui Varain din Cer.

Lipesc urechea de scânduri și ascult. Blondina explică faptul că nu e ăsta. Probabil, a intrat cineva în local. Ca să vezi cine poate trăda un corsar hârșit în rele de tipul lui Alexander! N-am avut niciodată încredere în blonde: dacă nu sunt proaste ca niște cizme, trădează la sigur.

Îmi fac planul de atac. Deci, când intră un nou client în local, eu trec prin scânduri, ciocnesc tărtăcuțele celor două gorile și mă rostogolesc la picioarele lui Alexander, pentru a-l elibera. Dacă are reacție tipică de gorilă, cel cu mitraliera se va repezi la noul venit, bănuind că de la acesta vine atacul. Am verificat schema pe sute gorile, din multe tabere, socialiste și capitaliste; toate gorilele instruite se aruncă la obiectivul fixat anterior, indiferent de ce s-ar întâmpla. Sper să am de a face cu o gorilă instruită.

Mai am o problemă: prea multă lumină pentru un tip care coboară din ceruri. Numai că, azi, Dumnezeu are o atitudine foarte caritabilă la adresa spionilor. Mai ales a celor români. La câteva palme de capul meu, atârnă firul de alimentare cu energie. Îl desprind pe o porțiune de vreo doi metri și-l trag către gaura luminată. Calculul e simplu: când voi trece prin tavan, voi rupe firul de alimentare cu energie, producând un întuneric plăcut ființei mele. Dacă nu mă înșel, sunt unul dintre puținele exemplare de homo sapiens care vede prin întuneric, precum pisicile. Să mai zică bubulii că românii nu au talente ascunse! Prind firul sub talpa piciorului stâng și mă liniștesc. Aștept să vină un nou client, un om care s-ar putea să moară nevinovat pentru gloria Octogonului. **Să nu ucizi!** poruncește vocea din adâncuri. *O.K.!* o liniștesc eu. *Voi sări înainte ca noul client să deschidă ușa.* Aștept.

Se aude un zgomot de motor. Vine cineva pricopsit, cu mașină. Sau o nouă gașcă de bubuli, cine știe? Ori, Doamne ferește, poliția. Mai bine bubulii, decât poliția. Bubulii au cam aceleași interese cu mine: să nu iasă mare circ, să nu se dea în stambă în văzul lumii. Mă pregătesc în stilul de karate cu care am fost instruit. Deci, concentrare, încordare, tone de forță adunate pe fiecare centimetru pătrat, foc! În detentă, trec cu capul prin țiglele acoperișului, apoi, cu ambele picioare și corpul prin scândurile tavanului. Cad pe umărul ostatecului și-i răstorn scaunul. Am greșit calculele spațiale.

Din ușă, țâșnesc fulgere către intrarea în cafenea; gorila cântă marșul de primire noilor sosiți. Alexander a doborât cu picioarele unul dintre paznici. Mă arunc în zbor-delfin către gâtul celuiilalt și-i aplic două lovituri scurte în carotide. Cedează fără proteste. Cel cu jucăria zgomotoasă face un gest de a se întoarce dar e prea târziu. Acționez ca la școală: un genunchi în șira spinării, mâna în păr, tras pe spate, lovit cu capul de tocul ușii. Un timp va face pauză de mitralieră și de conștiință. Alexander are unele probleme dar se ține tare. Gorila sa îl strângulează pur și simplu. Îi aplic gorilei un șut în ceafă și-i schimb planul. Trece la odihnă temporară.

Urechea mea înregistrează zgomot de motor ambalat în disperare și urlete în local. Au scăpat cu toții dar se vede că nu prea le-a plăcut spectacolul. Am zis eu că erau cam burtă verde... Îl dezleg în grabă pe Alexander și-l trag către ieșire. E cazul să ne grăbim. Nu avem fețe de martori și nici n-ar fi sănătos să ne plângem poliției pentru mica păruială cu bubulii. La drept vorbind, nu ne prea plac întâlnirile cu oamenii Legii; au obiceiuri parșive, te întreabă de documente.

Alergăm ca la suta de metri, pe strada Ursola. Punem între noi și cafenea vreo patru-cinci sute de metri, apoi respirăm. Îi

întind batista lui Alexander, să se șteargă de sânge și-i fac semn să pășim ceva mai agale, să nu atragem atenția. Din sens opus, vin, urlând din sirene, mașinile poliției. Bubulii vor avea unele probleme. Cum să-i spui unui polițist că ai intrat în cafenea cu mitraliera să bei una mică cu un prieten?

Alexander mă privește cu coada ochiului, se frământă un timp, apoi mă oprește:

– Mulțumesc, omule, pentru curajul tău! Acum e timpul să ne despărțim.

– N-ai pentru ce-mi mulțumi, partenere. Am o afacere cu tine. *Îți dau zece „piese“ cu 100 de dolari bucata. O sută în cap, nici un cent mai puțin.*

Zâmbește strâmb, cu gura plesnită. Cui îi mai arde de afaceri, după ce tocmai a scăpat din „fabrica“ bubulilor? El, însă, va trebui să meargă înainte, alături de noi. Nu are cale de întoarcere. Ori cu noi ori în labelle bubulilor. Scurpă sânge și mormăie:

– Animalele astea sunt lipsite de simțul umorului. Le-am spus cel mai teribil banc din viața mea și totuși m-au croit, de parcă le ucisesem părinții.

– Se mai întâmplă. Cam mulți tipi fără maniere au pătruns în nobila branșă. Lasă, ajungem la Pietro și te reparăm.

– Încotro? Întrebă scurt și un pic suspicios cotonogitul meu partener.

– Strada Bugibba, numărul 8. Lângă hotel Cristal.

Nu zice nimic. Ia direcția și trecem la marș forțat. Nu ne permitem un taxi. Știm noi de ce: primii anchețați de poliție sunt șoferii de taxi. Cu o jumătate de oră întârziere, ajungem la bârlogul bătrânului mizantrop. O stradă îngustă, cu un singur corp de clădiri, întinse de la un cap la altul. Sau așa mi se părea mie, învățat cu niște cartiere mai răsfirate. Pietro fierbe

de nerăbdare. Trage zăvorul pe ușă și izbucnește:

– Ce nu-i în regulă? Unde dracu' hoinăriți?

– Grav, răspund eu. Bubulii au pus gabja pe Alexander. Abia l-am recuperat. Îți dai seama? E scos din joc pentru operațiuni ulterioare. Nu cred că mai poate rămâne pe insulă.

Bătrânul cerșetor se lasă să cadă pe scaun, făcând un semn a lehamite. S-a săturat și el să audă de căderi în rândul nostru.

– Acum ce facem? Contramandăm operațiunea?

Întrebarea mă vizează pe mine, omul Centralei. Iar eu am ordinele mele. Foarte clare. Și foarte dure.

– Înapoi nu mai putem da, decid eu. Câteva zile, va putea lucra și Alexander. Nu avem altul. Fără el, mai greu e de ajuns la sacul cu *gulgute*.

Pietro e ceva mai rece în opinii:

– Îți dai seama că vom lucra sub clopotul de sticlă? Toată haita va fi cu ochii pe noi.

– Pe asta și mizez. Orice om întreg la cap ar renunța la operațiune. Așa raționează și bubulii. Numai că noi nu suntem nici întregi la cap, nici bubuli. Noi dăm lovitura și ne topim.

– Da, e o idee...

Alexander, ud și murdar de sânge, își pipăie rănila pe tăcute. Nu pare un guraliv și asta mă încântă. Asta ar mai lipsi, să se vaiete. Cu toate evenimentele care au năvălit peste noi, ritualul trebuie respectat. Scot haina, descos diamantele și le resfir pe masă în fața lui:

– *O sută de dolari în cap, fiecare. Nici un cent mai puțin.*

Rânjește cu fața tumefiată de lovituri. Scoate câteva bancnote mototolite și mi le aruncă:

– Meriți banii. Ai făcut treabă bună. Păcat că s-a stins lumina. Aș fi dat mult să văd moacele boțite ale bubulilor.

– Ai scăpat ceva?

Tresare jignit. Mă privește cu reproș, ca pentru o insultă gravă:

– Cine? Eu?! Nici mort!

În sfârșit, o știre bună.

– Cum ai căzut?

– Costumele de scafandri. Le-a văzut Marilene în port, bagaj. Cum au răsucit-o pe Marilene, nu știu.

– Blonda de la bar?

– Da. E nevastă-mea.

Se-ntâmplă și la case mari daraveri din astea, cu fufe care-și vând soții. În spionaj e mult mai dureros. Și mai periculos. Dumnezeu să o ierte!

– Echipamentul și oamenii?

– În siguranță.

– Gata de treabă?

– O facem.

Nu mai avem nimic de discutat. Privim întrebător către bătrân. Acesta ia de pe o poliță o ceașcă cu mărunțiș, răstoarnă cu un zornăit monedele pe masă, scoate fundul fals și începe să așeze meticulos în fața noastră o grămăjoară de diamante, cam de tipul celor aduse de mine. Le numără atent, le împarte în două grămăjoare și împinge una către barmanul necăjit:

– Asta, pentru acum. Mai târziu, mai vedem.

Alexander mătură cu mâna sa cât o lopată lipovenească pietricelele, le pune în buzunarul de la piept, se pipăie să fie sigur de ele, apoi precizează:

– Va costa mai mult. Trebuie să dispar de pe insulă. Tot ce am în bancă și la cafenea e pierdut.

– Cât? întreabă scurt Pietro.

– Jumătate de milion. Dolari.

– S-a făcut. Măine până în prânz.

Omul acesta, care cerșește câțiva sunători, plătește fără comentarii jumătate de milion de dolari. Plus diamantele. Că comoară. Avera asta nu vine din România, e sigur. La calici noastră, nu am putea plăti nici a zecea parte. Curiozitatea mi îmboldește să pun niște întrebări. Mă oprește însă glasul bătrânului șef al Octogonului, bine înfipt în creierul meu: *Nu vei fi singur. Cei din rezistență, din întreaga lume, te vor sprijini.* Bine că ne ajută și pe noi cineva. Că de cotonogit... Și de furat...

Pietro trece la treabă. Despăturește o hartă. Militară observ eu. La scară mare dar nu de marină. În calculele inițiale marea e pe planul doi.

– Deci, Nuri ne așteaptă cu microbuzul la Paola.

La auzul numelui, un „clopoțel“ de alarmă din subconștient vestește alarmă. Notez reacția, pentru cugetări și verificări ulterioare.

– Plecăm apoi cu toții la Radulian, în Zabbar, să luăm costumele de scafandri.

Bătrânul marchează pe hartă locul unde se află Radulian și din nou „clopotul“ de alarmă își face datoria. Reacționez precaut:

– Un turc și un armean în aceeași echipă?

– Ei sunt cei mai buni. Alții de talia lor nu găsești. Ce puțin, nu pentru astfel de afaceri. Nu-ți fă griji, se împacă de minune! Zeul ban e singurul lor stăpân.

Asta nu e întotdeauna bine, gândesc eu. De spus însă, nu spun nimic. Și Alexander va primi mulți bani.

– Aici, la trei kilometri de Kalkara, ne vom petrece noaptea. În liniște. Cel puțin, așa sper. Apoi, către dimineață, vom trece la treabă.

– Ați verificat la ce oră se luminează de ziuă?

– Da, la secundă. Lansarea o facem în zori, la șase dimineța. Plecarea, mâine, la orele douăzeci și două, de aici, de la mine.

Scurt, clar și precis. Cine ar bănuî că sub zdrențele acestui cerșetor se ascunde un general de informații? Nu întreb nimic. Sper ca pescuitul să decurgă cum am planificat noi.

Ca orice alt „creier“, Pietro e sever și precaut:

– Din această clipă, trebuie să ne mișcăm cât mai puțin. Alerta e dată și la bubuli și la contraspioni. Veți dormi la mine. E cel mai sigur loc.

Are voce de stăpân. Ori de comandant. Știe să se impună. Eu, însă, am alt plan și nu întâmplător: clopotul de alarmă nu a sunat zadarnic. Arma lui Demian nu dă greș. Trebuie să-mi creez încă o bază de operații.

– În noaptea asta, trebuie să plec. Mai am de rezolvat și alte treburi.

Atmosfera îngheață brusc. Pietro mă scrutează intens, cu suspiciune. Alexander așteaptă semnalul, să acționeze. E „mușchi“, nu are creier. Instinctiv, scot portmoneul și arăt floarea de stâncă. *Relache!* Și-au amintit. Vin din Centrală. Ei trebuie să mă ocrotească, nu să mă verifice.

– Bine, ai grijă! mă avertizează Pietro.

– Am nevoie de bani. O mie. Decontez din operațiune.

Pietro scoate banii și-mi numără fără comentarii o mie de dolari. Trezorier de casă mare. Nu trebuie să mă cert cu el ori să-l jignesc.

– Peste noapte, nu e nevoie să mă asigurați. Cred că mă pot descurca singur. De fapt, merg la o femeie.

Cerșetorul nu-mi răspunde. Îmi întinde mâna, în semn de despărțire. I-o strâng, îl salut din cap pe Alexander și plec. Treaba lor ce cred.

Ploaia a conținut dar bate un vânt turbat. Mizez pe întineric și frig pentru a nu mă contrafila prea tare. Pe o astfel de vreme și cel mai al dracului contrafilor ține aproape, în mașină. O tai drept către casa Lolitei, scrutând ocazional mașinile care mă depășesc. Pe drum, cuget la măsurile pe care trebuie să le iau. O bază operativă de rezervă e imperios necesară. „Clopotelul“ n-a sunat degeaba. Și încă de două ori. Ceva grav e în pregătire sau în derulare. Împotriva mea, desigur. Cumpăr de la un magazin de noapte o rochie albastră, un inel de aur, o sticlă de șampanie și câteva cutii cu apă tonică. Recuzita pentru piesa ce urmează. Mă rog, nu e pe de-a-ntregul piesă dar, în mare...

Lolita stă într-un bloc nou. Îi dau ocol, să-l miros, să nu aibă purici. Adică filori bubuli. Nu are. Constat cu plăcere că în imediata vecinătate se află un șantier. Vreau să-mi arate cineva pe contraspionul, fie el și bubul, care umblă prin șantiere. E aproape miezul nopții. Fata asta de milioane ar trebui să fie acasă.

Îmi deschide zâmbitoare, strălucitoare. Parcă e mai puțin urâțică. O luminează interioară îi îndulcește trăsăturile aspre, făcând-o chiar drăguță. Desigur, la acest efect contribuie și cele două ore anterioare de luptă comună pe frontul creșterii natalității. Hotărât lucru: de la gât în jos e splendidă. Joc în continuare rolul mototolului îndrăgostit, mimând surpriza:

- M-ai așteptat?
- Te-ai îndoit de mine?

Se lipește de mine și-mi caută buzele cu gura-i umedă și lacomă. Un ușor sentiment de greață se strecoară în mine. Cine știe de pe ce mâini o fi venit?

Deși inteligența nu e tocmai punctul ei tare, simte grozav.

Se alarmează:

– De ce ești așa de străin și rece? Ce s-a întâmplat?

Asta ar mai lipsi: să-și dea seama cam ce gândesc despre ea. S-ar duce de răpă Baza Doi. Mă pomenesc murmurând:

– Am avut niște necazuri în afaceri.

Trec lent cu palmele peste sânii tari, bine făcuți, peste mijlocul neobișnuit de subțire, peste șoldurile musculoase. Instinctele animalice sunt așa cum le știm: imperioase. Greața cedează iar ea începe să răsuflă precipitat. Pe această femeie o voi domina ușor, cu cea mai naturală „valută forte“ din lume. Așa gândesc eu.

Mă ia de mână să-mi arate apartamentul. Sunt două camere și ambele dau pe balcon. Bun, notez eu în gând. În cazuri urgente, pot să mă topesc în șantierul de vis-a-vis.

Fata asta nu câștigă prost. Apartamentul este mobilat destul de luxos. La capitolul bun gust, am niște rezerve. Nu le exprim, sunt un gentleman. Nu văd cărți dar discoteca și videoteca sunt bine garnisite. O cale mai ușoară de „culturalizare“. O cred și o iert: cărțile pot crea uneori mari dureri de cap. Scot rochia și i-o întind zâmbind.

La vederea cadoului, Lolita reacționează neașteptat, plină de personalitate și zbârlită ca un arici țepos:

– Măi băiete, tu mă confunzi cu cealaltă și vrei să arăt exact ca ea. Mie nu-mi stă bine în albastru.

Punct marcat pentru mine. Arătați-mi o singură tipă de pe planetă pe care să nu o încerce gelozia la gândul unei teribile iubiri anterioare. O iau împăciuitor:

– De data asta, nu ai nimerit-o. Ei nu-i plăcea albastrul, așa că...

Situația se schimbă radical. Lolita aruncă halatul de pe ea și se introduce goală în mătasea foșnitoare. Se învârte în fața

oglinzii, studiindu-se mulțumită. Fața ei de creolă se asortează grozav cu albastrul. Arată foarte ațățătoare. E timpul să folosesc artileria grea. O iau în brațe și îi introduc inelul în deget. Își apropie capul de al meu și-mi mărturisește cu voce scăzută:

– Mă băiete, m-ai lăsat... Îmi vine să bocesc...

Bocetul face parte din repertoriu. Mi s-a mai întâmplat și nu odată. La anii mei, cunosc câte ceva din tainele femeilor. Nu destule, recunosc.

– Nu, nu trebuie să plângi. Măcar acum...

Se stăpânește. Pornește muzica și pune masa în tăcere. Profit de situație și fac o baie. Dau jegul jos de pe mine. S-a adunat ceva în două zile de tăvăleală. Îmi pun un pantalon și o cămașă curată, din sacoșă. Alt om. Dar tot cu probleme nerezolvate. Cum scap de masă? Ordinul e clar: *Nu papi nimic, nici otravă, nici trufe! Ți-ajung pastilele energizante!* Mă frământ. Ce ar ieși din combinarea pastilelor Octogonului și mâncarea Lolitei? Vocea salvatoare sosește: *No food!* OK! Nici un fel de mâncare.

Intru în cameră și mă arăt surprins:

– A, ai pus masa! Dar eu am mâncat, iubito.

– Unde? se arată ea suspicioasă.

– La un restaurant și încă zdravăn.

– Să-ți fie rușine! Și eu, care m-am străduit.

Discuția poate evolua pe o pantă periculoasă. O iau în brațe și-i șoptesc cu buzele lipite de ureche:

– N-am venit pentru mâncare, iubito!

Se înmoaie. Mă sărută pe tâmplă și mi se strecoară din brațe. Deschide șampania și toarnă în pahare. Altă belea. Alt test. Probabil, ultimul:

– Rica, eu nu beau niciodată alcool. Am jurat și la noi

jurământul e sfânt. Nu-l pot încălca. Ciocnesc cu tine, dar beau numai apă tonică.

Din nou rămân surprins de reacție. Superspionul Varain, marele Varain, mai are de învățat destule. Fata nu e chiar atât de prostuță pe cât am crezut-o:

– Din prima clipă când te-am văzut, am simțit că ești un tip ciudat. Nu știu ce e cu tine, dar nu pari a fi marinar. Prea fin, prea inteligent...

„Clopoțelul“ din subconștient nu dă alarma, așa că voi juca marea carte: recrutarea sub steag străin și exploatarea în orb. Recunosc cu glas șoptit:

– Da, sunt un fugar. Am fugit din țara mea pentru niște chestiuni politice.

– Asta seamănă mai mult cu tine. Să bem totuși! Nu te otrăvesc, fii sigur! Și lasă privirea asta hăituită, că nu te dau pe mâna poliției! Îmi place mai mult privirea ta flămândă, când mă dorești, dragul meu fugar.

Răsturnare de situație. Rica-Lolita ia inițiativa și-mi demonstrează că mai sunt și alți tipi (și tipe!) deștepți pe Lumea asta. Mai are dreptate într-o chestie: trupul ei plin de draci mă atrage teribil.

Bem în tăcere, fiecare cu paharul și băutura sa, privindu-ne în ochi. Am ajuns la un fel de pact, cum rar ajung un bărbat și o femeie. Baza Doi se conturează din ce în ce mai clar.

Noaptea trece ca un vis. Unul splendid, scăldat într-o beție a simțurilor. Cam rare femeile cu temperamentul Lolitei. Către dimineată, înghit pe furiș a doua pastilă energizantă și intru în transă pentru a mă încălca cu energie. Cel mai teribil întăritor

pentru un spion aflat la înghesuială este totuși femeia, concluzionez eu. Mă „trezesc“ către prânz și mă prefac surprins când constat că gazda mea nu a plecat la „servici“:

– N-ai plecat acolo?

– Nu. Plec abia diseară. Săptămâna asta trec de noapte.

Simplu. Ca la fabrică. Schimburi de zi, schimburi de noapte. Te pomenești că au și concedii de odihnă. Sau de maternitate.

Pe seară, o luăm de la capăt. Îi aplic un tratament de categorie specială. La drept vorbind, ea mi-l aplică mie. Dacă aş rămâne pe insulă vreo lună, aş putea concura la un show al fachirilor. Al celor care halesc numai o dată pe săptămână. Iată o cură de slăbire foarte plăcută!

Mă hotărâsc să ies din casă înaintea ei. Am o chestie care nu-mi dă pace. Lolitei îi explic că am afaceri de făcut. Fată discretă, nu întreabă nimic. Îmi dă cheia de la apartament și mă roagă să mă strecor pe neobservate. Vecinii o știu de femeie respectabilă. Se vede că ține la această aparență. De ce s-o contrazic? Ce folos aş avea? Cred că și-ar dori ca aparența să devină realitate. Foarte posibilă chestia, dar numai cu un soț cu apucături de taur. Cu unul obișnuit, n-ar rezista mai mult de două runde. Sigur!

Ies din bloc precaut, contrafilându-mă. Încerc să ghicesc cam pe unde sunt ascunși urmăritorii. Îi simt. Sunt aproape. Nu trebuie să caut mult. O mașină demarează din întuneric, îșnește în viteză și se oprește brusc lângă mine:

– Urcă!

Alexander. Mă protejează? Mă spionează? Greu de spus. În breasla noastră se lucrează cu multe incertitudini. Și se iese destul de rar la pensie.

Capitolul 6

SUB NASUL CIA ȘI KGB

Pe drumul către ascunzătoarea din Kalkara, am „dormit” în mașină. De fapt, mi-am studiat, în stare de transă, colegii de aventură, pentru a ghici care este cel cu pericolul. Alexander încercase să mă tachineze:

- Te-a ostenit șerpoaica, nu glumă.
- Da, m-a ostenit, i-am tăiat-o scurt, căzând în „somn”.

Individul încălcase legile noastre, punând în filaj omul venit din Centrală. Acest lucru nu se face niciodată. Nici nu se iartă. Ceva nu era deloc în regulă în această afacere malteză. Aveam senzația că mă plimb sub clopotul de sticlă menționat de Pietro, urmărit de o privire sigură și rea. Senzații de soiul ăsta nu mă înșeală niciodată. Acționam, cu siguranță, sub controlul celorlalți. Din păcate, nu era altă soluție. Singur nu putem să ajung la *gulgute*, la informații, adică. Trebuia să merg un timp în această formulă, apoi, la momentul oportun, să înșfac potul și să dispar. Ori, foarte posibil, să mă înșface bubulii cu tot cu pot.

Starea de alertă mi-a fost accentuată de sosirea cuplului Nuri-Radulian. Percepusem un biocâmp negativ foarte puternic. Nu putea fi decât al armeanului. Milioanele de rele

din bila mea, dresate la școala Octogonului, îmi serviseră pe tavă informația: Maltezul fusese „lucrat“ de un armean aflat în slujba bubulilor. Un tip înalt, solid, brunet, cu părul creț, cu sprâncene groase, închinete. Radulian corespundea la milimetru descrierii. Prezența lui mă intrigă. Nu știa că Maltezul apucase să-și trimită raportul de adio ori era foarte sigur de reușită? În ambele cazuri, se afla pe o poziție de inferioritate. Așa sunau legile noastre: Cine are informația stăpânește situația, iar cel care intră în acțiune mult prea sigur de sine va avea, cu certitudine, surprize neplăcute.

Trei oameni care acționaseră după legile Octogonului sfârșiseră groaznic. Era rândul meu. Eram hotărât să le ofer și adversarilor câteva zile negre. Trebuia, de data asta, să afle și ei cum te simți când inamicul te lovește cu o armă necunoscută, care te înspăimântă. Luasem deja hotărârea să-l neutralizez pe armean. Cel puțin pe el.

În somnul aparent, m-am sfătuit pe îndelete cu îngerii mei păzitori. Cu supraconștientul meu, în care stăteau frumos rânduite toate cunoștințele și deprinderile necesare supraviețuirii. Concluzia finală? Mergi înainte, Petre Varain! Cale de întoarcere nu există. Vei învinge!

Ne furișam pe drumuri lăturalnice, printre posturile de poliție. Insula era înțesată de sticleți și de spioni. A doua zi, 2 decembrie 1989, cei doi ași ai serviciilor secrete, Bush și Gorbaciov, urmau să se întâlnească pentru a-și delimita noile frontiere de putere și influență. Frontiere care aveau o valabilitate relativă în fața adevăraților stăpâni, a stăpânilor din umbră. Oare, mă întrebam eu, ce gândesc sovieticul și americanul despre adevărații stăpâni, despre cei cărora ei le

fac figurație? Căci, nu mă îndoiam, CIA și KGB cunoșteau cel puțin cât noi despre adevăratul centru mondial de putere. Trei variante de răspuns, numai trei. Prima: Erau conduși de stăpânii din umbră, pe baza unui acord tacit ori formal. Secunda: Se aflau în conflict cu stăpânii din umbră și se întâlneau pentru a-și conjuga eforturile împotriva lor. Terția: Îi ignorau pe cei din umbră, mulțumindu-se cu poziția de stăpâni aparenti. Una dintre cele trei variante trebuia să fie, neapărat, reală. Probabil, prima.

Ajunși la destinație, ne-am adăpostit cu tot cu mașină într-un rest de cherhana pescărească. Fiecare, după obiceiul său, a început să se pregătească de misiune. Îmi admiram „oastea” și mă minunam de această adunătură interesantă: un bătrân cerșetor milionar, un cafegiu fără cafea, doi scafandri de mare precizie închinători la zeul ban, doi șoferi cu moace tipice de desperados. Plus Varain, spion român și scafandru de ocazie. Sau de nevoie. Trebuia să-mi economisesc forțele. M-am cufundat în starea mea de transă, lăsându-i pe ceilalți să doarmă. Ori să conspire, după cum era cazul cu fiecare.

Pietro m-a trezit în zori. Afară vâjâia un vânt cumplit, semn că marea era agitată. Treaba decurgea conform calculelor noastre. Cel puțin în privința vremii. Mi-am pus în tăcere costumul de scafandru și vâlul gonflabil, o sculă ingenioasă menită să mă transforme, în caz de pericol, într-un ghem de iarbă de mare, insesizabil de adversari. Invenția aparținea celor doi dubioși scafandri locali care urmau să mă însoțească sub nava *Maxim Gorki*, sub nasul CIA și al KGB.

Nuri a împărțit cu mișcări de expert aparatele de interceptare. Erau de fabricație americană. Aveam de gând să le folosim pentru a intercepta, de la distanță, discuțiile dintre cei doi barosani. În general, nu sunt atras de tehnica foarte

sofisticată, dar în cazul de față aveam toate motivele să casc urechile la instructajul turcului:

– Lipești ventuza de coca navei, în bordul tribord, în dreptul salonului. Lași flotorul cu al doilea receptor să se ridice pe saulă, până la doi metri de suprafață. Nu mai mult, căci ți l-ar brua zgomotul de valuri. Monitorul îl ții în brațe, cu ecranul pe direcția salonului.

– Clar!

– Eu voi lucra în babord iar Radulian exact sub chilă. La urmă, comasăm înregistrările și tragem concluziile.

– Semnale de pericol?

– Pe cască, ai un difuzor. La trei semnale scurte, dai drumul la aerul comprimat din rezervor, să-ți umfle masca. Te vei ridica la câțiva metri, datorită balonului care se formează în jurul tău, dar nu-ți fă griji! Nici dracul nu te poate recunoaște. Garantat!

– Pericol maxim?

– Scafandrii de luptă și minisubmarinele. Și ale yankeilor și ale rușilor. Cu hidrolocatoarele nu ne pot prinde. Suntem prea mici pentru ele.

– E-n regulă! Cine conduce formația?

– Formația triunghi cu vârful înainte. Eu conduc. Știu bine portul și rada.

– O.K.! Gata de lansare!

– Gata de lansare!

Unul dintre șoferi vine cu o canistră de apă rece și ne-o toarnă în costume. Tremurăm un pic, nu prea tare, până ne încălzim. Evităm contactul direct cu apa înghețată din mare deoarece ne-ar putea produce un șoc termic. O ultimă privire

către restul expediției și ieșim în vântul rece. Pornim greoi către țarm, lipăind cu labela de broască. Este ora șase dimineața din ziua de 2 decembrie 1989. Fauna Mediteranei a mai crescut cu o specie de amfibii. O specie modestă, cu numai trei exemplare, care nu aspiră deloc la poziția de obiect de cercetare științifică.

În adâncuri, apa nu e chiar foarte rece. Luăm formația de triunghi cu vârful înainte, pornim propulsoarele electrice și demarăm. Avem mult de mers, n-am rezista cu forțele proprii. Sper să avem energie suficientă în acumulatori și pentru înapoiere. Întindem către centrul marelui port, ghidați de Nuri care își are semnele sale. Precise, sper. Rareori ne intersectăm cu câte un pește mai mare. Acolo, sus, marea e teribil de agitată. Exact cu mi-am dorit-o.

Ajungem la primele nave de gardă și, după un scurt viraj de cercetare, ne relaxăm un pic: nici rușii, nici yankeii nu au lansat scafandri la apă. Se vede că au mizat pe marea agitată și pe frigul teribil. Cât sunt ei de mari și tari, mai au de învățat multe chestii. Dacă se vor dovedi băieți receptivi, le voi spune, odată și odată, cum le-am furat gulgutele de sub nas. Nici minisubmarine nu se zăresc. Cu submarinele mari nu avem probleme. N-am auzit în viața mea ca un submarin mare să fi descoperit și atacat un om, fie el și scafandru.

În sfârșit, zărim coca burduhănoasă a motonavei *Maxim Gorki* pe care se vor întâlni cei doi, țarul roșu și cow-boyul care a reușit să pună căpăstrul și șeaua pe acest mustang cu stea în frunte. Măiastră lovitură au dat Bush și CIA! De la finele celui de-al doilea război mondial, nu le-a mai reușit o plesneală de calibru ăsta. Și-au plătit cu vârf și îndesat chestia cu Kim Philby, nașul lor de sorginte kaghebigă. Un singur lucru mă intrigă în chestia asta: americanii sunt așa în economie

și finanțe dar în spionaj și politică sunt, de regulă, stupizi. Cum naiba au reușit să-l încalce pe Gorby? Precis au importat ceva profesioniști din bătrâna Europă.

Mă plasez în tribord și-mi fac conștiincios treaba: rașchetez ușor „barba“ de plante marine crescute pe metalul navei. Aplic jucăriile cu captatori magnetici și verific rezistența la smulgere. Rezistă. Material solid, *made in USA*. Rânjesc satisfăcut. Ce poate fi mai plăcut decât să-i tragi clapa adversarului folosind propriile-i arme? Mă retrag la vreo douăzeci de metri de navă, pun aparatul în poziția *gata de înregistrare* și aștept semnalul de începere a interceptării. Calculez cam câți ani de pripon mă așteaptă, dacă avem ghinionul să cădem în mâinile rușilor ori ale americanilor. Decid că e mai bine să fac pușcărie la americani; în unele situații, e chiar mai bine decât afară. Îmi aduc brusc aminte că nu am înghițit pastila zilnică. Furat de evenimente, am uitat. Acum, voi face „foame“. Nu-i nimic. Și Măria Sa Ștefan cel Mare și Sfânt postea în zilele de luptă. Voi face la fel. Aplic ritualul de autosugestie, intru în transă și aștept răbdător. Mai sunt vreo patru ore până la întâlnirea menită să schimbe din temelii lumea secolului XX.

Se apropie momentul întâlnirii. Mă dezmoțesc, făcând câteva plonjoane și încep să analizez situația. M-am convins că cei doi scafandri nu lucrează pentru americani ori sovietici. Dacă ar fi fost oamenii celor de pe nave, ar fi încercat deja să mă neutralizeze. Mai rămân doua variante: pentru bubuli ori pe cont propriu. Adică, pentru un alt beneficiar, mai generos. Marfa asta, pe care urma să o pescuim, se va vinde grozav de bine în întreaga Lume. Care magnat nu ar da câteva milioane

pentru a ști din timp pe unde vor trece noile frontiere sigure pentru investiții? Dar pentru a afla ce zone aparent sigure vor cădea? Ca să nu mai vorbim de unii granguri socialiști amenințați de măturoiul țarului țintat. Ar da bani cu lopata să afle când le vinde rândul. Nu sunt chiar atât de dobitoci, să nu-și dea seama că sunt cu toții pe lista neagră. Ce mai încolo, încoace? Discuțiile dintre Gorby și Bush sunt marfă de lux cu desfacere garantată pe toate meridianele lumii. Autentică, nu poate fi falsificată ori confundată. Numai să o înșfăcăm. Și, mai ales, să scăpăm întregi cu ea.

Ce-aș face în locul celor doi aventurieri, Nuri și Radulian, dacă aș fi angajat într-un joc dublu? L-aș ataca pe român, pe mine adică, în mare, pe drumul de întoarcere? Nu, n-aș face-o. În primul rând, nu știu cât de periculos e românul. Mai apoi, aș putea pierde marfa recoltată de el. O marfă incompletă nu se mai poate vinde la preț bun. În plus, pe țarm așteaptă patru indivizi care nu arată chiar ca niște tipi cărora le poți lua friptura din farfurie. Concluzia: eventualul atac se va produce pe țarm, după ce recoltăm toată marfa. Revin la normal. Legea noastră spune să ne ocupăm totdeauna de grijile prezentului, căci de cele viitoare va avea grijă ziua de mâine.

Un semnal lung în cască. Mă apropii de navă și verific aparatura instalată anterior. E în regulă, gata de start. Motor! Începe filmarea în cel mai tare film al secolului. Filmul care va schimba cursul a sute de milioane de vieți. Pe unele în bine, pe altele în rău, după cum le-o fi soarta.

Sus, marii actori nu au habar că sunt filmați, așa că se poartă ca niște oameni de afaceri obișnuiți. Sau ca niște gangsteri. Depinde cum privești problema. Tratează dur, nemilos, fără scrupule. Nu se încurcă în mărunțișuri teritoriale. Sunt angroșiști. Gorby atacă problema României. După ton.

ai zice că e vorba de o gubernie sovietică, în care americanii ar avea oarecare interese. Mă gândesc la doamna maică-sa și mă întreb dacă n-o fi doritoare să-și vadă odrasla. Revoltă zadarnică. În lumea noastră, în care domnește legea leului, Gorby își va tăia porția pe care o vrea. O singură lege mai poate rezista în fața lor: legea lupului. Sper să aibă parte de „binefacerile“ ei, cât mai curând. Bush nu e nici el chiar așa de dus la biserică precum pozează. Și yankeii au interese în România. Îi deranjează faptul că România a devenit membră supleantă a Consiliului de Securitate. Asta e bine. Când doi se bat, al treilea câștigă. Să vedem în sfera cui cădem.

Tratativele sunt dure. Țăștia nu sunt neam cu Solomon, nu știu să țină copilul în viață. Vor să-l taie. Așa o fi fost și la Yalta? Sau la întâlnirea Ribbentrop-Molotov? În ciuda educației de gentleman, scap câteva înjurături zdravene la adresa celor două vedete. Am și de ce. Soarta României a fost pecețuită. Pe trei variante. Prima, foarte dură: război civil urmat de separarea teritoriilor de interes reciproc – vestul la yankei, estul la ruși. Asta înseamnă că voi merge la părinți cu pașaport, trecând prin granița rușilor. Să-i ia mama lui Sataniil, părintele lor de drept și de fapt! A doua variantă uimește prin parșivismul ei: monarhie. Restaurarea fostului rege și împărțirea influenței *fifty-fifty*. Adică, în termeni profesionali, infiltrarea în proporții egale de agenți CIA și KGB în camarila regală, pentru a-l manevra pe maimuțoi după cum sunt interesele celor doi barosani. Despre interesele țugulanilor români, nici un cuvânt. Pentru ăștia, noi nu existăm. Nu-i nimic. Asta au mai crezut-o și alții. Eu am niște rezerve întemeiate. Numai bunul Dumnezeu poate ști cum vor reacționa românii. Ultima variantă e cel puțin bizară pentru mine. Exercitarea intereselor prin terți, prin bubuli adică. De ce prin bubuli? Asta e întrebarea. Trebuie

să fie o chestie pe care eu n-o știu.

Discuțiile au fost multe, dar cine le-a mai ascultat? N-aș fi crezut niciodată că soarta unor popoare de milioane de oameni poate fi tratată cu atâta nonșalanță. Mă rog, oi fi eu vre-un țăran înapoiat, care nu înțelege mersul vremurilor. Dar nici chiar așa, domnilor și tovarășilor! Singura înjurătură pe profil care îmi fierbea prin gură era: *La oase în tribord, potăilor!*

Semnale de alarmă! Repetate! Automat, dau drumul la aer și devin o lighioană marină, plutind între două ape. Arunc priviri iscoditoare de jur împrejur, să văd de unde vine pericolul. Îi văd. Dinspre prova navei, șerpuiesc scafandri de luptă. Vreo șase, nu mai mulți. În linie, ca la atac. Ia te uită! Și eu care îi credeam pe ruși și americani dobitoci. O lumină! De ce nu m-a avertizat subconștientul? Pentru că nu e pericol, vine răspunsul. Și ei sunt „pescari“.

Aha! Ceva nu e *kosher*, cum spunea bătrânul Samy, ovreiul din mahalaua noastră. Am pendulat zadarnic între ideea de a fi stâlcit de ruși ori de a duce o viață elegantă în pușcăriile yankeilor. Va trebui să duc la capăt misiunea. Ia să fac eu o jonglerie, să-i văd cum reacționează! Strâng vâlul gonflabil și plonjez către scafandrul din capul liniei. Umbra mea, în plojon, îi alertează. Linia se sparge. Se aruncă cu toții către adâncuri și dispar. Au ceva musculițe pe căciuli.

Am rezolvat problema concurenței. Poate cu mijloace nu tocmai loiale, dar cine are timp să judece astfel de probleme? Deci, nu suntem singurii curioși de pe planetă. Suntem însă

primii și asta contează. Dreptul primului venit.

Treaba decurge în continuare fără incidente. Am recepționat totul, din trei direcții diferite. Mai grozav nu se putea nici în laboratorul de antrenamente. Puțin epuizat de frig, strâng sculele și dau semnalul de plecare. Nuri se plasează în vârful triunghiului și verifică direcția. Pornim propulsoarele și demarăm. Dacă ar fi știut că treaba e atât de simplă, jumătate din serviciile secrete ale Lumii ar fi lansat scafandri la apă. Numai că la o așa invazie de scafandri, treaba ar fi încetat să mai fie simplă. Primul cutezător contează. Oul lui Columb nu și-a pierdut deloc valabilitatea.

Aproape de țarm, Nuri verifică vizibilitatea. E-n regulă, s-a înserat. Putem ieși. Țâșnim din valuri și ne târâm către țarm ca niște broscoi uriași. Aproape de cherhana, ne oprim și ciulim urechile. Se aude muzică, semnalul convenit pentru liberă trecere. Intrăm în șandrama și ne prăbușim istoviți pe lângă ziduri. Cred că am slăbit vreo cinci kilograme.

Alexander mă ajută să-mi scot costumul și masca. Profit de ocazie și îi ordon să-i țină sub supraveghere pe cei doi scafandri. Achiesează printr-o ușoară strângere de mână, aparent involuntară. Am, deocamdată, doi aliați relativ siguri și doi dușmani bine mascați. Urmează lupta cu două reptile foarte periculoase. Mai ales una, Radulian, ar putea mușca înainte de a fi neutralizată. Le dau întâietate în atac și nu întâmplător. Vreau să le cunosc planul și metodele de acțiune.

„Clopotelul“ din subconștient sună insistent a pericol. Atenție! Atenție mărită! Mă îmbrac pe îndelete, păstrând o mină indiferentă, de dresor. De îndată ce ar simți cea mai mică slăbiciune, fiarele ar sări să mă sfâșie. Nu trebuie să le dau ocazia. Culeg, aparent nepăsător, casetele din aparate și le număr. Nouă în cap. Câte trei pentru fiecare om de-al nostru

căzut în confruntare: Maltezul, Grig și Dan. Notez sclipirea din ochii armeanului și înțeleg ce m-ar costa dacă aş pierde. Pun casetele în sac și mă întind cu spatele la perete, să „dorm“. Îmi aduc aminte că azi am postit. Scot o pilulă din buzunarul secret și o ronțai. Bună. *Breackfast*, prânz și cină. Toate la un loc. Așteptăm să treacă miezul nopții. Să scadă traficul și să adoarmă copoi.

„Clopotelul“ sună insistent, în continuare. Îmi frământ mintea. Ce-i de făcut? Aha, știu! Un salt în viitorul apropiat pentru a vedea ce pericole mă pasc. Stau cam prost cu energia, căci am cheltuit mult în mare. Nu am de ales; fără informații, aş fi o frunză-n vânt, un oarecare la cheremul celor doi, poate șase, aventurieri. Închid ochii și-i dau drumul. OM-MANIPADME-HUM! Salt! Vizualizez casa Lolitei și pe mine, întins în pat, singur, zvârcolindu-mă transpirat. Atât. Suficient pentru a înțelege. Voi scăpa de aici, dar nu perfect în regulă. *Veghe continuă!* îmi ordon eu. Mai ales asupra obiectivului veninos, armeanul.

Nuri și Radulian sunt în stânga mea, la vreo șase metri. Am ales dinadins această poziție, pentru a nu putea fi privit direct în ochi de către armean. Sunt sigur că el e faimosul *killer*. Cel care îți poate băga în creier tot felul de idei tâmpite. Ca de exemplu, să încerci să zbori de la etajul zece ori mai de sus. Trebuie evitat pe cât se poate. Mai apoi, trebuie neutralizat înainte de a mușca, înainte de a introduce otrava în organism. Am misiune de la psihologi, de la curioșii ăia care voiau să știe dacă am chinuit animalele când eram mic, să studiez metoda de „lucru“ a bestiei umane, pentru a i se putea găsi antidotul.

Cum voi proceda? Asta-i întrebarea. Calculez. *Killerul* trebuie să vină în fața mea, pentru a obține efect maxim.

privindu-mă în ochi. Ori, poate, să mă torpileze din spate, exact în ceafă, în ochiul pineal. Ca atare, nu-i ofer decât profilul, chiar dacă ar fi să crape lumea. Am suficient timp să găsesc o soluție de neutralizare; cu siguranță, nu va acționa înainte de miezul nopții. Dacă ar încerca înainte, ar isca scandal cu ceilalți din grup. Nu sunt înțeleși cu toții, asta se vede și se simte. Mă afund în transă, să-mi pregătesc lovitura.

Mă strâng ghem și visez la munții mei, la satele sărace și curate de pe valea Bistriței. Imaginea lui Demian îmi apare foarte clară în fața ochilor. Știu ce am de făcut. Mă relaxez și trec la încărcarea „acumulatorilor“.

Primul se ridică Nuri. Are un motiv aparent real și serios: verifică situația de afară, să vadă dacă putem pleca. Alexander se prefăce adormit dar îi simt privirile atente și mușchii încordați. Pietro fumează liniștit, cel puțin în aparență. Începe duelul.

Armeanul pășește agale către mine, chipurile pentru a mă trezi. Sau pentru a mă ajuta să-mi car calabalâcul, cine știe? Nimic din aparența sa exterioară nu-i deconspiră intențiile agresive, criminale. Tensiunea crește cu fiecare pas pe care îl face către mine. Alexander se încordează ca un arc, gata de salt. Pietro duce mâna la buzunarul din spate; trebuie să aibă acolo vre-o sculă de ucis rapid și fără zgomot. Brusc, realizez faptul că armeanul și-a început „descântecul“ încă din momentul plecării de lângă ușă. Nu vrea să-mi dea nici o șansă de scăpare, monstrul naibii! Nu mă așteptam să începă înainte de a ajunge în fața mea. M-a prins pe nepregătite, m-a „vaccinat“ deja. O ușoară senzație de greață și disconfort mă vestește că s-ar putea ca „vaccinul“ să fie cam în exces. Nu

am timp de pierdut. Armeanul nu glumește.

OM-MANI-PADME-HUM! Întreaga mea ființă s-a strâns, pentru o fracțiune de secundă, într-un ghem de energie celestă. Apoi, un glob de lumină, vizibil chiar și de neinițiați, a țâșnit către capul cumplitului asasin. Atât. Nimic mai mult. Nici un sunet, nici un scâncet. Radulian s-a oprit ca lovit de glonț, a șovăit câteva clipe, apoi s-a întors încetișor către ușă. Întreaga sa viață nu va ști ce a pățit și de ce nu mai poate implanta gânduri în creierile oamenilor. ***Să nu ucizi, Varain! Să învingi numai cu forța spiritului!***

Efortul m-a epuizat dar nu vreau să se simtă ceva. Mă ridic și dau semnalul: Plecăm! Ne urcăm tăcuți în mașină și demarăm către La Valetta. Prin întuneric, simt privirea pătrunzătoare a lui Alexander. Nu știe exact ce s-a întâmplat dar simte că armeanul a fost trosnit cumplit. Îl las să cugete, nu poate să-i strice. Poate renunță să mai fileze oamenii din Centrală. Și apoi, trebuie să părăsească insula. Îl așteaptă o lume mică și rea, în care trosnitul celor mai slabi e un obicei foarte răspândit.

Acum, am vreme să-l studiez pe îndelete pe armean. Fără riscuri inutile. Nu încape nici o îndoială: el e individul care ne-a lichidat cei trei oameni. Stă prostit, cu privirile pironite în podeaua mașinii. Pentru meserie, e terminat. Poate, cel mult, să culeagă chiștoace de țigări ori să fure pepeni de prin piețe.

Turcul a simțit că ceva nu e tocmai în regulă și se frământă să-și lumineze tărtăcuța. Mai bine nu făcea greșeala. După un scurt schimb de șoapte cu Radulian, Nuri capătă o figură

hăituită, de parcă a văzut stafia din Danemarca. Aruncă priviri hoțești când la mine, când la Alexander. E clar: armeanul nu știe ce s-a întâmplat cu el. Bănuie că a fost trosnit cu o armă psihotronică. Pietro admiră întreaga adunătură impasibil, trăgând dintr-un trabuc puturos. La vârsta sa, a văzut destule minuni. E greu să-l mai impresioneze ceva.

La intrarea în La Valetta, ne-a întâmpinat un control de poliție. Copoii erau relaxați, semn că vizita se desfășurase în condiții bune. Ne-au făcut semn plictisiți să trecem. Mai sunt și alții care au obiceiul să dea garda jos înainte de vreme, gândesc eu. Radulian a refuzat să fie lăsat la el acasă, în Zabbar, semn că mai avea ceva mârșăvii în cap. L-am lăsat împreună cu Nuri, la garajul acestuia din Paola. La vreo sută de metri de garaj, Alexander s-a strecurat lângă mine:

– Îi lichidăm?

– Nu! Lasă-i întregi și ține-te de coada lor!

A înțeles ușor. Ce nu face o demonstrație practică de trosneală? A sărit din mersul mașinii, dispărând în noapte. Am trimis mașina cu unul din cei doi mafioți la parcare, iar eu și Pietro am luat-o pe jos. Aveam ceva de discutat. Tot timpul drumului, mă studiase pe furiș. Îl intriga ceva. În sfârșit, singuri. A rupt tăcerea:

– L-ai terminat pe armean.

– Da, am confirmat eu. E cumințit pentru totdeauna.

– Era și timpul ca Bătrânul să trimită unul de soiul tău.

– Da, era timpul.

– Ne oprim la mine? Am ceva important pentru tine.

Aș fi putut să mă opresc la cerșetor dar îngerii mei păzitori nu permiteau asta. Dictau cu tărie: *Acasă, singur, acasă!* Adică

la casa Lolitei, la Baza Doi. Știam ce înseamnă: otrava implantată de armean trebuia anihilată înainte de a fi prea târziu.

Pietro a chibzuit câteva minute, apoi a reluat firul discuției:

– Cât câștigi pe lună?

– Cam o sută de dolari. Poate mai puțin.

– Știam că ai voștri plătesc prost dar nici chiar așa de mizerabil. Nu te-ar interesa să câștigi mai bine?

Era interesant și tentant, mai ales la sărăcia noastră. Regulamentar, ar fi trebuit să mă indignez. Omenește, am început să calculez ce aș putea face cu mai mulți bani. Am ajuns la concluzia că un câștig suplimentar era ceva demn de tot riscul. Un singur lucru mă oprea să accept direct: Bătrânul, Radu Boureanu. Îi eram dator. Trebuia să aprobe schema. Ori, măcar, să nu fie împotrivă.

Pietro m-a lăsat un timp în pace, apoi a reluat:

– Te-ai întrebato de ce întâlnirea a avut loc în Malta?

– Nu, nu avea rost. Pe mine m-a interesat marfa.

– E o chestie care trebuie să te intereseze. Doi reprezentanți ai stăpânilor din umbră sunt în Malta, de câteva zile. Fiecare va primi câte un raport separat, de la cei doi lideri politici, Gorby și Bush. După asta, urmează analiza și corecturile de rigoare. Nu prea mari căci, înainte de întâlnire, fiecare lider a avut discuții cu stăpânii. Dacă diferențele sunt prea mari, va avea loc încă o rundă de convorbiri. Asta s-o transmiți urgent lui Radu!

– OK! În zori, sunt la tine. Urmărește radioul și televiziunile! Să vedem dacă mai urmează o rundă.

– Bine. Ai grijă!

Geanta cu casete pe care o târam pe umăr nu reprezenta exact decizia finală. Un început de ciudă a încercat să mă cuprindă. N-avea rost. Făcusem tot ce se putea. Ceea ce aveam

reprezenta structura de bază. Detaliile nu aveau mare importanță. Uitasem totuși ceva. Un fluierat scurt și Pietro s-a oprit. Am revenit lângă el și i-am dat instrucțiuni clare. Oamenii stăpânilor din umbră trebuiau urmăriți pas cu pas, pentru a li se stabili toate relațiile. I-am cerut două rapoarte complete despre aceștia: date de identificare, naționalitate, țara de origine, studii, profesie, acoperirile folosite, sediile secrete, vechimea în branșă. Tot ce se putea obține. I-am strâns din nou mâna lui Pietro și l-am lăsat să plece. Apoi, am plecat către Lolita.

Mi-am pus ordine în gânduri, mergând pe jos. Am realizat că-mi depășisem mandatul, inițiind prima acțiune informativă împotriva stăpânilor din umbră. Speram că Bătrânul o va aproba. Oricum, războiul cu acest nou adversar începuse. Ajuns lângă șantier, o inspirație de moment, un ordin al îngerilor mei păzitori, m-a determinat să îngrop casetele într-o grămadă de nisip.

Le-am lăsat în paza bunului Dumnezeu și m-am strecurat hoștește în casă. Să nu mă simtă vecinii, să nu afectez reputația Lolitei.

Capitolul 7

DISTRUGEREA DEMONILOR

Mă aștepta o noapte grea, căreia speram să-i supraviețuiesc. Mai mult chiar, speram să descopăr metodele bubule de lichidare psihică și antidotul acestora. Trebuia să le exerseze pe propria-mi piele. De undeva, de departe, figura chinuită a bietului Dan îmi cerea răzbunare. Pe ceilalți doi dinaintea lui nu-i cunoscusem. La Dan ținusem, atât cât putea ține un spion la altul. Mă aștepta noaptea cea mare...

Nu aveam nici o vagă idee cum voi proceda. Trebuia, deci, să aștept să apară efectele mușcăturii bubule (a armeanului, adică), apoi să văd cum pot fi contracarate. Mă bucuram că Lolita nu era prezentă. Mai mult ca sigur că, în fața crizelor, pe care le bănuiam că vor fi groaznice, ar fi chemat medicul. Asta ar fi însemnat sfârșitul unei misiuni de importanță excepțională, deja îndeplinite pe jumătate. Ca țugulan român, disprețuit de vedetele întrevederii de azi, Gorby și Bush, nu aveam voie să ratez. Aveam o datorie mult mai importantă decât viața mea.

Pentru început, am făcut un duș și am rămas în cameră, complet gol. Simțurile se ascut la frig și la durere. Nu aveam fire de masochist, așa că am optat pentru frig, deschizând larg

ferestrele. Atunci am simțit primul impuls de a mă arunca în golul care se întindea în fața mea. Lolita stătea numai la etajul nouă. Maltezul sărise de la etajul doisprezece. O forță teribilă diabolică, din însuși interiorul meu, mă împingea să sar, și să sar imediat. Asta îmi împlântase Radulian în cap. Aflasen deja specialitatea sa și modul în care își lichida adversarii. Trebuia să aflu mai mult.

Îngerii mei păzitori erau prezenți și activi. Arma străbunilor mei nu fusese afectată. Ei m-au purtat înapoi în pat crispat de dorința de a sări; o dorință de drogat, de bețiv care și-a văzut lichidul eliberator. Spațiul era lichidul eliberator a acestei cumplite beții. Fereastra mă atrăgea ca un magnet. Creierul îmi funcționa încă. Dialoga cu demonii pe care trebuia să-i distrug. Aceștia sunt adevărații demoni pe care nici o religie nu a izbutit să-i definească exact: gândurile criminale îndreptate împotriva propriei ființe. Uneori și împotriva altora.

Dialogul cu demonii era epuizant dar mă țineam că puteam de tare:

– Nu veți reuși, bestiiilor! Nu voi sări! Eu nu voi sări! Voi distruge, o dată pentru totdeauna!

Răspunsul venea din afară, din ceața împrăștiată de către demonicul *killer*:

– Te voi răpune, Varain! Te voi răpune, la fel ca și pe ceilalți! Nu ai scăpare! Nu am dat niciodată greș. Nimeni de pe Pământ nu rezistă la forța mea.

Din adâncurile ființei mele chirchite de frig și durere, de dorințe de evadare prin salt mortal. s-a auzit distinct strigătu pe care nu mi-l recunoșteam. Era al celui alt Varain, al lui Varain dacul:

– OM-MANI-PADME-HUM! Nu mă vei distruge, fiară blestemată! Mă trag din Zeul Vieții și Morții! Pe mine m

poate ucide numai Dumnezeu! strămoșilor noștri! OM-MANI-PADME-HUM! Voi scăpa Lumea de tine, ființă a întinerii, cului! O dată pentru totdeauna! Zamolxe Stăpâne! Arde-mi otrava!

Rățiunea e trează dar nu participă la duelul vieții și al morții, al luminii și întinericului. Înregistrează numai, pentru curioșii de psihologi. Mă zvârcolesc, cu transpirația curgând șiroaie pe corpul gol. E frig, e aproape zero grade. Cu dinții încheștați, murmur înainte: OM-MANI-PADME-HUM! Zamolxe! Stăpâne! OM-MANI-PADME-HUM!...

Criza a început să piardă din putere. Mușchii zdrobiți încep să se relaxeze și o dulce toropeală încearcă să mă cuprindă. Să dorm, să dorm... Nuuuu! *Ridică-te! Arde otrava! Nu te lăsa îmbătat!* Vocea din adâncuri, vocea lui Demian mă ridică la luptă.

Mă ridic anevoie, mă prind cu mâinile de marginea mesei și reîncep ritualul de anihilare a „descântecului” demonic. Dorința, sub formă de valuri unduioase, mă înlănțuie, mă îndeamnă stăruitor, ademenitor: *Treci în pat, la somn! Dormi, dormi!* Mâinile îmi scapă de pe scândura mesei, pașii mă duc fără vrerea mea către pat. Raționez, totuși, că nu trebuie să fac acest lucru. Trebuie... Figura lui Demian îmi apare limpede și clară, ca o icoană luminoasă: *Nu dormi! Luptă! Luptă! Luptă, omule! Ești Om din neamul oamenilor! Noi am ținut în mâini coroanele Lumii! Și le vom ține iarăși! Luptă!*

Mă ridic să lupt. Cea mai cumplită luptă din viața mea. Lupta împotriva dușmanului pătruns în propriul organism, în propria conștiință. Dumnezeu mare și drept, ce m-aș fi făcut fără ajutorul Tău?!

De zeci de ori, am fost pe cale să cedez, să adorm. Morfina sugestiei hipnotice lansate de armean era cumplită. De zeci de ori, am făcut drumul dintre pat și masă, cu trupul șiroind de o transpirație înghețată. Nimic nu poate întrece în perversitate metoda bubulilor. Slăbeam din ce în ce mai tare. Nu dormisem și nu mâncasem de trei zile și trei nopți. Petrecusem o zi întreagă în apa înghețată a mării. De unde să mai iau energie? Gândurile slabe fac omul slab căci, în mare parte, omul e produsul gândurilor sale. Am ajuns în pat, gata să adorm...

O forță neobișnuită, de buldozer sau macara, mă ridică din pat și mă aruncă la fereastră, la fructul oprit, la marea tentație a evadării. Mă încleștez cu ambele mâni de pervaz și pentru o secundă las un gând slab să-mi fulgere prin minte: *Așa l-au terminat pe Maltez. Și el era de două ori mai solid decât mine.* Frațiunea de șovăială înseamnă moarte. În lupta cu întunericul bubul, nu există milă, nici îndurare. Atârn deja cu jumătate de corp deasupra hăului care mă cheamă, cu șoapte îmbietoare, de femeie stătută. Tentația abandonului. O mână mi-a scăpat deja. Simt că acesta-i sfârșitul. De ce ? De ceee!? Eu eram cel care **trebuia**...

Nuuuuuuu! În fața ochilor, îmi apare imaginea **Lupului Alb**, învăluit în lumină. Imaginea lupului sacru, cu ochii strălucitori. De acolo, de unde erau întipărite de către Demian, cuvintele se revarsă într-un șuvoi năvalnic:

*În cântecul prelung de fiară,
Un lup mi-arată căi întinse
Către visata, mândră țară,
Cu neam și vise neînvine...*

În cântecul prelung, de fiară liberă, din cerul mohorât coboară o forță pe care o percep aproape fizic. Intră în mine ca un șuvoi de apă vie. Nu se poate descrie. N-am simțit nicio dată în viață o asemenea forță. Cu o singură mână, mă trag înapoi și mă arunc, prin împingere, în patul mototolit. Simt într-un fel straniu, imposibil de explicat, cum celălalt adversar, demonul armeanului, a plesnit pe undeva. Încearcă să fugă, să scape. Asta nu trebuie să se întâmple! Asta nu trebuie să se întâmple! Niciodată! Trebuie studiat în detaliu, apoi distrus pentru totdeauna. De acum încolo, e joacă de copii.

Timp de aproape trei ore, am studiat pe mine însumi efectul „vaccinului” armeanului. Așa am aflat că demonul poate fi înfrânt și distrus. L-am simțit încercând tot felul de șiretlicuri. Se prefăcea mort, apoi, în secunda următoare, ataca pe neașteptate, prin surprindere, cu toate forțele pe care le mai avea. Numai că, acum, eram gata de luptă, eram pe poziții. Îi studiam din fugă imaginea hâdă, să o pot descrie meșterilor din Octogon, celor care voiau să știe dacă îmi plac femeile înalte. Prinsese formă. Cețoașă, dar formă. De caracatiță cu multe brațe. Va fi greu și pentru meșterii psihologi să explice acest fenomen. Dar să-l mai disece, să-i găsească punctele slabe și antidotul? Căci, nu aveam nici o îndoială, întunecatele forțe bubule mai aveau în rezervă ceva de acest soi. Nu tot atât de puternic, dar exista cu siguranță. Unicatele pe Pământ sunt destul de rare. Totul depindea de mine. Eu trebuia să studiez monstrul, să duc psihologilor cât mai multe detalii.

– Zamolxe! Stăpâne! Distruge otrava!

Simțeam cum hidoșenia, slăbită de lovituri, încerca să se

strecoare, să dispară în aer. Ar fi putut ataca un om mai slab, un om neinițiat în Marea Taină. Am vizualizat-o fizic. Era rece și hâdă, cu chip de cenușă și ochi arzători. Fugea să se ascundă sau să muște din nou.

– Acum! a poruncit vocea din adâncuri.

Am ridicat ambele mâini, cu degete desfăcute în formă de stea cu zece colțuri. Nu știu de ce am făcut asta. Așa a fost porunca Lui. Din palmele mele a țâșnit o flacără imensă, care a prins monstrul din toate părțile, incendiindu-l ca pe o baltă de benzină. Am auzit un scrâșnet înfiorător, casa s-a zguduit ca la un cutremur, apoi s-a așezat liniștea. Otrava bubulior era definitiv distrusă.

M-am relaxat o clipă, apoi, cuprins de o încredere cu adevărat celestă, am pășit ușor către fereastră. Am admirat fără teamă panorama orașului luminat. Nimic nu mă mai trăgea către saltul mortal. M-am convins că totul era terminat, că demonul era mort, apoi am închis fereastra. M-am întins în pat, m-am acoperit cu pledul și m-am pregătit să dorm. O secundă de slăbiciune doar. Îngerii mei erau aproape însă. Nu aveam voie să adorm.

M-am ridicat și mi-am studiat tot corpul, pentru a descoperi urmările acestei groaznice confruntări. Nu aveam puls dar trăiam. Numai Cerul ar putea spune cum poate trăi un om fără puls și cu temperatura din organism scăzută către zero grade. Nu știu când mi-a revenit pulsul normal și temperatura de om. Nici nu vreau să știu. Anumite taine trebuie să rămână în afara cunoașterii omenești. Nu de altceva, dar omul are obiceiul să transforme în armă cam tot ce-i pică la îndemână.

Am început să raționez profesional, ca orice alt spion. Trebuia să-mi fac planul de ieșire de pe insulă. Intrasem în casă în jurul orei unu. Acele ceasornicului arătau cinci și patruzeci și cinci. Lupta durase aproape patru ore. Trebuia să acționez cât mai era întuneric, cât Lolita mai era la „serviciu”. Am scos a patra pastilă, am înghițit-o și am început să analizez situația calm, de parcă era vorba de altă persoană.

Puteam să-mi dezgrop „comoara” din nisip și să dispar fără a-i mai contacta pe cerșetor ori pe Alexander. Asta îi interesa pe cei din țară: înțelegerile dintre mustangul țintat și cow-boyul norocos. Dacă aş fi șters-o englezește, nimeni nu mi-ar fi putut reproșa nimic. Marfa înainte de toate, era încă una dintre legile Octogonului. În plus, învingătorii nu erau niciodată judecați.

Aici, însă, intervenea orgoliul meu de mare spion. Care tip de talia mea își abandonează agenții în mâna dușmanilor? Mai ales când inamicii sunt bubuli și au obiceiuri care l-ar lăsa mască pe regele torționarilor? Eram un învingător, nu era nici un dubiu, dar ce preț se plătea pentru victorie? În plus, mai puteam îmbogăți prada cu câteva informații foarte necesare în marele război informativ care tocmai începuse. Nu știu ce le-au spus testele meșterilor psihologi dar, cu certitudine, sunt un mare orgolios. Hotărârea era luată: îi voi contacta pe Alexander și Pietro și voi obține restul de informații. Mă și vedeam intrând în Octogon cu tolba plină.

Imaginea roză a marelui învingător mi-a fost pe loc umbrită de sunetul „clopoțelului” de alarmă. Uitasem că sunt un spion lansat în misiune de sacrificiu, în tabăra bubulă. Subconștientul îmi aducea aminte aceste mici adevăruri. Și-mi mai spunea că un pericol grav se apropia foarte repede.

M-am echipat contra cronometru, mulțumind în gând

sergenților din liceul militar care îmi frecaseră ridichea cum trebuie, scoțând din mine un campion. Echiparea! Dezechiparea! La loc comanda! Uite că e bun la ceva și spiritul cazon, filozofam eu, îndreptându-mă tiptil către ușă. Urechea mea exersată prinsese zgomot de pași care urcau către mine, către etajul nouă. Puteam pune pariu că n-o căutau pe Lolita ori pe primarul Maltei. Dacă nu foloseau liftul, aveau un motiv serios. Nu voiau să scape păsărica din colivie.

Varain, băiatule, după ce scapi, apucă-te de o meserie mai rentabilă! Măcelar, de pildă. Ori aprozarist. În ultimul timp, faci numai gafe. Să te miroase bubulii de două ori în aceeași zi e prea mult. Chiar și pentru un profan e prea mult. Or, tu te ții drept marele deștept al Octogonului. Cam așa mă criticam în gând, în acele momente.

Am lipit ochiul de vizor dar m-am tras repede înapoi. Erau patru tipi în uniformă de polițiști și unul în haine civile. Acesta, civilul, ducea în mână o valijoară metalică, pe care tocmai o deschidea. Mi-a fost de ajuns o singură privire, pentru a înțelege în ce ape mă scăldam. Nu erau polițiști, ci agenți bubuli, în uniforme de poliție. Oamenii Legii ar fi sunat frumos la ușă, nu s-ar fi strecurat ca hoții. Apoi, în caz de necesitate, ar fi spart ușa cu umerii și picioarele. Ăștia erau cu siguranță bubuli și mă credeau adormit. Valiza îi trăda pe deplin. Aveam și noi valijoare din astea metalice. Desigur, cumpărate din țările democratice, în care drepturile omului sunt literă de evanghelie. Chestia în cauză era o trusă de deschis uși străine. Iar individul care o folosește se numește în nobila breaslă, la fel ca și în lumea obinuită, spărgător.

Aveam la dispoziție câteva minute, nu mai mult de cinci, să dispar din apartament. Fără urmă, căci bubulii au un miros teribil. Întrec orice ogar de vânătoare. Pe ușă nu se putea, de

asta eram sigur. Pe balcon, apoi pe terasă și prin șantier. Ca-n filme. Iar filme? Am oroare de filmele de spionaj, cu urmărit și acoperișuri. De ce să fug? Mai bine stau și lupt. Vocea din adâncuri era însă neînduplecată: **Pleacă, pleacă urgent!** Am ieșit pe balcon și am început ascensiunea către acoperiș. Bătea un vânt de parcă s-ar fi spânzurat cineva. Era teribil de frig dar nu aveam încotro. Asta e soarta spionilor, să fie goniți de caralii, contraspioni și, destul de des, de adversari. Oameni mari care se joacă de-a v-ați ascunselea. Mă întrebam ce-ar fi zis madam Varain, dacă și-ar fi văzut feciorul într-o astfel de situație.

Distanța până la blocul vecin, cel din șantier, nu era mai mare de șase metri. Treabă obișnuită: elan, salt! Am ajuns pe schela de vis-a vis. Ar fi trebuit să mă relaxez, să studiez reacția bubulior care-mi călcau pe coadă, însă indicatorul meu, „clopoțelul“, se încăpățâna să semnaleze continuu alarmă. Ceva nu era deloc *kosher* în toată afacerea. Prea mă găseau repede. Chiar așa deștepți nu-i făcuseră mămicile lor. Deodată, m-am luminat. Când aveam de urmărit un tip în deplină libertate, pentru a-i stabili legăturile, îi plantam un semnalizator electronic în țeale și-l dădeam în grija unui monitor. Nu făcea un pas fără știrea noastră. Cum sculele în cauză erau procurate din „lumea liberă“, din Vest adică, era foarte probabil că și bubulii le foloseau. Nu deținem exclusivitatea folosirii...

Am scos scurta de marinar dăruită de panamez și am cercetat-o pe îndelete. În umărul drept erau plantate microfoanele și emițătorul iar în cel stâng acumulatorii, mici cânt niște nasturi. Era clar: fusesem trădat încă de la plecarea din țară, când mă dăduseră în primire panamezului. Dar asta înseamnă că... Da, asta înseamnă că nu mai aveam ieșire din

Malta. Marinarul panamez era, cu siguranță, trădător. Poate nu singurul.

Rezemat de schela rece, sub vântul sălbatic, încercam să încropesc un plan de ieșire din capcană. Nu aveam nici o îndoială că bubulii mă lăsaseră liber exact în același scop în care îi lăsam și noi liberi pe agenții lor: să-mi cunoască oame-nii și să-mi înșface marfa înregistrată cu atâta trudă. Curat și fără risc. Era, cu siguranță, modul lor de lucru. Românii fură marfa. Bandiții! Noi, marii justițiar, îi prindem și-i pedepsim.

Știam ce va urma. Marea hăituială, teroarea fățișă, aptă să aducă pe cel mai curajos om în starea de animal înfricoșat. Asta, în limbajul lor, ocazional și al nostru, se numește combinație informativ-operativă. Prin măsuri de teroare fizică și psihică, îl îngrozești pe spionul singuratic și-l determini să fugă la prietenii săi, după ajutor. Apoi, când sunt toți grămadă, vii cu toată gașca, închizi gura sacului și-i lichidezi ca pe șobolani. Sau, în stil bubul, îi transformi în niște zombie, din care ai scos gândirea logică și informațiile utile.

Nuuuuu! Lupul sacru, învăluit în lumină, se ridică la luptă. Bubulii erau mulți dar îl pierduseră pe Radulian. Știau despre noi câte ceva dar nu destule. Înțelegeam acea senzație sâcăitoare, că eram studiat continuu de o privire rea și rece. Trebuie să-i pun pe o pistă falsă, să-i „duc la mormânt străin“.

Mi-am scos repede blocnotesul în care aveam notate diferite variante de dezinformare pregătite din timp pentru astfel de cazuri. Erau înscrise acolo zeci de nume de persoane și adrese, legături fictive din port, câteva muzee și biserici. Aveau bubulii după ce să alerge vreo două luni. Mai păteau și contraspionii noștri astfel de chestii. Am introdus blocnotesul în buzunarul scurtei cu jucării electronice plantate în umeri. În continuare, am sfâșiat scurta, să pară că m-am accidentat și

am stropit-o cu câteva picături de sânge, pe care mi le-am stors din palmă. Am tras palma peste o sârmă ascuțită și am stors puternic, de câteva ori. Speram să țină măcar un timp. Câteva ore. Aveam ferma convingere că, de acum încolo, bubulii vor căuta un om rănit cam în zona pieptului. N-aveam nimic împotrivă să creadă așa ceva.

Capitolul 8

MAREA HĂITUIALĂ

Duminică, 3 decembrie 1989. Se crapă de ziuă. E târziu, poate prea târziu pentru a trece neobservat. Bubulii trebuie să fie deja în șantier, conduși pe urmele mele de jucăria lor electronică. Mă studiază de trei zile, ca pe un gândac prins sub un clopot de sticlă. Avea multă dreptate Pietro. Acum cred că știu cam ce fel de gândac sunt și se pregătesc să mă pună într-un insectar. Cu tot cu marfa pe care am interceptat-o. Numai că eu nu sunt din neamul gândacilor. Și nici n-am de gând să mă las dus în insectarul lor. Eu sunt om din neamul Oamenilor. E cam timpul ca bubulii să simtă ce înseamnă asta. Îi voi potoli pentru o vreme. Pe unii, pentru totdeauna.

– Hello boy! Nice kid you are!

Bubulii vorbesc cu haina mea din ladă. Cea încărcată cu scule electronice. Ce să-i faci? Te mai înșeală și electronica câteodată. Au și ei o „plăcere“ pe ziua de azi: păsărica s-a dovedit a fi vultur și a zburat din colivie.

Îi zăresc în lumina difuză a zorilor. Sunt patru, de categorie grea. Numai mușchi și oase. Dacă aș avea o armă, i-aș putea lichida pe toți, înainte de a-și da seama ce i-a plesnit. N-am. Zâmbesc amar la amintirea puștiului care aduna căței de pripas

și pisici orfane de pe maidane. Nici o armă! Eu am cerut iar voința mea a fost respectată. Caut o armă cu privirea. Una cât de primitivă, care să mă ajute în cotonogeala care urmează. Ochii îmi cad pe o țeavă de vreun metru. Bună și asta. Aș putea să-i liniștesc pe toți patru. Definitiv.

– ***Să nu ucizi, Varain!*** vine porunca din adâncuri. ***Să învingi cu forța spiritului!***

– Cum ies de aici? Îmi întreb îngerii păzitori.

– Mare liniștită și crește sure, vine răspunsul. Îl înțeleg perfect.

Mă așez calm, pe cimentul rece, murmur de câteva ori mantra mea secretă și sufletul meu se liniștește aidoma unei mări de vară, fără valuri.

Ridic încet privirea către cei patru bubuli și proiectez pe ei imaginea munților mei. Îi văd zbatându-se pe parcă i-ar lega cineva. Nu vor scăpa prea curând din capcana psihoimagologică. Mă întreb cam cum vor explica șefilor fenomenul care i-a neutralizat. Sămânța de om din mine, una orgolioasă, nu poate să nu triumfe: Așa, să simtă bubulii ce înseamnă să pornești împotriva Octogonului! Să înghită și ei de la noi câteva zvasturi!

O iau din loc. Am două mari obligații: să-mi scap cei doi parteneri și să găsesc o cale de a părăsi insula. E deja prea strâmtă pentru mine. Imaginea palidă a Lolitei mă țintuiește pentru un moment: ***Și eu ce fac!***

Are dreptate. Fata asta, Baza Doi, și-a confirmat utilitatea. N-o pot lăsa în ghearele bubulilor. Opresc un taxi și-i dau o adresă din imediata vecinătate a casei lui Pietro. Nu mai e timp e calcule și contrafilaj. Voi lucra deschis, în forță. Trebuie

să mă las condus de supraconștient: până în prezent, mi-a demonstrat că e mai deștept decât raționalul din mine. Ajung la adresă, plătesc și intru grăbit la numărul 34, ca și cum aș locui acolo. Filez plecarea taxiului, apoi o iau agale către casa cerșetorului milionar. Aproape că nu mă minunez când constat că strada e filată cu două autoturisme. Deci, am minim opt bubuli în cârcă. Și eu aș fi făcut la fel: înșfaci „legătura”, Pietro, în cazul dat, pentru a-l determina pe spion să iasă din ascunzătoare, să o salveze. Eu nu sunt spionul cel prost însă.

Începe dansul morții. Mă pregătesc să-l întâmpin cu tot fastul. În viață nu e prea bine să ceri mereu. Sunt însă clipe în care trebuie să ceri. Ridic privirea către Cer și murmur;

– Zamolxe! Stăpâne! Rogu-Te, dă-mi Forță! OM-MANI-PADME-HUM!

Desfac mâinile în formă de stea cu zece colțuri și le îndrept către prima mașină, învăluind-o într-o ceață ușor albăstrie. Trec peste a doua mașină, cu același ritual, apoi îmi contemplu opera. Ambele mașini arată ca niște căpițe de fân, cu moțuri caraghioase. Pornesc hotărât către ele, le inspectez și mă declar satisfăcut: agenții bubuli fac nani ca la doica-n brațe. Mă furișez iute către casa lui Pietro și dau semnalul stabilit. Aștept. După un minut, care mi se pare un veac, ușa se întredeschide, lăsând la vedere numai capul ciufulit al cerșetorului:

– E în regulă?

– Așa se pare.

Intru și dau ochii cu cei doi companioni. Au, pe masă și pe pat, un arsenal. Arme ușoare dar și o bazooka. Plus o pușcă cu gloanțe explozive. Băieți de acțiune: au descoperit capcana și se pregăteau să-i salute pe bubuli cu toată cinstea ce li se cuvenea. Alexander mă privește ca pe un extraterestru. Bătrânul, mai reținut, mă întreabă:

– I-ai răcit?

– Fac nani. Eu nu ucid niciodată.

Mă privește din nou atent, apoi îmi aduce aminte:

– Valorezi milioane. Să nu uiți!

Cum să uit? Imaginea lui Petre Varain bunic, cu nepoții pe genunchi, nu se lipește de mine. Deloc. Ordon scurt, ca pe navă:

– Strângeți tot ce e de valoare! Distrugeți informațiile compromițătoare ori de identificare! Părăsim insula!

Buni executanți maltezii mei. Pietro dă la o parte o dală din podea și scoate o valiză zdravănă. Tezaurul, bănuiesc eu. Intră apoi în baie și, după cinci minute, apare tuns, ras și îmbrăcat într-un costum maron, foarte elegant. Din șifonier, scoate un palton nou-nouț, din păr de cămilă. Dau un milion celui care l-ar recunoaște pe fostul cerșetor. Țsta din fața mea e un bogat om de afaceri. Alexander este ceva mai primitiv în pretenții și mod de acțiune. Își scoate hainele și-și lipește pe piele, cu scotch, banii, bijuteriile, un pistol și un pumnal. Nu poate trăi fără bani, nici fără arsenal. E un tip practic. Pun la cale planul de evadare, cu Alexander:

– Mașină?

– Pe strada din spate. Trebuie să facem colțul.

– Loc de refugiu pentru o zi?

– Ideal. În casa de odihnă a unui polițist. Cine ar căuta acolo?

– Ne trebuie o șalupă ori un remorcher. Să țină la valuri.

– Greu. Nu imposibil. Mai vedem, peste o zi.

Bun băiat Alexander. Nu pierde vremea cu gargară inutilă. Mai are ceva pe suflet:

– Nuri și Radulian au intrat într-un muzeu, Palatul Inchizitorilor din Vittoriosa. Aveau cheie, au pătruns fără

probleme. Cam după vreo oră, au început să curgă tot felul de tipi. Barosani cu mașini americane. N-am putut să-i urmăresc pe toți. Am stat până la ziuă. Amicii noștri nu au ieșit.

Vocea are vagi accente de scuză. Îl liniștesc:

– Nu-ți fă probleme, ai făcut treabă bună! Ai de la mine un rom, după ce scăpăm.

Asta idee, domnilor bubuli! Să vă instalați sediul conspirativ într-un muzeu. Vedem noi cam ce expodate „arheologice” ne puteți prezenta!

Gata de plecare. „Clopotelul” sună alarma. Insistent. Mult prea des. Normal: atmosfera de pe insulă nu e deloc liniștită. Alexander, cu un sac marinăresc pe umăr și cu bazooka în mână, deschide calea. Bătrânul, cu valiza dolofană și eu. Toată trupa. Arunc o privire la restul arsenalului, răvășit pe masă și pe pat. Poliția va avea bătaie de cap.

Un trăsnet lovește în ușă făcând-o țândări. Bazooka lui Alexander îi răspunde înfundat și dur. Altă capcană. S-or fi trezit bubulii mei ori au venit alții, mai vigilenți? Alexander se rostogolește în cameră, rănit:

– Au ocupat ambele capete ale străzii. Nu putem ieși.

Situația e cotoibilă rău de tot. Nu e timp de parlamentări. Pietro e într-adevăr un as în materie. Înșfacă câteva grenade, dispare în baie, stă câteva secunde, iese grăbit și se aruncă pe burtă. Ușa sare în mijlocul camerei dar nu-i dă nici o atenție. Înșfacă valiza și ne arată baia. În peretele dinspre nord, o gaură de toată frumusețea dă în apartamentul din spate. Am o mică ezitare:

– Și locatarii?

– Tot eu, mă lămurește Pietro.

Ingenioasă chestie. Poți ieși pe altă stradă, la alt număr. De ce n-o fi făcut din timp o ușă? Alexander se ține de umăr dar nu leapădă bazooka. I-o smulg și o las în baie. Trecem prin gaură, apoi printr-o cameră și un hol. Fuga. Circul nu poate dura prea mult. Au scăpat tigrii din cușcă.

La parcare din fața clădirii ne aruncăm val vârtej în mașina lui Alexander, un Mercedes încă valabil. Demarăm, smulgând câteva pietre din pavaj și ne cam evaporăm. Tocmai la timp. Se aud sirenele poliției. Avem un talent grozav de a aproviziona poliția locală cu bubuli proaspeți. Îmi vine o idee teribilă: să extindem metoda la nivel mondial. Scăpăm și noi de tăvăleală, le dăm și polițiștilor o bucată de pâine albă.

Pentru vârsta lui, Pietro conduce splendid. Alexander îl direcționează prin comenzi scurte, să iasă rapid din oraș. Eu, șeful, analizez situația. Prea plouă cu bubuli și killeri. La cartierul general al bubulilor s-a dat alarma. Probabil, și la cel al stăpânilor din umbră. Nu-și permit să ne lase să ieșim vii de pe insulă. Mai ales cu marfa în cauză. Știu ei ce știu. Ceaușescu e cam ramolit dar deloc egoist: în scurt timp, multe țări vor afla cam ce plăcinte au frământat Bush și Gorby.

Pe la ora opt, eram deja la Mosta, în vila polițistului. Chiar vilă nu era, dar aveam un acoperiș deasupra capului. Nu trecuse nimeni pe acolo de mult timp: era frig iar păianjenii își desăvârșiseră unele lucrări. Ne-am aciuat toți trei pe jos, în bucătărie și am dat drumul la mașina de gătit. Să se facă cald și să încropim ceva de mâncare pentru cei doi parteneri, oameni ca lumea. Eu mi-am înghițit ultima pilulă.

Rana lui Alexander era urâtă. Bubulii folosiseră o rachetă de mici dimensiuni, sol-sol. N-aveam ce-i face. I-am

dezinfectat umărul cu parfum din trusa lui Pietro și l-am întins lângă sobă, să doarmă. Toți aveam nevoie de somn, inclusiv eu. Mă apropiam de limită. Căldura din mica bucătărie mă învăluia, mă îndemna la somn, însă lecția dură, implantată în subconștientul meu, acționa ca un veghetor: *Varain, când alții sunt treji, nici tu să nu dormi! Altfel, inamicii vor profita de ocazie să-ți facă bubiță la cap.* Deștepți meșterii psihologi! Mai mult ca sigur, bubulii nu dormeau. Arau marea și Cerul în căutarea noastră. Nu omiteau nici uscatul.

Am rămas de pândă, veghind somnul chinuit al celor doi parteneri. Liniștea a durat toată ziua. Mă frământa imaginea Lolitei. Nu știa nimic despre mine și acțiune, dar cum să creadă bubulii o așa poveste?

Seara, am controlat din nou rana lui Alexander. După ce trecuse focul luptei, îl durea teribil. Se inflamase. Ne-ar fi trebuit un medic. De unde să-l iei? I-am și spus-o. A dat înțelegător din cap. Ce rost ar fi avut să intre în ghearele bubulilor sănătos, vindecat de un medic?

Mai bine alături de noi.

Am ținut sfat scurt, de război. Trebuia să luăm casetele și să facem rost de o navă. Cu binișoru sau cu forța, nu mai conta. Pietro, omul de relații, a decretat:

– Mergem în Sicilia. Acolo, vom fi în siguranță. Îl tratăm pe Alexander și te trimitem pe tine în țară.

– Cum facem rost de navă?

Alexander s-a ridicat cu greu. Bărbat, însă:

– Cum se prezintă situația acum, cu bubulii și poliția în alertă, nu ne închiriază nimeni nici o copaie. Furăm una. Mai greu va fi să scăpăm de paza de coastă. Cu tâmbălăul ăsta ruso-american, geme marea de grăniceri și polițiști.

– Trecem noi cumva. Când pornim?

– Până-n miezul nopții, trebuie să fim în portul mare.

Am reflectat puțin la viața nocturnă din ultimele zile și mi-am promis ca, pe viitor, să-mi aleg o misiune în care să mai văd și lumina zilei. O misiune din alea ca în filmele cu spioni zâmbăreți și bimbine sexy.

Către orele douăzeci și trei, eram deja la movila cu nisip. Dezgropam casetele cu care intram în istoria mondială a spionajului. Inima îmi spunea că Lolita nu putea să vină cu noi. Mi-am făcut totuși datoria. Și ea a răspuns la fel. Eram convins că telefonul avea „muște“ dar am sunat-o. Mai putea fi salvată, printr-o operațiune rapidă, de comando. Dacă nu avea bubuli în casă, desigur. A răspuns, cu o voce alterată:

– Da, cine-i?

– Coboară imediat, îmbrăcată!

– Fugi! Fuuugi! Răcnetul ei neomenesc s-a pierdut într-un gălgăit. O lichidaseră.

Am închis telefonul. Adio, Lolita, poveste tristă, dintr-o lume murdară și urâtă!

Partenerii mă priveau întrebători.

– Eine Rose für Maria Magdalena, am murmurat eu refrenul unui cântec la modă printre „fetițele“ de bordel.

Bătrânul Pietro și-a scos pentru câteva secunde pălăria iar Alexander și-a făcut semnul crucii. Eu am mai adăugat o bilă neagră la gașca bubulilor și stăpânilor din umbră.

Normal ar fi fost să plecăm către port dar lichidarea fetei îmi ridicase și mie sângele la cap:

– Unde-i muzeul ăla, Alexander? Palatul Inchizitorilor?

– Facem vreo zece minute până la el.

– Haidem!

Partenerii m-au urmat fără crâcnire. Înțeleseseră și ei că Baza Doi nu fusese numai o femeie de consumație.

Muzeul era întunecat complet. Nici o urmă de om pe stradă. Ar fi fost o prostie să nu intrăm. Alexander ne-a condus conștiincios către intrarea de serviciu, folosită de scafandrii bubulilor, Nuri și Radulian. Era închis dar nu degeaba moșmondisem, luni în șir, în Laboratorul Octogonului, la tot felul de broaște. Era un Wertheim simplu. L-am deschis cu acul de la cravata marelui om de afaceri, Pietro. Am luat-o atent pe coridorul de acces către interior, mirosind aerul. Simțisem miros de țigară. Mă îndoiam serios că vechii inchizitori foloseau tabacul. Poate cei noi...

Am orbecăit câteva minute, până ce am identificat la fix dispozitivul bubulior. Erau în clădirea administrației, în două camere comandate. Nu păreau să fie mulți, căci se auzeau numai două feluri de șoapte. Eram prea slăbit pentru un salt în spațiu, așa că am apelat la raid. Alexander, cu pistolul în mână validă, a zburat ușa cu o lovitură de picior iar eu am tăbărât, mai ceva ca o căpetenie de piei roșii, să le iau scalpurile. N-aveam cui: doi bătrâni rablagiți au ridicat mâinile ca la comandă. Alexander i-a chestionat un pic, în dialectul maltez, apoi s-a întors către mine:

– Sunt paznici. Zestrea bubulilor e în cealaltă cameră.

L-am lăsat pe Alexander cu ostaticii și am pătruns în marele sediu bubul din Malta. Mă așteptasem la ceva mai de soi. Aici, luxul fusese sacrificat pentru un scop foarte precis: conspirativitatea. O masă lungă, de consiliu, șase scaune, un fișet, o floare decorativă, un birou și două fotolii. Puțin, pentru averea lor. Fișetul mi-a dat ceva bătăi de cap. Am folosit din

plin toate sculele de birou, până ce i-am venit de hac. Lucram contra cronometru, căci nu știam cât de mult vor lipsi ceilalți. Aia răii și periculoșii, care trăgeau cu rachete sol-sol.

Fișetul era plin cu documente și bani. Cum să le fi dat de cap? În timp ce le răsfoiam, căutând o soluție, dintr-un teanc de fotografii mi-a zâmbit o veche cunoștință: căpitanul Varain, din Octogonul Securității Române.

Nu mai era de glumit. Totul era important. Am înșfăcat fața de masă, am trântit o boccea țigănească, de-mi îndoia spinarea și am dat semnalul de plecare. Pietro și Alexander aranjaseră paznicii: arătau ca două salamuri bine legate. Mai bine așa, decât în drum spre rai. Învățau și partenerii mei să se poarte creștinește. Să zică cineva că spionii nu sunt niște tipi adaptabili!

În port, am intrat greu. Se dăduse alarma. Poliția forfotea ca la demonstrații. Dacă aș fi știut să înjur, mi-aș mai fi descărcat nervii. Madam Varain stârpise însă orice tendință în această direcție. Fierbeam.

La dana remorcherelor pescărești, era lumină ca în palmă. Și caralii grămadă, de parcă plouase cu așa material. „Marfa” noastră determinase mobilizarea celor mai mari forțe informative de după cel de-al doilea război mondial.

Stăteam în frig, pitiți după niște lăzi. Simțeam cum se strecura disperarea în sufletul partenerilor. Asta nu puteam permite. Eu eram șeful.

– Hai la far! Vom reuși. Sunt sigur.

M-au urmat ca în transă. De la chestia cu armeanul, mă socoteau un fel de supraom. Am mers direct la punctul de control al poliției de frontieră, de la farul de ieșire. Parcă

știusem că e acolo. Principiul profesional: lângă lampă, e întotdeauna mai multă umbră. Cine ne-ar fi căutat lângă forțele de poliție?

Câteva vedete de poliție, zburlite de valuri, se agitau la ieșirea din port. Controlau pescarii care începuseră să iasă la treabă. Era aproape ora două. Am privit îndelung la procedura de control și mi-a sclipit lampa. Aia naturală, făcută de madam Varain. Singurele nave care nu erau controlate erau chiar cele ale poliției de frontieră. Mai mult, aveau, cu siguranță, destul combustibil la bord.

Le-am împărtășit partenerilor mei planul. La post erau numai patru vedete, fiecare cu echipajul ei. Norocul nostru că nu ieșeau toate deodată la control, ci pe rând, una câte una. În rest, echipajele se odihneau la căldură, în clădirea farului. Probabil că tot de acolo supravegheau portul, să vadă când veneau pescarii. Aici era tot cuiul: polițiștii priveau numai către port, de unde soseau pescarii. Niciodată, către mare. Sau, cel puțin, așa speram eu. Larma valurilor acoperea zgomotul de motor. Soluția finală: între controale, furăm o vedetă și o stergem cu viteza maximă.

Partenerii ar fi acceptat orice. În starea în care se aflau, nu prea era loc de mofturi.

În sfârșit, un vas pescăresc este admis către larg și polițiștii revin la cheu. Acum e momentul. Ne strecurăm ca niște pirați pe punte și dezlegăm parâmele de acostare. Intru în cabină și mă luminez de plăcere: două motoare cu pornire și reglare automată. Slăvit să fie bunul Dumnezeu! Iertat să ne fie păcatul însușirii lucrului străin! Ies pe punte și-i spun lui Pietro:

– Dacă leșin, toarnă-mi apă rece pe cap!

Mă așez în genunchi, mă concentrez la maximum forțelor actuale și proiectez imaginea munților pe ușa farului. Sper să țină măcar o jumătate de oră. Intru împleticindu-mă în cabina de comandă, pornesc motoarele și-i dau drumul. Cu toată viteza. Acum ori niciodată!

Alexander mă privește cu ochii mari. Se minunează de talentele omului din Centrală. Nu-i rău să mă aprecieze. Vom mai avea nevoie de el. Războiul cu bubulii va dura cel puțin patru-cinci ani. Luăm drum nord-vest, cap compas 320 de grade, să ajungem la travers de insula Gozo.

Sunt în mediu meu. Mă simt liber. Am aruncat numai o privire pe hartă și mi-am făcusem mental toate calculele pentru a atinge țărmul Siciliei. Sper că poliția italiană, carabinierii, au și altceva de făcut în noaptea asta. Altceva mai important decât vânarea unor fugari din Malta.

Luminile de pe insula Gozo se zăresc deja la babord. Schimb de drum, pun cap 20 de grade, perfect perpendicular pe Sicilia. Ridic la maxim viteza. Cam așa se fuge și atunci când ești vânat de nave inamice.

Nu știu cum ne-au descoperit maltezii. Probabil, cu radiolocația. Din babord, dinspre Gozo, a izbucnit pe neașteptate lătrat de mitraliere și țâcănit de tunuri de mic calibru. Cu tot zgomotul de valuri, deslușeam urletul cumplit al sirenelor: vedetele de patrulare ieșeau la vânătoare.

Participasem și eu la astfel de distracții, știam ritualul. De la șase până la douăsprezece vedete torpiloare pornesc în haită, cu nasul în urma vânatului. Când îl au aproape, se desfășoară în evantai, îl prind într-un semicerc și-l scufundă, cu foc de mitraliere sau de tunuri. Mai rar, cu torpile. Costă prea mult.

Alexander a scos prelata de pe mitraliera de bord, a armat, introducând muniție pe țeavă și așteaptă să apară urmăritorii. Nu l-aș putea opri să tragă. E dreptul său să se apare. Dacă măream viteza, riscam să ne facem bucăți. Am redus viteza la douăzeci de noduri și am început mișcările învățate în anii de marină: zigzaguri de inducere în eroare a trăgătorilor inamici. Opt cabluri la tribord, schimbam cârma, opt cabluri către babord. Valsam. Și mă rugam să nu ne ajungă maltezii, să nu fim nevoiți să tragem. Conflictele militare nu erau specialitatea mea. În spionaj ai voie să furi și tezaurul unui stat, dar să intri în conflict armat, cu un singur soldat, nu. Legile luptei din ceață erau foarte clare în această direcție. Și foarte aspre. Am avut noroc. Un singur proiectil a explodat aproape de noi, în siajul sinuos pe care îl lăsam în timp ce valsam. Un fel de salvă de salut. Sau de sare pe coadă.

Către orele patru, am simțit fundul mării, cu sonda de la bord. Apa scădea mereu. Ne apropiam de uscat, de țărmul sicilian. Le trăsesem clapa bubulilor.

Am redus viteza și l-am rugat pe Pietro să-mi citească continuu adâncimea, pe contorul sondei. La vreo cinci cabluri de țărm, am oprit motoarele și am trecut la instruirea „echipajului“:

– Până la țărm sunt mai puțin de opt sute de metri. Scufundăm vedeta și o luăm prin apă. Să nu lăsăm urme.

– Mai există și altă soluție decât baia rece din zori? m-a întrebat Pietro.

– Da. Să ne ducem cu tot cu vedetă în brațele carabinierilor. Pentru această variantă nu am găsit amatori.

Am început cu pregătirea fizică. Găsisem în cambuza vedetei câteva conserve de carne și niște rachiu grecesc. Mi-am îndopat zdravăn partenerii iar restul l-am pus într-un sac de cauciuc, unde speram să nu intre apa. Am mai pus în sac niște haine uscate și mantalele de polițist din cabina echipajului. Ne-am dezbrăcat apoi la piele și ne-am pus hainele în același sac. Era mai ușor și mai sigur. Ne-am tras vestele de salvare și am lansat pluta din tribord la apă. Am deschis apoi larg gurile de sabordare ale vedetei și ne-am aruncat în apa rece. Era mai rău decât ne-am așteptat dar ce nu face un om pentru libertatea lui?

Ne-am chinuit mai mult de două ore să ajungem la țarm. Tot timpul, am tremurat și nu numai de frig: dacă nimeream un țarm excesiv de stâncos, valurile ne-ar fi făcut piftie. Am avut, totuși, un dram de noroc. A câta oară pe ziua în curs? Ne-am rostogolit, duși de valuri, printre stânci măcinate și acoperite parțial cu nisip. Eram înlemnit de frig dar spiritul porunceă:

– Echiparea rapidă! Dispăreți cât mai repede către interior!

Ne-am dezbrăcat la piele, sub șfichiurile vântului înghețat, ne-am șters cu o pânză și ne-am pus hainele noastre, aproximativ uscate. Pe deasupra, am îmbrăcat mantalele polițiștilor maltezi, cărora le smulsesem însemnele. Eram trei pescari. Cam dubioși, dar pescari.

Cu toată împotrivirea lui Alexander, i-am aruncat pistolul în mare. Pumnalul era ceva obișnuit pe aceste meleaguri. Cu pistolul era, însă, altă poveste. Bănuiam că faimoșii carabinieri italieni fac alergie la astfel de scule. Mai bine fără. În oala acoperită nu intră muște.

Am pornit în marș forțat către interiorul Siciliei. Acolo, ar fi trebuit să fie mai puține controale de poliție. N-am avut putere să îngropăm pluta de salvare. Speram însă că pescarii ori contrabandiștii și-o vor însuși, fără a cere încuviințarea poliției. Făceam halte dese, mai ales pentru bătrînul Pietro. La fiecare oprire, turnam porții generoase de rachiu în gurile tovarășilor de suferință. Mai bine beți, decât morți. Ocoleam cu grijă orice așezare omenească și țineam ferm direcția nord. Către prânz, Pietro s-a așezat jos și a spus simplu:

– Dacă nu găsim un adăpost, mor.

Nu glumea. Cei ca el nu glumesc niciodată. Trebuia să ne asumăm riscul de a ieși la drumul mare. Aveam nevoie de un mijloc de transport. Mașină ori căruță. Chiar și o motocicletă cu ataș ne-ar fi rezolvat problemele. Căci aveam probleme mari. Alexander avea deja febră, era în pragul crizei iar Pietro nu se mai putea clinti.

– Bine, am spus. Mergem la Palermo.

– Nu! a negat hotărât Pietro. La Messina. Am pe cineva acolo.

Avea pe cineva în Sicilia și tăcuse mîlc. Profesionist! Douăzeci și patru de carate!

La prima fermă, n-am găsit nimic să semene a mijloc de transport. Am aflat, însă, direcția către șoseaua Siracusa-Messina. Asta însemna că acostasem pe capul Passero și nu înaintasem prea mult în interior.

Când am ajuns la șosea, începea să se însereze. După câteva încercări zadarnice, am reușit să oprim un camion. Șoferul ne studia cu suspiciune, cu piciorul pe accelerație. Nu trebuia să pierdem ocazia:

– Suntem turiști rătăciți și mergem la Messina.

– Nu merg acolo, a fost răspunsul.

Se pregătea să demareze. Ultima șansă:

– Plătim foarte bine! Cumpărăm camionul!

Era o nebunie ce făceam dar una calculată. În câteva ore, urma să atingem Italia. Putea să se laude șoferul la cine dorea cu averea câștigată de la americani dubioși. Vorbeam engleza și pentru localnici orice om cu bani e american.

Tânărul șovăia. Se pregătea să ne refuze. Nu inspiram încredere. Am zărit cu coada ochiului mișcarea lui Alexander: se pregătea de jaf la drumul mare. Nu aveam nevoie de așa ceva. Poliția malteză era pe coada noastră. Ne mai lipseau carabinieri italieni. Aveam un argument solid, de a cărui eficacitate nu mă îndoiam. Am scos din buzunar un pumn de sute. Dolari. În ochii sicilianului a strălucit sentimentul pe care contasem: lăcomia animalică.

– Urcați! Doi în față, unul în spate!

Mi-am împins partenerii în față, șoptindu-i lui Alexander:

– Ochii pe el! Să nu părăsească șoseaua principală!

M-am strecurat apoi sub prelată, lângă niște butoaie cu măsline murate. În sfârșit, am căzut într-un somn adevărat. Adânc și fără vise.

În jurul orei șapte, eram în Messina. Am plătit regește, sporovăind cu tânărul într-o engleză foarte aproximativă. Nu aveam dubii că ne considera contrabandiști ori mafioți. Cu atât mai bine. Își va ține gura față de toți. Mai ales față de poliție.

Ne-am oprit direct la un telefon public, de unde Pietro a avut o scurtă convorbire cu cineva. Ne-am retras apoi la întuneric, să așteptăm. Se înnoptase binișor. Ne convenea de minune. Pe lumină, am fi atras prea multe priviri, cu mantalele

noastre de poliție și cu mutrele cam boțite, de borfași.

Când au sosit oamenii lui Pietro, am văzut dintr-o ochire că erau *amici di amici*. Mafioți, adică. Mă rog, nu era treaba mea să fac pe moralistul. Bine că aveam un adăpost, un pic de căldură, un medic pentru Alexander. Șeful lor, un tip mic și uscat, ca o mumie, a coborât dintr-o mașină de bani grei și l-a îmbrățișat foarte afectuos pe Pietro. A dat, apoi, mâna și cu noi. Calvarul se sfârșise. Bubulii nu vânaseră nimic în marea lor hăituială. Aș zice, chiar, că le plătisem o parte din polițe. Cel puțin, pe cele pe care le știam eu. Restul, pentru mai târziu.

În aceeași noapte, am trecut în Italia, cu acte în regulă, fabricate de *onorata familie*. De Pietro și Alexander, m-am despărțit simplu, ca în branșa noastră. Noi nu schimbăm adrese, pentru că nu avem. Ilustrele din vacanță nu ne trimitem, iarăși pentru că nu avem vacanțe. Sau pentru că nu vrem să se știe pe unde ne mai poartă „afacerile”. Pietro a ținut morțiș să-mi dea o adresă. Spunea că e a sorei sale. Mă îndoiam că avea o soră. Am memorat totuși adresa și parola de contact. Aflasem cine mi-ar fi plătit grozav talentele: Mafia. O instituție serioasă, nu-i așa?

Am plecat cu avionul, ca un domn, către București. Nu fusesem niciodată atât de bogat. La despărțire, partenerii mi-au dat fiecare câte cinci mii de dolari. Puteam să-mi cumpăr un apartament în centrul Bucureștiului. Sau o casă, mai la periferie. Vise...

Taximetristul m-a lăsat în colțul străzii noastre. Am așteptat să se îndepărteze, apoi am luat-o pe jos, cu geamantanele în mână, către intrarea în Octagon. Era ora 17:30 din ziua de 5 decembrie 1989. Misiunea Malta '89 se încheiase cu succes.

Nea Marin portarul m-a salutat respectuos. Nu știa ce era cu mine, pus la patru ace, dar nici n-a întrebat. Dresaj îndelungat.

Am mers direct la cabinetul Bătrânului, evitându-l pe Huiban. Așa fusese ordinul, să reducem la maxim numărul celor care cunoșteau despre misiune.

Bătrânul mă aștepta. Spionii săi din aeroport ori, poate, din Italia, îl informaseră că vin. Am salutat regulamentar, apoi am început să raportez, în fraze reci, scurte și clare, modul în care decursese operațiunea.

În final, i-am pus casetele pe masă și valiza cu documente lângă birou. Terminasem.

Bătrânul calcula ceva în mintea sa de as al așilor:

– Deci, ai fost trădat din țară, înainte de a te urca pe vapor. Ai vreo bănuială?

– Încă nu. N-am avut timp să studiez materialele. Nici să fac o analiză serioasă. Fotografia mea indică trădarea aici, în Octogon.

– Bine, ești liber.

Am salutat și am ieșit. Eram întreg și nevătămat. Reușisem.

Capitolul 9
VARAIN,
E TIMPUL SĂ TE ÎNGROPI ADÂNC

În dimineața zilei de 6 decembrie 1989, am mers conștiincios la serviciu, la fel ca orice alt funcționar. Biroul era pustiu, căci Dan sfârșise, așa cum bănuisem că se va întâmpla iar celălalt coleg, Roibu, era plecat pe alte meleaguri. Mi-am aprins o țigară boierească, americană, mi-am umplut o sondă cu pepsi și am început să reflectez. E bine să te simți boier, să ai bani, să-ți permiți măcar să fumezi țigări ca lumea. Raportasem Bătrânului de propunerea lui Pietro dar marele boss nu comentase în nici un fel. Referitor la banii primiți de la tovarășii de misiune, se pronunțase: *Sunt ai tăi. Știi cum să-i cheltuiești.*

Pe la nouă, mă cheamă șefulețul, ăla cu creionul în două culori, ascuțit la ambele capete. Dă din coadă precum Grivei când speră să primească un os:

– Dragă Varain, am fost atât de îngrijorat...

Îngrijorat, pe mă-ta! comentez eu în gând. Ce știi tu, mă, gândac de birou, ce înseamnă să-ți descânte bubulii în urechi?

– Am înțeles că misiunea a reușit excelent.

Un clinchet alarmant de clopoțel. Interesant! Nici măcar cu el nu trebuie să discut detaliile misiunii. Dacă sună clopoțelul înseamnă că... Ei, fir-ar... S-ar putea? Oare? De ce nu? De la politrucii ăștia, te poți aștepta la orice. N-au mamă, n-au țară, n-au convingeri proprii, n-au scrupule. Au, totuși, ceva de apărat – scaunele de trântori.

Curiozitatea profesională nu mă lasă să scap ocazia. Indiferent de ce va spune Bătrânul, îl „lucrez“ pe șefulețul meu în foi de viță. Planul mi-a răsărit în cap cu viteza luminii: îi bag trogloditului o informație în gușă, apoi anunț contrainformatorii unității. Le sugerez să-l ia în filaj și să-l garnisească cu „tehnică“. Adică să-i planteze microfoane până și-n WC. Le voi spune că e ordin de la Bătrân, legat de misiunea din care abia am revenit. Nu cred că vor scăpa prilejul să-l scarmene pe tip. Și ei sunt tot profesioniști. Nu înghit politrucii, nici vii, nici morți. Mă fac mic și parșiv:

– Da, tovarășe colonel, a fost teribil. Cât pe ce să împărtășesc soarta lui Dan. M-am cărat cu toată haita pe urmele mele. lăsând baltă toată afacerea. Cumplit e faptul că ajunsese deja în posesia casetelor cu înregistrarea discuțiilor dintre Bush și Gorbaciov.

Asta o spuneam pentru beneficiul bubulilor care nu știau că apucasem să înșfac prada. În eventualitatea că între Huiban și ei existau anumite relații.

– Cum așa? N-ai reușit să aduci casetele?

– Îmi pare rău, grozav de rău, dar am fost trădat. Probabil, cele două legături din Malta lucrau pentru bubuli. Au încercat să mă ucidă și au dispărut cu casetele. Abia am scăpat cu viață.

Fața i se lungește de satisfacție prost ascunsă. Măgarul

continuă, cu glas afectat:

– Dragă Varain, m-ai deziluzionat. Pe toți ne-ai dezamăgit. În tine s-au investit milioane. Știi ce eforturi face întregul nostru popor muncitor pentru a strânge aceste milioane, pentru a plăti datoriile externe? Ne-ai înșelat, pur și simplu. Tovarășul Secretar General va fi profund nemulțumit. Are toate motivele să ne pedepsească exemplar. Conștiința dumitale, căpitan Varain, se oprește cam des la poalele unor fuste. Poți să pleci. Vom discuta în biroul organizației de bază a partidului cazul dumitale. Așa nu mai merge!

Rânjesc satisfăcut în sinea mea și ies gândind: Ce mai WC-uri publice s-ar putea deschide în gura ăstora care mestecă toată ziua „indicații prețioase“. Uite că le-am găsit și lor o utilizare civică.

Mă întorc în birou și fumez ca un turc. Aștept să vină Bătrânul de la C.C. După o matură chibzuință, îl chem la pepsi și țigări pe Deliu, CI-stul sectorului nostru. Îi explic cum stă treaba cu Huiban și misiunea Malta. Tipul se aprinde la ideea unei posibile trădări în Octogon. Demarează în trombă, să-și adune gealații, să-i arunce în cârca presupusului trădător. Sper să descopere ceva substanțial pentru a-l scuipa pe Huiban afară din Octogon. Nu mai pot să-i suport mutra și sloganele dobitoace.

La prânz, mă întind pe canapeaua din birou și dorm ca un prunc. Pe seară, în jur de șapte, mă trezește telefonul. Costin:

– Vino la șeful!

Aha! Începe zgâlțâiala. Să vedem ce-a ieșit. O ușoară umbră de îndoială încearcă să mă cuprindă dar o mai trimit și pe la alții. *Învingătorii nu sunt judecați niciodată*, îmi spun

eu și încep să urc scările.

Pentru prima dată în viața mea, îl văd pe Bătrân schimbat. E îngrijorat, e supărat, cine știe? Mă ia din scurt:

– Varain, e timpul să te îngropi adânc și sigur, în America de Sud!

Să mă îngrop, adică să-mi părăsesc definitiv țara, să devin cetățean onorabil al altei țări de unde, bineînțeles, să acționez în continuare pentru Octogon. De unde această idee? Și de ce așa de repede? De obicei, treburile astea merg lent, planificat, cu tot dichisul. Nu pot însă întreba nimic.

– Chiar în seara asta, îți vei cunoaște viitoarea soție. o argentiniancă. Laboratorul îți va reface actele de cetățean panamez, pe care ai avut proasta inspirație să le pierzi. Te vei căsători cu ea în Argentina.

Sunt, în general, un tip dur, însă reproșul din glasul Bătrânului m-a atins puternic. Cum adică, am avut proasta inspirație să-mi pierd actele? Să fi riscat să le iau cu mine din Italia ? Ceva de pe fața mea îl avertizează pe Bătrân că omul torpilă are unele probleme. Se controlează cu un fel de grimasă și-mi face una de mă uimește pe deplin:

– Varain, te rog să mă ierți! Sunt nervos. Ți-ai făcut datoria foarte bine. Îți mulțumesc! Acum, însă, am treburi importante și... Spune-i lui Costin să-ți prezinte viitoarea soție! Liber!

Acum e momentul. Altfel, va ieși un halimai cât toate zilele.

– Tovarășe general, șeful meu de serviciu a încercat să mă descoase cu privire la unele detalii din misiunea Malta '89. Am informat contraspionii.

Ridică privirea din hârtii, mă privește fix în ochi, apoi spune scurt:

– Bine!

Plec nedumerit și ușor derutat. Hotărât lucru, e mai ușor pe câmpul de confruntare informativă. Acolo, măcar știi pe cine să cotonogești și cum să urli pentru a supraviețui. În prag, îmi dau seama că, mânat de orgoliul meu, n-am reacționat tocmai la cea mai fantastică știre: urma să mă căsătoresc cu o argentiniancă. Ei, asta-i! Am lăsat pileala – la ordin. Nu mai am nervi de om normal – la ordin. N-am prieteni – la ordin. N-am un viitor sigur – la ordin. Acum urma să mă însor – la ordin. Mai să zic câteva deocheate. Noroc de îngerii mei păzitori, care m-au calmat. În definitiv, nu sunt nici primul, nici ultimul care se însoară la ordin. Să vedem fătucă...

Costin ronțăie hârtie și călărește telefoane. Se pare că pe „sus“ e furtună mare. Îi spun scurt:

– A ordonat șeful să-mi prezinți o tipesă cu care să mă însor.

Ridică pentru o clipă ochii din agenda cu numere de telefon și-mi face semn cu bărbia către salonul de primire a oaspeților:

– E acolo. Nu știe o boabă românește.

Îl bat amical pe umăr și intru în salon, să-mi cunosc soția. Mintea vicioasă, de spion, macină tot felul de raționamente exacte. Dacă tipa a intrat în sediul nostru, înseamnă că e ofițer, lucru mai rar la străini. A făcut, deci, servicii importante României. Trebuie să fie bătrână și îndoctrinită ideologic, adică o comunistă fanatică. Concluzia: Am rupt-o-n fericire!

Nu e deloc cum mi-am închipuit-o. Stă pe un fotoliu și citește un roman american. De asta, de aventuri amestecate.

Bun, gândesc eu, nu citește Marx. Doi și pozitiv: e frumoasă deși, comparativ cu mine, miniaturală. S-a ridicat să mă întâmpine, surâzătoare, ca o gheșă bine educată. Brunetă cu ochi negri, cu părul lung și trup de păpușă bine lucrată.

Faină fată! șoptește celălalt Varain. Cel care, într-adevăr, are pasiunea fustelor. Varain cel serios se apropie de femeie cu pas prusac și se prezintă în stil milităresc:

– Sunt Petre Varain. Vorbiți engleza?

– Carmela de Castilio. Vorbesc engleza. Dumneavoastră sunteți logodnicul meu?

Inteligentă, sarcastică, stăpână pe sine, o cataloghez eu în gând. Din astfel de tipe nu ies fanatice. Înseamnă că a ajuns la ușa Octogonului pentru bani ori din dorința de aventură. Din primii, va vedea ceva mai puțini decât speră, din ce-a de-a doua, din belșug.

– Da, în urmă cu un minut, am aflat că mă voi căsători cu dumneavoastră.

Îmi întinde mâna. O mână mică, brun-roșcată, caldă, fină. I-o sărut galant și o privesc în ochi. Izbucnim concomitent în râs.

E într-adevăr de râs: doi tineri cu personalități clar libertine și dominante au fost adunați de pe stradă, ca doi pisoi, pentru a forma o pereche. Au și ăștia din Octogon niște maniere! Oricum, gândesc în sinea mea, bine că nu-i urâtă. Dacă o fi rea, cât e de mică, o țin numai pe șifonier. S-o văd cum parlamentează de la înălțime!

– Carmela, draga mea soție, când ai sosit la București?

– În urmă cu trei zile, dragul meu soț, intră ea în joc.

– Pentru prima dată?

– Desigur. Altfel, nu ar fi avut haz, nu-i așa?

– Și cum ai ajuns la această instituție de cultură și artă?

- Ca și tine, dragul meu. Nefericită în dragoste.

Cineva n-a jucat corect în povestea asta. I-a povestit tipei câte ceva despre mine. Așa ceva nu se face, mai ales în cazul Varain.

- Deci, cu pile draga mea. Se pare că ai avut acces la date importante din biografia mea.

- Mai mult sau mai puțin, dragul meu. De fapt, eu te-am ales. L-am întrebat pe boss dacă mai are vreun specimen care a ajuns în bransă din cauza nefericirii în dragoste.

Clar. Tipa îmi plăcea. Puteai să faci cu ea multe chestii interesante! Inclusiv dragoste.

- Atunci, draga mea soție, hai să-ți arăt Bucureștiul noaptea! Căci afară e întuneric ca-n junglă.

Mi-a dat mâna ca un copil ascultător. În acea clipă, am înțeles că făceam un pas important din viața mea. Și nu numai din ordin. Fiecare naș își are nașul.

Am luat cina la Athénée Palace, discutând vrute și nevrute, de parcă ne cunoșteam de când lumea. Carmela era într-adevăr fermecătoare. Spirituală, de o franchețe dezarmantă, fină ca o prințesă de vis, bună ca o camaradă de arme. Foarte natural, i-am propus să mergem la hotel, să-i mutăm bagajul la casa mea. Trebuia să se obișnuiască cu noul soț, să nu facă vreo gafă, motivasem eu. A zâmbit ușor ironic, ușor amuzată dar a acceptat.

Și iată-ne pe amândoi în bârlogul meu de burlac cu tabieturi, în care nici o femeie n-a rezistat mai mult de o lună de zile. De vreo șase ani, ocup o cameră cu baie separată, dintr-o vilă ultracentrală. Gazda, doamna Scărlătescu, văduvă

de război, are obiceiuri rare prin mediul feminin: nu întreabă niciodată nimic, nu-și bagă nasul în afacerile mele sentimentale, nu-mi interzice ba una, ba alta. Multe servicii secrete din lume ar da zeci de mii de dolari să afle adresa exactă a specialistului în operațiuni speciale Varain, dar nu-mi fac nici un fel de probleme. Gazda mea nu va vorbi niciodată ce nu trebuie. Inginer am zis, inginer sunt! Pentru ea și pentru toată lumea.

Carmela îmi crează o problemă nouă:

– Eu unde dorm? se interesează ea foarte candidă. Știi, eu nu pot dormi în pat cu altcineva.

Obiceiuri de casă mare. E bine să iau treaba în glumă, să nu-mi stric buna dispoziție:

– Gând la gând cu bucurie! Nici eu nu pot dormi cu altcineva în pat. Toate damele care au făcut prostia să mă lase să dorm cu ele, mi s-au plâns ulterior că, prin somn, le-am aruncat jos din pat. Poate-mi spui tu de unde mi se trage acest reflex de apărare.

Carmela nu-mi răspunde. E preocupată de studiul bârlogului meu, o cameră de vreo patruzeci de metri, împărțită în două, prin glasvand. În spate, am un dormitor ca toată lumea iar în față, o cameră de zi, care mai poate fi, după necesități, sufragerie și birou. În caz de forță majoră, pot dormi aici, pe o canapea. Sper să nu apară forța asta majoră.

După ce miroase pe îndelete bârlogul, Carmela decretează:

– Dacă ești cavaler, îmi cedezi dormitorul.

Sunt cavaler, așa că mă pregătesc să-mi petrec noaptea în camera de zi. Carmela își aranjează gospodărește lucrurile într-unul din șifoniere pe care, în prealabil, l-am golit amândoi. O las să-și vadă de treabă și mă retrag discret, să citesc ceva ușor. Gândurile nu mă lasă în pace. Am și ce să rumeg. Bătrânul

era zguduit și nu e în firea lui să se clatine la o umbră de necaz. Înseamnă că ceva deosebit de neplăcut era în curs de pregătire ori în derulare. Plecarea mea precipitată iese cu certitudine din ceremonialul Octogonului. Plouă cu evenimente. Nu știu însă de ce fel.

Cuget cam cum să-mi anunț părinții despre căsătoria mea. Mama se va bucura nespus, la început. Când va afla că părăsesc definitiv țara, va ajunge s-o urască pe femeia asta, femeia mea.

– Carmela, tu ai părinți?

– Nu, au fost uciși demult, când eram mică.

Deci, tot comunistă. Metodă sigură: recrutezi copiii comuniștilor uciși și scoți din ei luptători de elită.

– Au fost foarte bogați, continuă Carmela. Am o moșie și un castel în nordul țării, în grija unui frate de-al mamei.

M-am înșelat, nu e comunistă. Mă rog, nu mai are importanță.

– De ce mă întrebi de părinți, dragul meu?

Carmela vine lângă ușă, îmbrăcată într-un halat galben, de baie.

E o păpușică adorabilă. La propriu.

– Păi, eu am părinți. Și va trebui să-i cunoști. Să știe și ei cu cine plec.

Carmela mă studiază o clipă, să vadă dacă glumesc, apoi începe să se intereseze copilărește:

– Sunt bătrâni? Sunt săraci? Sunt răi sau buni? Ce fel de noră și-ar dori?...

– Carmela, draga mea, tu îți iei rolul în serios.

Vine lângă mine, îmi pune mâinile pe umeri și mă privește în ochi.

– Da, îmi iau rolul în serios. Și sper să ți-l iei și tu, să ai grijă de mine. De exemplu, la voi e frig și eu sunt o friguroasă. Nu pot să dorm singură în pat, că îngheț de frig. Acesta e adevărul. Trebuie să înfrunt riscul de a fi aruncată din pat, dacă n-ai mințit și tu.

O prind în brațe și o strâng la pieptul meu de-i trosnesc oasele. Apoi, o sărut aspru, pe gură. Se smulge din îmbrățișarea sufocantă, trăgându-mă de păr:

– Ursule, mă sufoci. N-ai observat că între noi e o diferență de câteva zeci de kilograme? Așa se umblă cu o femeie ca mine?

Cine mai avea chef să doarmă în camera de zi? Eu, nu! A fost o noapte de vis. Așteptam femeia asta de ani de zile. Mă completa perfect, îmi aducea echilibrul. Am dormit, ținând-o în brațe, cu capul pe umărul meu, ca pe un copil. Să nu cumva să mi-o fure cineva. Cred că am dormit ca un pietroi. Eram ostentiv de ani lungi de ceață și de frig, de încleștări disperate cu **ceilalți**, cei care nu se mai opreau odată din expansiunea lor.

M-a trezit mirosul de mâncare, de omletă bine făcută. Cu brânză și piper, adică. Am deschis hoțeste ochii, numai pe sfert, să-mi admir soția. Trebăluia pe lângă masă, ca o albinuță harnică. Părea o fetiță care se juca de-a gospodina. M-am pomenit gândind la viață ca un om oarecare, cu nevastă, cu o situație de clădit și apărat.

– Câți copii vrei să avem, Carmela?

S-a întors serioasă către mine:

– Glumești?

– Nu, nu glumesc.

– Desigur, mi-aș dori copii, mulți copii. Trei sau patru. Dar crezi că ne putem permite?

Așa era, uitasem. Noi eram o echipă de luptători împotriva celorlalți.

– Știu eu, draga mea? Poate după ce se termină încheștarea, ne putem apuca de altceva. Am un prieten în Italia care mi-a oferit ceva foarte rentabil.

– Și cam în cât timp se va termina încheștarea?

– Dacă nu apar complicații, cam în zece ani. Nu poate dura mai mult. La sfârșitul acestui secol, omenirea va face un salt serios și pașnic. Va intra în rândul civilizațiilor galactice.

– De unde știi?

– Am eu calculele mele. Vom intra în contact cu civilizațiile extraterestre. Cu neamurile noastre, de care ne-a despărțit o rebeliune intergalactică.

– Glumești?

– Nu glumesc, sunt foarte serios. Nu ți s-a spus nimic despre mine în această direcție?

– M-au asigurat că ai puteri paranormale. Atâta tot. Dar, lasă vorba! Treci și te spală! Se răcește mâncarea și întârziem la servicii.

– Doamne, ce bine-i să ai cine să-ți facă morală!

Am plecat împreună la Octogon cu troleibuzul. Carmela era muncită de niște gânduri foarte concrete:

– La sfârșitul secolului, eu voi avea treizeci și șase de ani, iar tu patruzeci. Crezi că vom face copii reușiți?

– Îi facem noi până atunci, draga mea. Și-i punem la adăpost, în România, la părinții mei. De când jinduiesc ei după un prunc, să le scoată peri albi. Unul obraznic foc.

– De unde știi că România va fi ferită de frământări?

– România nu va fi ferită de frământări. Asta e sigur. Casa părinților mei, însă, va rămâne în afara acestora. Acolo se trăiește ca pe altă planetă. Vei vedea.

A tăcut, frământându-și mai departe mintea. În holul central, ne-am despărțit. Ea a intrat în laboratorul de testare psihologică, să răspundă dacă îi plac bărbații mici de statură, iar eu în biroul meu. Aveam de făcut o treabă foarte grea și migăloasă: trebuia să descriu, pentru psihologi, cât mai exact posibil, modul în care distrusesem demonii generați de armean. Am început să scriu raportul dar treaba nu mergea. Avea dreptate Bătrânul: oamenii fericiți nu fac două parale în breasla noastră.

Pe la zece, a venit Deliu, să-mi ia un raport detaliat, în scris, despre discuțiile purtate cu Huiban în ziua precedentă. Însemna că ieșise ceva important. L-am luat la fix:

– Deliule, suntem de-o bransă și de-o vârstă. Eu ți-am dat informația, eu te-am pus cu nasu-n urmă. Știu ce spune regulamentul dar eu sunt cel cu pielea la saramură, în caz de trădare. A mușcat guvidele? Are legături?

Deliu a stat câteva clipe pe gânduri, apoi a șoptit:

– Da, legătura e sus, în C.C. Cretinul i-a transmis tot ce i-ai spus, cuvânt cu cuvânt. Iar celălalt cerea mereu detalii. Cât mai multe detalii.

– A, vax! Curiozitate de politrucii bârfitori.

– Nu, amice. Cel din C.C. este în atenția contraspionajului militar pentru suspiciune întemeiată de apartenență la un serviciu de spionaj străin. Un serviciu care, mai mult ca sigur, lucrează și cu bubulii.

Am scris declarația fără șovăire, am semnat-o cu gradul și numele real. Aș fi vrut să-l văd pe trădătorul din C.C. în

situația în care fusesem eu în Malta, în noaptea luptei disperate cu demonii. Sau în fața plutonului de execuție.

La prânz, am fost chemat din nou la general, la Bătrânul. Era mai liniștit dar vizibil obosit. M-a primit, totuși, cu un aer de amicitie complice:

- Cum merge căsnicia?
- Perfect. Mai bine decât aș fi visat.
- Da, calculatorul nostru greșește foarte rar.

Acesta era dușul rece pentru partea visătoare din Varain. Fusesem cuplați de un calculator, ăla care mă chinuia pe mine la teste. Mă rog, morișca făcuse o treabă faină. Am iertat-o pentru măgăriile anterioare.

– Varain, în trei zile, trebuie să părăsești țara. Ai la dispoziție două zile, să-ți vezi părinții. Să-i faci să creadă că pleci numai de dragul fetei! Înțeles? După asta, mai ai o zi de pregătire. Zona în care mergi e sigură și bine cunoscută de domnișoara Carmela de Castilio. Ai o fată de nădejde cu tine. Formați o echipă de mare forță. Să nu uiți! Misiunea concretă o vei primi de la mine, în ultima zi. Întrebări?

- Nu am.
- Liber!

Am ieșit, am recuperat-o pe Carmela și am plecat la masă, gânditor. În aceeași noapte, am plecat la părinți, în micul orașel uitat de stăpânire.

Părinții mei au darul de mă uimi câteodată prin reacții total neașteptate. Aceasta a fost situația și cu proiectata mea căsătorie. Nu numai că nu au protestat deloc dar au și aprobat-o din toată inima. Un băiat deștept, cuminte și muncitor

nu putea face carieră în România. Aveau și ei cu ce se mândri acum, cu un fecior capitalist.

Deși nu știa boabă românește, Carmela a tras greu la fundamentarea acestei reacții. Două zile nu s-a dezlipit de bucătăria mamei. Moldoveanca îi melița rețete, în dialectul ei, greu inteligibil și pentru români, iar argentinianca mea memora conștiincios tot ce băga mama în ceaune și cratițe. Nu numai din dorința de a-mi face plăcere. Era un hobby al ei. Unul merit să mă facă de-un chintal. Abia am scos-o câteva ore în oraș, să-i arăt viața de provincie, să-i demonstrez că acolo nu va ajunge niciodată vreun cutremur serios.

Tata a zis doar: Da, e cam timpul să iei și tu jugul în spinare, să faci un copil. Făcutul copilului nu e tocmai un jug, dar nu avea rost să-l contrazic.

Am plecat cu inima ușoară, promițându-le nepoți.

Ultima zi. Biletele de avion sunt în buzunare, bagajele făcute, totul lichidat. Bătrânul nu a fixat ora de trasare a misiunii. Stau și-i aștept telefonul. Carmela hoinărește prin oraș. Cumpără cadouri pentru rude.

La unsprezece fix, Bătrânul mă cheamă și plecăm împreună cu mașina. Măsurile de prevedere sunt întotdeauna bine venite, m-am convins eu. Trasarea misiunii se desfășoară pe vânt și burniță, în grădina Botanică. Îmi dă pașaportul, banii pentru misiune și începe calm:

– Varain, Demian e bucuros că ai reușit și te roagă să nu ne uiți.

Așa e. Demian, munții, arma teribilă a dacilor liberi, supraviețuirea în orice situație.

– Puteți să-i transmiteți ceva din partea mea?

– Da, spune!

– Indiferent ce va întâmpla pe această planetă, eu voi rămâne dac liber, supus numai legilor noastre. Atât.

– Bine. Ascultă! Misiunea ta e să pătrunzi în rândul stăpânilor din umbră, să devii un om de-al lor, poate chiar un stăpân. Carmela îți va fi de un real folos. Are o avere însemnată iar familia ei a fost și este foarte respectată în Argentina. Sporește-i averea și fă-te remarcat ca un om de afaceri valoros! Nu ai voie să vii în țară, indiferent de ce se va întâmpla. Se vor petrece lucruri incredibile. Vei auzi, destul de curând, de o revoluție ori de o intervenție a unor forțe internaționale. Poate și de reinstaurarea monarhiei, de război civil, de reîmpărțirea țării în provincii. Posibil, și mai rău, să auzi că nu mai existăm, că ne-au lichidat. Totul va fi circ organizat de bubuli și stăpânii din umbră. Noi vom rezista, Varain. La fel și țara. Restul se va schimba, pe ici, pe colo.

– Dacă știți ce urmează, de ce nu acționați?

– Nu poți acționa împotriva propriului popor. Ceășescu e departe de realitate, de mulți ani. Nu vrea să o vadă, nu vrea să o știe. Crede în continuare în ideologia lui. Această ideologie este unică în lume, e ceașistă. E invenția lui, invenție care l-a înghițit, l-a distrus ca lider. Ce rost ar avea să-i prelungim agonia? Buboii trebuie spart.

– Bine, dar de ce nu-l spargeți dumneavoastră, șefii serviciilor secrete? De ce lăsați străinii să intre la noi?

– N-avem forțe, Varain. Fiecare e ținut în supraveghere de celălalt și de bubulii lui Ceășescu. Căci are un contingent de bubuli, bine înfipt în poziții cheie din țară. El, însă, nu crede în serviciile secrete române. Încălzește la sân agenți bubuli. E cel mai tipic exemplu de lider care nu înțelege rolul serviciilor secrete naționale. Bubulii îl vor înghiți, noi nu ne

amestecăm. Nu știm care va fi reacția Armatei. Nu uita că provine din Armată și mai are destui oameni devotați acolo! Trebuie să evităm cu orice preț un conflict cu Armata. Manipulată de anumite forțe ostile, Armata ne-ar putea distruge. Nu avem forța lor de foc și nici instruirea necesară unei lupte armate.

– Bine, dar țara și oamenii vor trebui să suporte șocul circuitului...

– Românii trebuie să învețe o lecție pe cont propriu. Au nevoie de un duș rece, să-și spele creierele de minciună și lenevie. Tot răul e spre bine.

– Nu înțeleg. De ce vor monarhie?

– Varain, cei doi din Malta n-au împărțit Lumea după capul lor. Chiar dacă ai avea de zece ori mai multe forțe decât au bubulii și stăpânii lor, tot n-ai putea controla democrațiile republicane. Popoarele tind să se deștepte, să aleagă oameni nepătați, neamestecați în ciorba bubulilor. Ar fi un efort cumplit din partea stăpânilor din umbră, atât financiar cât și informativ, pentru a corupe și cumpăra o majoritate confortabilă în organele puterii și administrației. La fiecare rundă de alegeri, efortul s-ar repeta. Niciodată nu ar fi siguri. Or, asta visează ei, să fie odată siguri, să nu mai facă eforturi repetate.

– Soluția monarhiilor ereditare le rezolvă problema?

– Ai regele și camarila, ai întreaga țară. Democrația rămâne o cortină, după care oamenii bubulilor din camarilă trag sforile pentru adevărații stăpâni. Iată de ce, pentru noi, ca și pentru alții, s-au planificat monarhiile. E ultimul asalt al celor din umbră pentru a cuceri Lumea. Îl vor da cu siguranță. Asta nu înseamnă că vor și învinge.

– O ultimă întrebare, tovarășe general. Cum pot fi identificați stăpânii?

– Varain, câte țări de pe glob nu au datorii externe?
– Câteva, trei sau patru.
– Cui sunt îndatorate statele mari și bogate, cum ar fi SUA ori URSS?

– Probabil, băncilor.
– Aparent, Varain. Caută-i pe cei care au la cheremul lor state datoare și vei găsi stăpânii din umbră!

– Am înțeles!
– Bine. Îți urez succes! Mergem direct la aeroport. Baga-jele și soția ta sunt deja acolo.

Mă duce direct la aeroport. Are încredere în mine pentru a mă lansa în tabăra stăpânilor din umbră, dar nu-și permite să riște de mă lăsa să mai trec vreodată prin Octogon.

– Chiar și calculatoarele pot greși, remarc eu rece, pentru a-i da de înțeles că am priceput gestul.

Pentru prima dată în viața mea, l-am văzut pe Bătrân zâmbind:

– Varain, ești un băiat inteligent, descurcăreț și curajos. Însă... ești cam sentimental. Și orgolios, mai mult decât ar trebui. Nu te duc în Octogon din alte motive: acolo s-a cuibărit, într-adevăr, un trădător. Ai un merit în descoperirea lui. Acum, trebuie să te protejăm împotriva trecutului și să-ți creăm o legendă de supraviețuire pentru viitor.

– Cum adică?

– De azi încolo, nu mai figurezi ca ofițer în Octogon, ci ca fugar. Cazul tău de „trădare“ va fi prelucrat cu tot efectivul. Vei fi exclus din partid. Legenda e simplă: ai fost racolat de Mafie, pentru bani grei. Ai deconspirat misiunea din Malta și ai adus date false. Cu această legendă, îl vom determina pe trădător să se liniștească și să scoată capul pentru a intra în capcana contraspionilor noștri. Oficial, tu ai fugit din țară.

împreună cu o agentă a Mafiei. E clar, băiatule?

- Foarte clar. N-ai obosit de atâția ani?
- Poate dacă da. Vezi, însă, altă soluție?
- Nu, nu cred că există o altă soluție.
- Adio! Nu ne vom mai vedea în această viață.
- Adio!

Așa mi-am părăsit țara. O țară mică și săracă. Pentru mine, însă, era țara mea. Alta nu aveam. Era țara pe care profetul indian Sundar Singh o indicase, cu decenii în urmă, ca viitor centru spiritual al Lumii. Parcă începusem să cred și eu că profeția se va adevăra. Până la finele acestui secol sau... niciodată.

Capitolul 10

MINCIUNA SECOLULUI

Despre așa-zisa revoluție română, am aflat în ziua nunții mele. Petrecusem cu Carmela o săptămână la moșia părinților ei din nordul Argentinei. Și pentru această adresă bubulii ar plăti sute de mii de dolari. Apoi, ne stabilisem în Mar del Plata, unde demarasem formalitățile pentru deschiderea unei firme de import-export. Alesesem portul pentru că avea ieșire la mare și Lume. Pentru că în el se derula o viață comercială sănătoasă și, mai ales, pentru că aglomerația îmi permitea să trec neobservat cu spaniola mea destul de modestă. Noaptea toceam limba spaniolă iar zilele alergam cu Carmela pe la tot felul de docuri și depozite en gros. Ne documentam, voiam să facem afaceri serioase și sigure. Unchiul ei ne avansase două milioane de dolari, convins că-i vom pierde în speculații romantice. Ne pregăteam să-i demonstrăm contrariul.

Rareori, citeam ziarele sau urmăream emisiunile de la televizor. Luasem împreună hotărârea de a uita, măcar câteva luni, cine suntem. Trebuia să încercăm să trăim și să ne iubim ca doi oameni obișnuiți. Procedura de „îngropare” ne permitea pe deplin acest lucru: cel puțin doi-trei ani, nimeni din Centrală

nu avea voie să ne contacteze ori să ne traseze vreo misiune.

Pe 24 decembrie 1989, aveam cununia religioasă la biserica Santa Fe din Mar del Plata. Trebuia să intrăm în rândul lumii bune așa că, pe lângă rudele Carmelei, am invitat și câteva personalități locale, care ne sprijiniseră în demersurile făcute pentru autorizarea companiei noastre. Ceremonia catolică de cununie m-a impresionat profund, trezind în mine sentimente ciudate. Dar, la cununie, am aflat un lucru foarte important. Pe scările bisericii, câțiva reporteri de la ziarele locale, invitați pentru a consemna evenimentul, discutau despre „teribilul genocid din România“. Deși avizat de Bătrân cu privire la evoluția probabilă a evenimentelor, un fior rece, neobișnuit pentru firea mea, mi-a trecut prin inimă. Mă îmburghezeam vizibil. Începusem să-mi permit luxul de a avea sentimente umane.

Am îngropat îngrijorarea și am continuat să fiu mirele fericit, la petrecerea nupțială. Cu excepția Carmelei, care mă citea ca pe o carte deschisă, nimeni nu a simțit frământarea mea. Ei am apucat să-i șoptesc, între două îmbrățișări: *Situația e grea în România*. Mi-a strâns mâna cu afecțiune. Știa ce simțeam. Și ea începuse să simtă ceva semănător.

Noaptea, am urmărit pe îndelete toate știrile transmise de posturile de radio și televiziune, simțindu-ne din ce în ce mai descumpăniți. Probabil că la fel de descumpăniți și derutați au fost toți ofițerii și agenții Securității române împrăștiați în Lumea întreagă. Cum ai fi putut accepta să lucrezi pentru un organ criminal, care ucidea fără milă oameni nevinovați, copii, femei, bătrâni, de-a valma? Care otrăvea apa de băut ori arunca în aer spitale?

Nu mai înțelegeam nimic. Bătrânul știuse exact ce va urma. Asta însemna că toți, absolut toți șefii serviciilor secrete ale Securității și Armatei cunoșteau în detaliu diversiunea pusă la cale în Malta. Cum era posibil ca Securitatea română să lepede brusc linia civilizată de acțiune și să revină la metodele criminale ale securității kominternist-sovietice din perioada 1946-1964? Cum se putuseră transforma peste noapte câteva mii de ofițeri, a căror lege de bază era *Să nu ucizi!*, în criminali sângeroși, bestiali? Și cine conducea acel măcel, pentru că nu se pronunța nici un nume. Acest lucru mi-a atras atenția, punându-mă pe drumul cel bun:

– Carmela, ne aflăm în fața unei vaste acțiuni de intoxicare. Nu se precizează nici un nume de lider din Securitate care se opune revoluției populare. Dacă liderii nu se opun, nici lucrătorii de rând nu pot acționa. Libera inițiativă este total exclusă în aparatul informativ. Concluzia: Toate știrile au caracter de dezinformare și propagandă.

– Da, dragul meu, cred că ai dreptate.

– În al doilea rând, numărul morților este absolut improbabil pentru o țară de tipul României. Securitatea nu putea ucide atâția oameni, chiar dacă ar fi încercat, deoarece nu este specializată în lupta cu arme de foc, ci doar cu mijloace ale muncii informative – adică informații. Dacă Armata nu a tras masiv, cu armament automat, atunci cifrele sunt pure invenții.

– Atunci înseamnă că...

– Bubulii au introdus în țară forțe mercenare, au pus mâna pe mijloacele de informare în masă și efectuează o criminală operațiune de intoxicare a populației, în scopul distrugerii serviciilor secrete naționale. Asaltul final pentru ocuparea integrală a țării.

– Crezi că vor reuși?

– Nu știu ce să cred. Șefii serviciilor secrete au știut din timp ce urmează. Eu le-am adus materialul din Malta. Trebuiau să ia măsuri de salvare a structurilor informative de apărare a țării. Dacă n-au făcut-o, înseamnă că trădarea s-a petrecut sus de tot.

Pentru câteva minute, am fost pe punctul de a abandona misiunea și de a dispărea cu Carmela în Lumea largă. Aveam un motiv foarte serios s-o fac. Dacă trădarea era la nivel înalt, bubulii cunoșteau deja cu precizie cine sunt și unde mă aflau. Era o chestiune de zile până ar fi ajuns la mine, căci nu mă îndoiam că vor extinde răfuiala la nivel mondial. Apoi m-am decis pentru acțiune. Spiritul strămoșilor și al Octogonului...

Trebuia să acționez rapid, să le-o iau bubulilor înainte.

– Carmela, te rog să faci bagajele și să scoți bani cash din bancă! Nici un fel de cec! Numai bani cash! Trebuie să verificăm urgent cât și ce cunosc bubulii despre noi.

N-a comentat. Era o fată foarte vitează. În noaptea nunții, a început să împacheteze trusa de supraviețuire. Așa e viața de spion. Celor de bună credință, care ne critică din neștiință, le doresc să trăiască măcar o lună în pielea unui spion din câmpul de confruntare informativă. O lună le va fi de ajuns pentru toată viața.

Cel mai ușor de legendar a fost plecarea precipitată. Eram în luna de miere. Oricine putea să înțeleagă faptul că doi tineri bogați nu vor scăpa ocazia de a o petrece cât mai teribil. Am indicat drept loc de zburdălnicii Hawai, apoi, ca niște profesioniști care se respectă, am plecat în Franța, via SUA. Ținta finală – Parisul, unde speram să ne formăm o impresie cât mai exactă despre starea de lucruri din România.

Îngerii păzitori ne-au călăuzit pașii către Paris. În primul rând, jurnaliștii francezi nu prea s-au lăsat păcăliți de variantele de dezinformare lansate de bubuli, scormonind cu pricepere și tenacitate de profesioniști după adevăr. De la ei am aflat, pentru prima dată, că teribilul „genocid“ de la Timișoara a fost o farsă grosolană, o înscenare macabră, cu scoaterea morților din morminte. După ce am vizionat și caseta cu lichidarea cuplului dictatorial, m-am convins că gogoșa se dezumflase. Nu așa arătau conducătorii unui război terorist generalizat!

Toată chestia mirosea a făcătură de proastă calitate, lucru ce indica faptul că, pe lângă profesioniști, intraseră în joc și tot soiul de „mohicani“ dornici de vendete nediscriminatorii, personale. Un lucru era clar: toate măsurile dezinformative vizau satanizarea Securității, impunerea mitului mitului securistului-terorist și crearea unei axiome psiho-sociale – securist egal ticălos. O singură organizație era capabilă de atâta perversitate – bubulii. Celelalte servicii secrete străine puteau obține anumite avantaje din distrugerea Securității dar nu ar fi acționat niciodată în acest sens. În primul rând, exista un cod nescris al onoarei breslei. În al doilea rând, exemplele erau molipsitoare. Precedentul, odată creat, puteai să te aștepți, în orice zi, să auzi în propria țară: *Jos CIA!*, *Jos KGB!*, *Jos MOSADUL!*, *Jos DST!* Nu mergea!

Timp de două săptămâni, am stat la Paris, adunând probe și informații. La agresiunea psihologică, pe lângă hoarda bubulilor, participaseră și cadre ori agenți ai unor servicii secrete: KGB, CIA, MOSAD, AVO (serviciul de spionaj maghiar). Grupările internaționaliste executaseră hotărârile Maltei, pe post de mercenari, agresori ori invadatori.

Priveam imaginile televizate și nu-mi venea să-mi cred ochilor. Colaborațiștii filo-sovietici, din sângeroasa epocă

kominternistă, agenți kaghebiști de notorietate publică și iredentiști maghiari cu vechi state de activitate antiromânească se dădeau public în stambă, la televiziunea națională română, prezentându-se drept dizidenți. Poporul, prostit prin sânge-roasa diversiune televizată, îi credea. Era un circ grotesc.

Ion Iliescu, politruc de rangul doi, **filo-sovietic**, **kaghe-bist**, fără cravată și cu aere de mare democrat, ținea cuvântări în limbajul „epocii de aur“, în aplauzele țugulanilor prostiți sau cumpărați cu un pumn de stele ori de bani.

Laszlo Tokes, agent al iredentismului maghiar, profana sfânta biserică, oficiind slujbe victorioase.

Silviu Brucan-Brukner, kominternist stalinist, participant activ la lichidarea liderilor politici și spirituali ai României interbelice, agent al trei puteri străine (inclusiv al bubulilor), ținea lecții de democrație și morală, incitând masele la omor deosebit de grav.

Odrasla fostului colaboraționist-kominternist Walter Neulander-Roman, care sosise în România călare pe tancurile sovietice, se gurgușase la putere, cu aere de mare revoluționar (boală de familie) și se jeluia cât de cumplit o dusesse sub odioasa dictatură. Evita, individul, să precizeze cum o dusesse fiica odioasei dictaturi sub dânsul. Mă rog, noi cam știam câte ceva.

Colonelul de securitate Dumitru Mazilu, întors pe dos de două ori, o dată de sovietici, pe timpul studiilor făcute la „Institutul de cultură și artă Munca cu Ridicata“, din Piața Dzerjinski-Moscova și a doua oară de americani, pe timpul unei misiuni acoperite la ONU, urla în piața publică **Moarte securiștilor!** Cred că, de atâtea întoarceri pe dos și pe față. flăcăul se cam țicnise și încerca un puternic complex de autodistrugere. Altfel, cum ar fi putut îndemna lumea să-i

lichideze pe foștii săi tovarăși? De unde știa că nu-l vor „liniști” și pe el cu aceleași procedee?

Alexandru Bârlădeanu, colaboraționist filo-sovietic din neagra perioadă stalinistă, emigrat din fragedă tinerețe în lagărul păcii (totale!), URSS, apăruse cu ochelari de orb și cârjă de cerșetor să prezideze circuitul.

Așa-zisul poet Mircea Dinescu, fost mahăr de utece și pecere pe la fabrica de activiști Ștefan Gheorghiu, cumnatul lui Alexandr Loghinovski din „Ministerul de Externe” al URSS, fost corespondent TASS în România (adică, plătit de instituția de acoperire), se scărpină de zor în cap și dădea din labe mai ceva ca maimuțica Judi. Se făcea că lucrează.

Căpitanul Virgil Astalosz, devenit subit Măgureanu, politruc vopsit în securist, ca urmare a „prețioaselor indicații de a întări organii cu activiști de nădejde”, era mare dizident.

Nicolae Militaru, omul care scrisese cu propria-i mână modul în care colaborase cu serviciile secrete sovietice, era deja ministru al apărării naționale. Raiul kaghebiștilor – România.

O figură jalnică, pe care nu o cunoscusem, Gelu Voiculescu, un amestec de șarlatan, ucigaș și băiat de mingi la tot felul de circuri mistico-religioase, se maimuțărea în poziția de patron suprem al serviciilor secrete și Armatei.

Nu vedeam nici un profesionist militar ori din informativ și asta mă îngrozea. Țara era în pradă, cu granițele și trezoreria deschise. Toți strigau în cor: *Hai la furat, la fără frontiere!* Erau, de bună seamă, bolânzi. Țara încăpuse în mâna politrucilor din rândul doi, indivizi deciși să-și răzbune anii de frustrări, când nu putuseră să crape din troaca de aur, la fel cu „marii aleși ai poporului”. Deocamdată, lichidaseră serviciile

secrete, încheind în favoarea lor o răfuială dură, lungă de câteva decenii. Se pusese la adăpost de mânia mulțimii, dând vina pe serviciile secrete. Hoțul pleda să-i fie tăiată mâna cu care furase (serviciile secrete) și nu capul cu care gândise (partidul).

Mustăria funcționa teribil, căci politrucii nu erau chiar așa de dobitoci pe cât îi crezusem: pusese mâna pe toate mijloacele de informare în masă și pe o armată de ziarști mânjiți ori interesați să parvină. Mecanismul terorii psihologice, instaurat de Ceaușescu, cu cei trei sute de mii de activiști plătiți, cu zeci de mii de jurnaliști și scriitori specializați în îndoctrinare ideologică, cu toată mass media aservită, cu sutele de mii de profitori și ciubucari ai socialismului, urla din gură de șarpe, arătând către serviciile secrete, adică spre mai puțin de zece mii de oameni. Și culmea! poporul îi credea.

Armata se zvârcolea în spasmele unei dezinformări la fel de grave. Nu înțelegeam nimic. Unde era spionajul și contra-spionajul militar? Mai târziu, am aflat răspunsul: fuseseră lichidate pur și simplu, ca un preludiu la descompunerea Armatei.

Erau imagini de apocalips. Românii acționau împotriva lor înșiși. Nu fusese învinsă clica ceaușistă, căci aceasta, cameleonă, sărise rapid în barca „revoluției”. Fusese învins însuși poporul român, în totalitatea sa.

M-am frământat zile în șir, apoi m-am decis:

– Carmela, draga mea, trebuie să intru în România.

Nu a obiectat dar a cerut să mă însoțească. Cât de greu am reușit să o conving să rămână în Franța, să mă aștepte! I-am demonstrat că unul dintre noi trebuie să fie liber, într-o țară liberă, pentru a-l salva pe celălalt, în caz de necesitate.

Pe data de 10 februarie 1990, am trecut frontiera de vest României, cu un camion de ajutoare. Oficial, veneam din partea Crucii Roșii, așa că n-am avut greutăți. Mergeam către orașul martir Sibiu unde, se spunea, securiștii-teroriștii ataca seră populația cu elicoptere și tancuri, provocând un măcel de mari proporții. Opream în fiecare oraș, ascultam atent tot ce se discuta în adunările revoluționare, pentru a înțelege ce se petrecea. Concluzia: bubulii aveau necazuri cumplite. Nu reușiseră să lichideze serviciile secrete române prin acțiune blitz regizată în decembrie 1989. Românii se trezeau, puneau întrebări, îi cereau pe adevărații teroriști.

Ajuns la Sibiu, m-am convins de un lucru dureros: acolo fusese într-adevăr un fel de război antipopular, cu rachete de aviație și armament greu, dar era vorba de „opera” unui ofițer al Armatei, Dragomir, un ceaușist preocupat să-și confecționeze o biografie de revoluționar. Luase și el exemplul de la alți ceaușiști mai mari care, pentru a-și salva pielea, născociseră diversiunea cu securiștii-teroriști.

La București, am ajuns pe data de 14 februarie 1990. Nestingherit de nimeni, am parcat camionul în centrul orașului și m-am îndreptat nerăbdător către Octogon. Mă așteptam la ceva rău, dar nu foarte: Bătrânul nu era tipul care să se lasă intimidat de nimicarnița kaghebisă. Pe dinafară, clădirea nu prezenta schimbări vădite. Pe frontispiciul clădirii, flutura un steag cu gaură în loc de stemă. Mai jos de acesta, atârna o firmă de comerț exterior. Se orientaseră. În fața porții, nea Mariu portarul vindea ziare *Libertatea*. M-a recunoscut dintr-o privire:

– Ia Libertatea, ziarul revoluției române! Intrați repede!

Am mers glonț la cabinetul Bătrânului, deși mă așteptam să încasez o papară zdravănă. Costin își făcea impasibili

serviciul de paznic-secretar al șefului. Când m-a zărit, ochii i-au licărit scurt, a suspiciune.

S-a controlat imediat. M-a privit întrebător iar eu i-am aruncat prima întrebare care mă frământa:

– Șeful trăiește?

– Da, dar e ocupat.

Nu-și permitea să mă anunțe înainte de a fi verificat. Legea!

– E-n regulă. Te rog să-i raportezi că am venit în România cu afaceri pentru firma mea și cu ajutoare! Voi sta câteva zile la fosta mea gazdă.

– Bine. Contează pe mine!

Am părăsit Octogonul satisfăcut că, în bulibășeala generală, mai rămăsese o oază de ordine și tărie. Am plecat glonț la doamna Scărlătescu, să aștept întâlnirea. Nu aveam altceva mai important la orizont. I-am povestit bătrânei o mie de povești frumoase despre viața noastră, a mea și a Carmelei, în Austria unde, chipurile, aveam un magazin de antichități. Nu era femeia care să mă dea pe mâna bubulilor, dar paza bună te păzește de primejdia rea.

După vreo două ore, a sunat Roibu, colegul meu, întrebându-mă dacă poate să-mi facă o vizită. Am acceptat imediat. Știam ce urma: verificarea de rutină și informarea generală. Am fugit la Alimentara de vis-a-vis și am cumpărat două sticle de vin, să-mi cinstesc oaspetele.

Discuția cu Roibu mi-a clarificat multe semne de întrebare. Operațiunea manipulatorie nu era chiar una de prima mână, deși tămbălăul așa încerca să o prezinte. Pur și simplu, stăpânii din umbră aflaseră că serviciile secrete române plănuiau

debarcarea pașnică a clanului ceaușist și devansaseră lovitura cu două săptămâni. **Comandourile sovietice de intervenție (citește agresiune)** au intrat atât prin granița de est cât și prin cea de sud, pe la bulgari, folosind autoturisme înmatriculate în URSS cât și în alte state. Pentru participarea la acțiune, li s-a făcut o favoare: revolta nu a fost inițiată în Moldova, de unde s-ar fi extins cu siguranță în rândul românilor din Basarabia și Bucovina. **AVO, cel de-al doilea agresor**, obosise luni în șir grănicerii români din vest, cu treceri repetate de frontieră, inclusiv cu lichidarea santinelelor. Ca urmare, în zilele de 15 și 16 decembrie 1989, n-au avut greutate deosebite în infiltrarea câtorva zeci de luptători de comando, care au făcut joncțiunea cu grupările iredentiste locale.

Laszlo Tokes, preotul reformat, n-a acționat nici spontan, nici întâmplător: de ani de zile, era dirijat de AVO cu sarcini plătite în rândul mișcării iredentiste din România. Distrugerile, aparent fără rost, din primele două zile, din Timișoara, nu au fost opera localnicilor. Ele au avut un scop foarte precis: să creeze senzația că forțele de ordine sunt neputincioase și pot fi lichidate.

Dacă Armata ar fi tras în plin, cu toate mijloacele de foc din dotare, s-ar fi ajuns la cifra planificată de bubuli – 60.000 de morți. Nu se ajunsese și asta explica un fapt: unii militari, prinși la înghesuială, trăseseră de frică ori pentru a-și salva viața. Să ucidă intenționat – nu. Abia după 22 decembrie, când începuse marea diversiune bubulă, muriseră, într-adevăr, oameni mulți – circa 900. Până la acea dată, erau circa 150 de victime, dintre care mulți cetățeni străini, maghiari și sovietici. Se punea problema dacă Ceaușescu a fost lichidat pentru uciderea românilor ori a străinilor. Mai mult ca sigur, pentru străini. Pentru bubuli, noi suntem o rasă inferioară, a cărei

viață nu prea trage la cântar.

Securitatea reușise să documenteze câteva zeci de cazuri de agentură bubulă, kaghebiștă și avoistă. Din păcate, unele elemente din Armată, dezinformate de politrucii, ceaușiști, kaghebiști și bubuli, au anihilat orice posibilitate de acțiune informativă. S-au distrus sistemele de legătură ale serviciilor secrete cunoscute, au fost arestați fără mandat mulți lucrători operativi, au fost răvășite și distruse arhive importante.

Revolta din București nu putea să izbucnească, deși în oraș acționau circa opt sute de agenți bubuli, kaghebiști ori ai altor servicii secrete. **Pentru a-l determina pe Ceaușescu să strângă mulțimea în centrul Capitalei, a fost folosit agentul Gogu Rădulescu.** Pe timpul mitingului, organele antiteroriste au reușit să identifice cinci agenți de origine asiatică, autori ai exploziilor de inițiere. Panica populației a fost determinată cu mijloace electronice de influențare neuropsihică, instalate într-un apartament de la subsolul clădirii Cofetăriei Athénée, a cărei locatară, o bătrână evreică, a fost evacuată legendat, încă de pe 18 decembrie. Autorii? Bubulii!

Teroriștii prinși au fost predați Armatei. De acolo, urma lor se pierdea. Dacă un singur cadru al Securității ar fi acționat ca terorist, ar fi fost prezentat zilnic populației, pentru întărirea legendei de dezinformare. În lipsă de teroriști reali, au fost fabricați câțiva, prin lichidarea unor uslași și militari în termen din trupele de securitate.

Majoritatea victimelor erau, cu siguranță, rodul acțiunii de dezinformare de după 22 decembrie, când gruparea kaghebiștă a reușit să păcălească populația revoltată și să-i fure revoluția din mâni. Cei nouă sute de morți plăteau rezolvarea următoarelor sarcini trasate de mișcarea bubulă: ridicarea la putere a agenților proprii ori aliați

(kaghebiști, avoiști, mosadiști, ciaiști); lichidarea rapidă a dictatorului care, în disperare de cauză, ar fi deconspirat date jenante pentru bubuli și stăpânilor lor, determinând o furtună internațională; lichidarea serviciilor secrete române, în scop de a asigura impunerea ulterioară a unor soluții politico-economice defavorabile României; ștergerea urmelor trădării, prin furtul și distrugerea dosarelor deținute de Securitate; limitarea revoluției la o perestroikă, sens în care trebuiau păstrate structurile de conducere ale partidului comunist și mass media obedientă.

Securitatea națională, acuzată de toate faptele abominale săvârșite de predecesorii ei, securitatea kominternistă și de colaboraștii filo-sovietici, era oficial desființată, distrusă. În fapt, trecuse în dispozitiv de conservare, evitând implicarea în evenimente și pierderile umane.

Bubulii și serviciile secrete subordonate continuau acțiunea de dezinformare inițiată împotriva Securității naționale, profitând de neștiința populației, dar pierduseră partida. Arhivele ultrasecrete fuseseră ascunse cu grijă. Revoluționarii pătrunși în unitățile de Securitate aflaseră ceea ce era normal să știe orice român – numele celor care organizaseră represiunea din anii 1946-1964 și din decembrie 1989. **În rest, cine putea afirma că în țară a existat represiune de Securitate, atâta timp cât dizidenții reali și cei fabricați de către serviciile secrete străine (adică agenții de influență!) erau în viață și pe deplin sănătoși?**

Cel mai îmbucurător lucru: bubulii, kaghebiștii și ceilalți agresori nu reușiseră să descopere Octogonul. O structură informativă cu peste o mie de profesioniști de elită rezistase și intrase în dispozitiv de apărare. Existau șanse reale ca invadatorii și colaboraștii lor să fie învinși. Cu o singură

condiție: nimeni să nu trădeze Octogonul.

Am memorat conștiincios tot ce mi-a transmis Roibu. La ora șapte fix, eram în cabinetul bătrânului, pentru a primi papara și, eventual, o nouă misiune. M-a primit ciudat, cel puțin comparativ cu modul în care îl cunoscusem anterior:

– Varain, dacă nu ai fi un pic sentimental, ai fi cel mai valoros om la Octogonului. Ai încălcat ordinul de misiune și să nu te aștepti la iertare! Dar, îți mulțumesc! Știu că ai fost îngrijorat. Zgomotul a fost teribil. Știrile, prea cumplite, prea oribile.

– Domnule general, am început eu...

– Nu mai sunt general, ci președinte al unei companii comerciale.

– Domnule președinte, am reluat eu, pentru mine e de neconceput faptul că serviciile secrete române au scăpat situația de sub control, deși aveau informații exacte despre intențiile agresorilor.

– Dragă Varain, alternativa era mult mai complicată: război civil, urmat de dezmembrarea țării în trei provincii. De fapt, dacă nu ar fi fost generalul Gușă de la Armată, cam asta ar fi fost situația. Gușă și Vlad de la Securitate au salvat România. Va veni o vreme în care se va recunoaște oficial acest lucru. Securitatea nu e distrusă. Trece printr-un examen greu, care o va căli. Cei necorespunzători pentru astfel de activitate vor cădea. Știi care: nevolnicii, abuzivii, oportuniștii. Unii s-au repezit deja să sărute mâna care i-a lovit, primind onoruri și bani. Alții stau și gândesc, încă. Nu trebuie să-i pierdem pe cei buni, pe maeștri, indiferent de vârstă și grad. Când în țară se va instala adevărata democrație, peste

patru-cinci ani, vom avea nevoie de servicii secrete foarte eficiente. Știi tu de ce...

– Bine măcar că soluția monarhică nu a reușit!

– Nu te grăbi, Varain! În țară au pătruns deja sute de agenți monarhiști, de toate culorile. Vor face campanie, ani în șir, pentru momâia de Hohenzollern ori pentru pramatia de fiică-sa. Interesant e faptul că printre ei sunt și câțiva agenți KGB, români emigrați în Vest. Vom vedea ce pregătesc. E prea devreme să mă pronunț.

– Pot să fac și eu ceva pe timpul cât stau în țară?

– Pentru început, cât stai?

– Două-trei săptămâni. Chiar mai mult.

– Ai ceva timp. Îmi trebuie date exacte de la foștii contrașpioni ai Armatei. Unitatea lor a fost făcută zob, dar ei trăiesc și sunt împrăștiați prin toată țara, prin unități ale Armatei. Trădătorii se tem de ei. Se tem de ce știi și pot spune. Nu-i lasă să se adune la un loc. Asta să-mi afli: De ce se tem bubulii și kaghebiștii de contraspionii militari? Sper să te descurci.

– Am ceva conexiuni în C.I.M. Ce se urmărește de fapt?

– Curățirea Românei trebuie să înceapă cu armata și serviciile secrete. Pe timpul evenimentelor, au pătruns în Armată cam mulți agenți ai bubulilor și kaghebiștilor. Unii ceaușiști au rămas pe loc. Zilele astea, vom demara o vastă acțiune de curățire, începând de sus în jos. Lucrăm cu unii revoluționari. Trebuie, însă, să avem date exacte, să nu greșim. De asta avem nevoie de mințile contraspionilor militari. În plus, în situația disperată în care se află țara, am putea să ne completăm efectivele cu ceva specialiști din rândul lor. Clar?

– Am înțeles. Cum fac, în concret?

– Treci pe la Costin! Te instruiește el.

Paznicul sfintelor taine, Costin, avea un cărțoi gros cât o biblie. Foarte meticuloși octogonarii mei. Nu pierdeau nimic, nu se grăbeau. Lucrau la treburile care urmau să fie exploatate ori fructificate peste trei-patru ani. Documentau trădări la înalte nivele. Asta era meseria lor. De rest trebuia să se ocupe Justiția.

Am studiat câteva ore informațiile și semnele de întrebare cuprinse în cărțoi, apoi l-am anunțat pe Costin:

– Trece în partida mea problema Direcției Informații din Marele Stat Major! Sper să o lămuresc în câteva zile. Să nu-l mai contacteze nimeni pe Cernescu! Vorbesc eu cu el. Îl știu.

– În regulă, a aprobat paznicul hârțoagei.

Paul Cernescu îmi fusese coleg în marina militară. Vânător de submarine. Căpos, inteligent, plin de fantezie, orgolios peste măsură, curajos până la limita nebuniei, răzbunător din fire ca un corsican. Trăia după legile feudale în care fusese crescut de familia sa: Omul e om atât cât are demnitate. Fără ea, nu e decât un simplu animal. Decât viu și nedemn, mai bine mort în picioare. Mai mult ca sigur, avea un dinte puternic împotriva agresorilor: îi desființaseră unitatea, țineau sub stăpânire niște neamuri de-ale lui din Basarabia, îl jigniseră, acuzându-l de fapte infamante. Contam pe el, ca pe un tip gata de răfuială.

L-am căutat acasă. Locuia în același cartier, în imediata mea vecinătate. Mi-a deschis nevastă-sa, speriată. Nu mă cunoștea și nici nu mai credea în nimeni. Trecuse, mai mult ca sigur, prin ordaliile variantei securiști-teroriști. Altă porcărie bubulă, ostracizarea copiilor și soțiilor ofițerilor din serviciile secrete. Încă o măgărie de plătit.

Cu greu am aflat că Cernescu lucra în Marina Militară, chiar la Comandamentul din Constanța. Se potrivea bine.

Aveam acolo, în Constanța, o treabă pe care o amânasem mereu, de ani de zile. O întâlnire cu un om. Cu omul care mă salvase de la decădere, descompunere morală și moarte.

Capitolul 11

UNCHIUL SAM SI FRATELE IVAN

Pe Cernescu l-am găsit destul de ușor: am filat intrarea în Comandamentul Marinei Militare până ce l-am văzut ieșind. Aveam oarecare încredere în el dar erau vremuri tulburi, în care se ucideau frații între ei. Am preferat să-l mai filez un timp, să văd ce afaceri învârte, cine îl supraveghează. Fusese șeful biroului de contraspionaj din DIA. Știa prea multe să nu fie sub lupă. Un astfel de tip se „răcește“, ori se ține bine „ascuns“, sau se cumpără cu bani grei. Nu știam în ce poziție se afla „clientul“ meu, așa că am ezitat ceva mai mult, filându-l discret. Mi-a tras clapa, când nu mă așteptam: a intrat într-un magazin, a ieșit pe ușa din spate și m-a bătut pe umăr. foarte „amical“:

- Ce moaș-ta vrei, mă?
- Sunt Varain, omule. Ce naiba, m-ai uitat?
- Măiculiță-mamă! Ești chiar tu, boierule. Ce vânt te aduce pe aste locuri de exil?
- Treburi.
- Au dat kaghebiștii iama și-n bârlogul vostru?
- Nu, la noi totul e în regulă. Trebuie însă să discutăm în liniște.

– Hai la mine, la hotel ! Mi-a dat stăpânirea fesenistă un apartament întreg, ca la boși. Numai să stau liniștit, să nu ciripesc ce știu.

– Nu, la tine nu se poate! Pereții au urechi. Puse de voi, în perioada de glorie.

– Nu neg chestia cu urechile. Dar acum e mai sigur ca pe Mont Blanc. În avântul lor revoluționar, de sorginte kaghebigistă, lighioanele astea feseniste au distrus cu baroasele sculele de ascultare. Întreaga centrală. Parol! Dacă prostia ar dura, ce mai de vaiete și urlete ai auzi în tot târgul! Dobitocii! Ei aveau nevoie de scule de ascultare, nu noi. Când s-or trezi, să vezi ce la cărămizi în „coaste“ își vor trage.

– Garantezi conspirativitatea?

– Cu viața. Sau, cu viața, dacă o vrei.

– Vasăzică, ești liber ?

– Dacă omul e liber în sufletul lui, nici o ocnă din lume nu-l poate închide. Deocamdată, kaghebigiștii au alte necazuri. După ce se întăresc, bagă ei sculele dictaturii în priză și ne fericesc cu domiciliu gratuite. Și păzite.

– Treaba nu poate evolua așa. Sovieticii nu mai sunt singuri pe planetă.

– Și ce folos? Dacă nu reușește să ne bage la zdup „fratele“ Ivan, vine cealaltă rubedenie grijulie, „unchiul“ Sam și tot ne dă o casă pe banii guvernului. Îi știu bine pe yankei, de când lucram și eu boierește, ca spion. Sunt grandioși în economie și finanțe, dar în politică, în muncă informativă și în dragoste sunt niște catastrofe. Asta cu dragostea mi-a spus-o o americană. N-am motive să n-o cred: în politică și informativ, chestia se confirmă sută la sută. Mă uit la ce scule de oameni au apelat. Cam tot ce a folosit mai înainte Gestapoul sau KGB-ul. Dezinformează atât de prost, încât îi cred numai

handicapații mintali. Si nici aceia în bloc. Dacă ți-ai pune mintea cu asemenea nimicarniță, ți-ai strica stilul.

Urcăm fără probleme în apartamentul lui Cernescu, din hotelul militar. Arunc o privire în jur. Ordine enervantă, de matroz frecat la sânge și de contraspion cu nervii de catâr. Aștia piaptână un car de fân, până găsesc un ac. Îl găsesc întotdeauna. Asta e mândria lor: meticulozitatea.

Mă așez la masă. Amfitrionul meu scoate sculele de taifas: paharele, sticla de țuică, scrumiera și țigările. Întâmplător, privirea-mi alunecă pe masă, printre cărți și caiete scrise atent, îngrijit. Unul îmi atrage atenția. Titlul lui, mai bine zis: IDEOLOGIA DACO-ROMÂNĂ. Interesant ! Un contraspion devenit ideolog e mai rar decât o prostituată care se călugărește.

– Te pregătești să te lansezi în politică?

– Cine, eu ? Cernescu râde disprețuitor, crud.

– Atunci, ce te-a apucat cu ideologia asta?

Nu răspunde. Toarnă atent țuica în pahare, apoi mă ia la fix:

– Care este situația ta exactă, Varain ?

– Dar a ta ?

Zâmbește mucalit:

– Cum vezi. Ofițer în marină. Aștept să se termine cercul, să trec în rezervă. Am niște chestii în plan.

Destul de plauzibil. Nu are rost să continui tatonarea. E teribil de orgolios și-mi poate face bucată.

– Uite care e treaba. Octogonul a scăpat. Am intrat în dispozitiv de apărare, până se trezesc securiștii. Sunt însă mari necazuri. Știi tu: prea mulți adversari, prea puțini luptători.

Ciocnim și bem. Inclusiv eu, să nu-l supăr. Îl simt cum își

pregătește un răspuns dezangajant.

– Bătrâne, îmi pare rău. Ești sârmar de-al meu, ar trebui să te ajut. Sub răposatul Ceașcă am dus-o prost, dar acum e și mai prost. Te-ai gândit pe cine serviți acum și pe ce căi au ajuns la putere?

– Lucrăm independent, în afara structurilor statale.

– Atunci, dați și voi, boierilor, o lovitură de stat! Să vă pupe românii mâinile! Sloganul de bază: *Fesenști-teroriști*. Culmea că exprimă o realitate foarte exactă, pentru care au murit câteva sute de oameni. Ce zici ?

– Asta nu se poate. Vrei să justificăm o intervenție străină?

– Ai văzut că ești la cheremul lui Ivan? Și bașbuzucul știe treaba asta, complexul ăsta. E destul să-ți arate câteva tancuri gata de excursie și te liniștește. Asta nu pot eu să suport.

– Treburile vor mai evolua, ursul va mai slăbi, va mai năpârli de foame...

– Asta-i chestia care-mi place! Prin '86, când credeam că îmi dau obștescul sfârșit, îmi părea rău de un singur lucru: că n-am văzut Piața Dzerjinski. Plină. Și toți strigând *Moarte kaghebiștilor!* O voi vedea, te asigur! Eu îmi plătesc foarte cinstit datoriile de onoare. Ne-au ostracizat, îi ostracizăm !

– Până atunci, mai este. Trebuie să facem ceva aici...

– Cam ce-ai vrea să fac? Să mă închin foștilor kaghebiști și ceaușiști care s-au cațărat la putere, sacrificându-ne pe noi și familiile noastre? Înțelegeam să ne facă asta legionarii ori țărăniștii care au zăcut prin lagăre și pușcării. Nu privilegiații comunismului!

– Exagerezi, Cernescule! Când aliații ne-au vândut la Yalta, nici nu eram născuți. Când Boris Grünberg-Nikolski băga lumea în pușcării cu camionul, nu intrasem încă la școală. Ce vină am eu pentru păcatele trecutului, ca să accept lovituri

de la cei pedepsiți fără vină atunci?

– Boierule, ai dreptate numai pe jumătate. Așa-i! Ne-am apărat patria dar în patria noastră era comunism. Nu l-am adus noi. Nici nu l-am impus. Apărând însă patria, am apărat și sistemul. Nu le puteam separa. Altă patrie nu aveam; ori o apăram așa cum era, ori trădam. Acum e la modă trădarea. Și lipsa de rușine elementară. Pentru cine să lupt, în această situație?

– Poporul nu are nici o vină...

– Care popor? Ția care dau vina pe noi pentru a-și scuza lichelismul, lașitatea, carierismul și slugărnicia față de clan? Sunt bucuroși că au găsit o scuză pentru a-și liniști conștiința: *Nu ne-am răsculat pentru că ne bătea Securitatea la fund*. Pe moaș-sa! Ai băgat tu vreun român la închisoare? Eu, nu! Și nimeni din unitatea mea!

– Cernescule, trebuie să înțelegi că așa sunt revoluțiile...

– Care revoluție, boierule? A fost o încercare de represiune, foarte slabă, urmată de o revoltă populară de mici proporții și de o baie de sânge organizată de cei care au luat puterea. Pentru a sărbători evenimentul, înțelegi?

– Care a fost rolul DIA în această afacere?

Cernescu se oprește din perorație, mă privește chiorâș. apoi mi-o taie scurt:

– Varain, ce nu pot înțelege la voi, boierii, este faptul că încă mai credeți în existența lui Moș Crăciun. Băi flăcăule, află că Moș Crăciun nu există. Părinții sunt cei care bagă daruri în papucii odraslelor. Ce vrei tu, de fapt?

Reacția e tipică pentru contraspioni. Țștia ajung să se îndrăgostească de unitățile apărate contrainformativ, ca de femei.

– Cernescule, nu are rost să ne certăm. Suntem pe aceeași

copaie găurită. Dacă se duce la fund, luăm amândoi apă la bufași.

– Vax! Ascultă, Varain! Și bagă la cap! Aveam cinci ani, când securitatea komiternistă l-a arestat pe tata, în fața mea. Mi-am văzut bunicul orbind, când i-au luat pământul. Alt bunic a dat în boala chinezilor: planta orez. Numai că el planta la pușcăria din Jimbolia. Unchiul meu a săpat la canal de-a rămas fără plămâni. N-am avut copilărie, nici adolescență. Tinerețea? În misiuni, zi și noapte. Pentru ce? Și, mai ales, pentru ce să o iau de la capăt? Cei care s-au îmbogățit sub Ceaușescu sunt acum marii dizidenți. Ei vor fi milionarii de mâine. Pe cine să servesc?

– Cernescule, aici e vorba de un interes statal deosebit. A participat ori nu DIA la lovitura bubulilor ?

– Schema clasică, Varaine. Întâi asmuți Armata pe Securitate, o faci zob, o aduci la ascultare. Apoi, asmuți Securitatea pe Armată, o prinzi cu ocaua mică și o faci să danseze cum îți place. Așa a ajuns Ceaușescu la putere. Așa vrea să facă și Iliescu. Nu mă interesează jocul. Mă retrag. Îmi plătesc singur datoriile. De unul singur, auzi?

– Ca să vezi de unde răsare Rambo!

– Asta e metoda. Ai ghicit.

E clar. Cu omul ăsta nu se mai poate face nimic. Va merge înainte, viu sau mort, pentru a-și plăti datoriile de onoare. Bine format dar fanatic. Nu-i invidiez pe cei care îi vor sta în cale, căci nu va ataca cu bâta. E stăpân pe cele mai perverse metode ale meseriei. Îl știu. Are legile lui. Nu-i pasă dacă moare ori trăiește. Pentru astfel de tipi, moartea e chiar o izbăvire.

Mai încerc o carte. Poate totuși...

– Te-ai gândit să pleci din țară, să vii cu noi?

– Eu? Și cine mai stă să plătească datoriile? Tu nu vezi ce e în jur? Vor să repete represiunea kominternistă. Alți colaboraționiști, aceleași metode. Distruge tot! Violentă! Calcă pe oameni, dacă vrei să ajungi sus!

– Ești cam pățimaș. Tocmai de aceea exagerezi.

– Eu exagerez? Sau cei care dau vina pe noi? Cei care au instalat și au susținut dictaturile kominternistă și ceașistă urlă cel mai tare împotriva noastră. Cum să-i las, măi omule? Vor să falsifice din nou istoria, să pornim din nou de la o minciună!

– Cernescule, mai ai puțin și-mi vei spune că toți ați fost fete mari.

– Să știi c-am fost! Am scufundat noi nave ale păcii, ca DST-ul? Am intrat noi cu lovituri de stat în alte țări, ca frățiorii din KGB ori CIA? Am folosit noi metode teroriste de acțiune ca MOSADUL sau AVO? Am ucis noi, cumva, dizidenți, ca polonezii ori rușii? **Nu, n-am făcut nimic din toate astea!** Ne-am purtat cu mânuși cu spionii și trădătorii prinși, căci așa era legea. Să nu supărăm, să nu afectăm relațiile externe. Știi tu ce sifilis ți se ridică la cap, când ai un spion sau un trădător în labe, unul de ăla scârbos, după care alergi de ani de zile și ți se ordonă să-l eliberezi?

– Te cred, bătrâne. Nu te aprinde!

– Nu mă aprind. Țsta e adevărul. Proporția de ticăloși era cam aceeași în toate sectoarele de activitate. Cam câți am avut noi, au avut și cei din fabrici ori din instituții, de pe câmp ori de la catedră. Îi condamnă pe toți, în bloc? Nuuu! Cine a scris și a îndobitocit acest popor, cine a organizat imensa acțiune de propagandă menită să ne transforme pe toți în zombie de tip nou? Eu? Oamenii mei? Cine ne agresa zilnic cu tot felul de slogane și lozinci care fac psihicul praf? Cine a băut și a mâncat colhozuri întregi? Cine s-a îmbogățit pe spinarea celor

mulți? Cine umbla prin străinătate, în timp ce noi eram legați de glie? Cine a exploatat durerea și sărăcia pentru a se îmbogăți? Îți spun eu: mulți dintre cei care acum se dau mari democrați și urlă. Să știi că urlă de frică, să nu se trezească păcăliții, să le ceară socoteală.

– Cernescule, o problemă de care trebuie să ții seama. Trebuie! **Țara va fi vândută la bucată, chiar de cei care se laudă că o apără.**

– Și cu ce să o apăr? Cu vrăji și descânțece? **Din punct de vedere politic, economic și informativ, suntem o națiune ocupată.** Faptul că ocupanții nu poartă uniforme ori alte semne distinctiv le dă oamenilor senzația că sunt liberi și pot face ce vor. Din păcate, tot Ivan a luat inițiativa căci, ți-am spus, unchiul Sam e cam stupid. Tu nu vezi cum se ține Iliescu de sovietici, ca mielul după oaie? Crezi că vom schimba ocupantul?

– De schimbat îl schimbăm sigur. Nenorocirea e că dobitocii ăștia de kaghebiști, care au înșfăcat puterea, nu-și dau seama că șandramaua sovietică scârție îngrozitor, gata să se prăbușească. Așa au fost îndotrinați: Cea mai solidă șandrama din lume e șandramaua sovietică!

– Ei, acuma vezi tu, Varain, de ce îmi frec mintea? Cum scăpăm de șandrama? Să se dărâme, dar nu peste noi! Să merg acolo, în Piața Dzerjinski, să-mi plătesc datoria.

– Și cum vezi ieșirea?

– Asta-i, că n-o văd. La stânga, e perestroika lui Gorby, ciolovekul care vrea să-și vâre neamul în Europa. La dreapta, monarhia, susținută de bubuli. La centru, ar trebui să fie mișcarea românească, dar crezi că o vor lăsa ceilalți, extremele, să se dezvolte? Așa a fost în toată istoria noastră. Suntem un popor care merge prin șanțurile istoriei. Când prin cel din

dreapta, când prin cel din stânga. Niciodată gospodărește, pe mijloc. Asta ar fi scăparea. Mijlocul. Centrul.

– Încep să te recunosc, Cernescule. Ce te oprește să fii mereu la fel de practic?

– Senzația că purtăm în noi un blestem național. Suntem singura națiune care își ucide eroii la cererea străinilor. Pe Cuza, l-am alungat să moară singur printre străini, ca un câine. Pe membrii Sfatului Țării, care au adus Basarabia și Bucovina la trupul patriei, i-am judecat și condamnat ca pe niște tâlhari. Rușii n-au îndrăznit să-l condamne pe mareșalul Antonescu, însă românii, în frunte cu fostul rege, l-au ucis și i-au împrăștiat cenușa, să-i piară urmele și gândul cel cutezător. Să ne mai mirăm că peste neamul nostru plouă cu nenorocire?!

– Ești mare, omule! Acum înțeleg cum stă treaba cu ideologia ta.

– Nu, Varain, destinul meu nu e să ajung politruc, ci om. De secole, ni se pervertește spiritul cu deprinderi înjositoare. De secole, ni se impun ideologii străine de spiritul și interesele noastre. De secole, repetăm ca niște papagali ori ca niște maimuțe ce spun ori fac alții. E timpul să ne croim ideologia noastră, ideologia eliberării neamului dac. E destul de rău că am ajuns și romani, nu ne mai trebuie alt rău.

– Și cum vrei să faci?

– Din mlaștina asta, în care ne bălăcim, ori ieșim cu tot neamul ori ne sufocăm în mișelii mărunte. Voi, cei o mână de spioni, nu puteți face nimic semnificativ. Tot neamul, înțelege?

– În concret, ce ai vrea să facem? Să ne pocăim, să ne retragem în mănăstiri? Noi suntem spioni. Știi tu vreun stat fără spioni? Cât ar fi de puternic un stat, pe plan economic, politic și militar, fără spioni, ar fi la cheremul oricui, asemeni unui uriaș surd și orb.

– Ai ajuns unde te vreau! Am de gând să ies la lumină, să le spun celor mințiți că vâslașii din cală sunt puțini și obosiți, fapt pentru care hărăbaia se va duce la fund. Dacă nu se iau măsuri, țara se scufundă. Urgent, auzi!

– Și speri să schimbi ceva cu asta? În țară acționează un imens aparat de propagandă bubulă, kaghebigistă, ciaistă, avoistă. Cu mii de agenți de influență, cu mii de trădători.

– Așa este. Marea diversiune bubulă nu mai poate fi combătută prin mijloacele spionajului. Trebuie să ieșim în societate, să spunem adevărul! S-or găsi câțiva să-l priceapă. Nu ne trebuie mulți, pentru început. Restul se vor convinge pe parcurs, de foame și necazuri.

– Ești visător, contraspaiule! Vrei să spui adevărul unui popor care s-a învățat cu minciuna ca drogatul cu doza de morfină. Nu înțelegi că asta vor? Să li să spună minciuni, mituri cu oameni perfecți și oameni cumplit de răi? Cum să-i faci să accepte ideea că oamenii sunt pur și simplu oameni, nici prea albi, nici prea negri. Psihologii bubuli au descoperit setea asta de mituri și-i îmbată pe toate căile: mitul lui Dracula-Ceaușescu, vampirul care se hrănește cu sânge de sugar, mitul lui Ali Baba, Ceaușeasca, posesoarea unei imense bogății furate și ascunse, mitul catacombelor în care trăiesc ieniceri ceaușiști, mitul securistului sângeros, înarmat până în dinți, fanatizat ideologic, capabil să-și ucidă și părinții. Mituri, omule! Asta le trebuie.

– Un moment, Varain! Toate miturile au la bază un sămbure de adevăr. Ceaușescu uitase să mai plece de la cârmă, uitase că era muritor. Ceva avere a înșfăcat „odioasa“, numai că a pus-o la ciorap, iar ciorapul l-a găsit cineva, un băiat deștept. Nu-ți spun cine, persoană importantă. Cât despre securistul sângeros și analfabet, asta a existat în istoria acestei

țări. Gem arhivele perioadei 1946-1964 de crimele săvârșite de ei. Noi știm bine ce-au făcut securiștii kominterniști. Noi i-am dat afară din Securitate. Noi i-am urmărit până la bordeiul lui Ivan sau la chibuțul lui Ițic. Noi n-am fost în stare să-i băgăm în pușcării pentru crimele săvârșite. Tocmai de aceea poporul ne cere acum nouă să plătim în locul lor. Pe cine să mai întrebăm de ce nu a permis pedepsirea lor în perioada socialistă? Ceaușescu-i mort.

– Aici nu mai e vorba de unul sau altul dintre noi, Cernescule. Aici e vorba de țară, de...

– Fără lozinci, Varain! Privește la evrei! Sunt o mână de oameni, dar își impun drepturile în fața oricui. Asta ne trebuie și nouă...

– Aha, vrei să aplici doctrina iudaică la români!

– Iudeii sunt numai un exemplu, Varain. Unul demn de urmat. Au reușit să impună mitul poporului ales de Dumnezeu, chiar și după ce l-au ucis pe Hristos? Da! Ei bine, trebuie să ne impunem și noi adevărul nostru!

– Cernescule, Dumnezeu nu este partinic, nu a ales nici un popor. Ne iubește pe toți, în egală măsură. De altfel, foarte curând, doctrinele religioase vor suferi mari schimbări. Ne așteaptă contactul cu civilizațiile galactice și mari clarificări cu privire la divinitate. Mitul primitiv ne transmite o imagine a unui Dumnezeu foarte improbabil. Îl vom cunoaște pe adevăratul Dumnezeu, pe Dumnezeul spirit, pe Dumnezeul lege, pe Dumnezeul lumină, căci sunt mii de înfățișări ale adevăratului Dumnezeu. Cum să reușești tu să impui un adevăr pe care nu vrea nimeni să-l accepte, pentru că nu are nici un interes? Legea interesului și legea leului domnesc pe această planetă.

– Spiritul daco-român trebuie reînviat! Trebuie, Varain!

Lumea e foarte mică. În munți, Demian, aici, Cernesc încercând să învie pasărea Phoenix. Nu mai e loc în țara as pentru un spion onest. Mai lipsește să vorbească de profeț lui Sundar Singh. Nu lipsește, căci amicul meu completeaz

– Sper că ați verificat pe calculator profețiile lui Sund Singh. Toate se potrivesc, la milimetru.

– Cum să verifici profeții cu o haită de bubuli în cârca

– Măi băiete, dacă ai putera în cârcă, nu-ți face griji! De un strigăt la Diribau Romanian Forces, constructorii și sapiori epocii de aur. Ăștia întâi trag și apoi somează. Mi-au împușc și un coleg, Nelu Șercăianu, Dumnezeu să-l ierte! Era un băi bun ca pâinea caldă, dar n-a contat. L-au împușcat și l-au trec în contul teroriștilor. Posibil, chiar, să fi primit careva vre medalie sau vreo stea pentru această faptă de „eroism“. Tip care a lichidat copiii de la Otopeni, Zorilă, a fost avansat excepțional. Poți apela cu încredere la serviciile noastre revoluționare.

– Mă iei în târbacă, ai?

– Să-mi mai treacă greața. De zile în șir, ascult tot soi de povești „eroice“, din luptele cu teroriștii. Nu-i nici un terorist mort sau viu dar tipii povestesc înainte. **Când s-î trezi, o să-i lovească boala lui nu știu, n-am văzut, n-a tras, n-am ordonat.** N-or să fie suficiente crânguri de spi în care să-și ascundă rușinea, eroii ăștia, care au tras în oame neînarmați sau în colegi de-ai lor.

– Pentru ultima dată, Cernescule! Vii cu mine?

– Nu, bătrâne! Aștept ca băieții deștepți din Marele St Major să-l dea jos pe Militaru și trec în rezervă. Scriu, public fac rost de bani, fondez o editură. Spun adevărul până va înțelege și tâmpiții.

– Crezi că ai vreo șansă?

– Are vreo importanță?

Așa-i. Cu cât ai mai multe șanse, cu atât te lenevești și le pierzi.

– Ce să-ți urez?

– Să văd Piața Dzerjinski. Plină. Și ăia, urlând *Jos kaghebeul!*

Coborâm în tăcere, trecând pe lângă niște marinari adunați în jurul unui televizor. La noua „cultură“, a lui Iliescu. Cernescu se salută amical cu ei și-mi dă o idee.

– Ce ești tu, de fapt, Cernescule? Securist ori marinar?

Începe să râdă înfundat, apoi tot mai tare:

– Dacă Securitatea dădea lovitura de stat, mă considera marinar și mă umfla. După cum știi, lovitura de stat s-a dat cu ajutorul Armatei. Am fost considerat securist și, dacă n-aș fi lucrat unde știi, mă umflau. Oricum, am stat ostatec câteva zile. M-am distrat teribil. Învătasem schema de la Brucan: Cum îl înșfăca Securitatea, cum cerea salam de Sibiu, pileală selectă și alte drăcovenii. Ca ostatec, am fumat numai Kent, să știi! Amicii din DIA erau băieți de treabă. Mi-ar părea rău să le facă ăștia vreun rău. Că nu ești primul care vine să arunce vina pe ei.

– Ei, uite că ai venit la problema mea. Cum s-au infiltrat kaghebiștii și bubulii în Armată?

– Schema clasică, ți-am spus, Armata a fost culpabilizată prin dezinformare. I s-au pus în cârcă mii de morți, care nu au existat. Ministrul apărării s-a sinucis dezinformat, convins că Armata s-a scăldat într-o baie de sânge. De fapt, dacă ar fi tras, așa ar fi fost. Uite însă că nu au tras! De ce ? Habar n-am. Unii șefi ai Armatei, culpabilizați de kaghebiști și timorați de faptele trecutului, au acceptat să joace rolul de călăi ai serviciilor secrete. Nu le duce însă grija! N-au zile

multe în Armată, că-i mătură ceilalți, cei mulți. Kaghebiști liberi, Kostyal, Militaru, Nicolae Radu și alții, au sărit imediat pe posturile cheie din Armată. Fiecare, însoțit de câte o gașcă. Până s-au trezit flăcăii buni, întreaga conducere a Armatei era în mâinile lor. Va fi greu să-i deșțelenim. Le place sus, sun animale de rasă. Iar Ivan nu prea e de acord să nu-i respectăm menajeria.

– Dacă nu a tras DIA, cine a tras?

– Nu știu, bătrâne. Marele boss, amiralul Dinu, mi-a spus că între marinari, că au tras tovarăși din nomenclatură și mercenari străini. Asta la început, în prima zi, că pe urmă mi-a cântat multe variante de dezinformare. Băiat deștept, ar înregistrat tot. Abia peste vreo trei săptămâni, le-a venit în cap să ne ceară sculele de înregistrare. N-aveam. Pe bune. Le scosesem din zona fierbinte. Bune pentru mai târziu, când o fi democrație. Și dreptate.

– Mi le dai?

Cernescu m-a privit câteva minute. În sfârșit, s-a decis:

– Caută-mă duminică, acasă! Mai vorbim.

Câștigasem. Era răzbunător ca un corsican.

Capitolul 12

VREMEA LUPILOR SIGURATICI

Mai aveam în Constanța o treabă. Una pe care aș fi numit-o de suflet, dacă se recunoaște că și spionii au suflet. Undeva, într-o căsuță liniștită, de pe o străduță uitată de lume, stă, de ani de zile, Ștefan Alistar, rezidentul județean al Octogonului, Omul care, în urmă cu zece ani, m-a cules de pe stradă și m-a readus în rândul viețuitoarelor raționale. Faptul că viețuitoarele erau foarte raționale într-un anumit domeniu care se numește spionaj e cu totul altă poveste. Îi purtam recunoștință acestui om care mă readusese la viață. Știam că nu o făcuse total dezinteresat. Conta faptul că o făcuse cu toata inima.

Alistar era acasă. Mă aștepta îngrijorat, semn că primise o informație de la Centrală.

– Pe unde umbli, măi copile? Te aștept de câteva ore bune...

– Ce atâta grabă? am întrebat eu și pe dată am realizat că făcusem o gafă.

Alistar era îmbrăcat de oraș, iar lângă ușă stătea pregătit geamantanul. Fața fostului meu profesor era neagră. Se întâmplase ceva grav.

– Trebuie să ajungem urgent la București. Bătrânul a fost ucis.

Într-o fracțiune de secundă, am înțeles grozăvia. Bătrânul, ucis. El, care părea etern, ca timpul ori ca Octogonul... Cineva trădase adevărata sa identitate. N-ar fi putut cădea altfel.

– Spuneți-mi!

– Hai în mașină! Iți spun pe drum.

Am urcat în mașina pregătită de drum lung și am demarat cu furie. Ștefan Alistar era mai tulburat decât mine. Privea încruntat la trecători, la casele acoperite de zăpadă, la tot. Abia când am trecut de comuna Ovidiu, a început să vorbească:

– A fost împușcat în fața sediului, azi dimineață. Laurențiu Cremene a luat conducerea Octogonului și ne cheamă urgent la comandamentul de rezervă. Puțini ștabi cunoșteau de existența noastră. Unul dintre ei a trădat. Vom vedea care.

– Domnule Alistar, eu sunt plecat de mult din țară. Ce s-a mai întâmplat în Octogon din decembrie încoace? Fostul meu șef, Huiban, mai lucrează?

– Nu știu. Nu l-am cunoscut. Iți dai seama că eu, ca rezident, n-am intrat niciodată oficial în Octogon. Iar de transmis, nu mi-au transmis nimic.

Roțile minunatului mecanism de cules informații, numit de către oamenii obișnuiți creier, se învâneau cu viteză. Bătrânul mort... Balada munților mei... Murea un zeu cu tâmpla ninsă... Ardeau străbunele altare... Am știut de mult că așa se va întâmpla. Numai că nu am conștientizat. Nimic nu există în afara voinței lui Dumnezeu. Nimic nu e întâmplător.

Mai mult ca sigur, la București ne așteptau ordine dure. Trădătorul trebuia găsit rapid. Ucigașul, la fel. Pedeapsa Octogonului trebuia să fie exemplară. Nimeni nu trebuia să

mai îndrăznească vreodată să ridice mâna asupra oamenilor noștri.

Bucureștiul ne-a întâmpinat trist, murdar și sărac. După toate lozincile și promisiunile urlate la televizor, noua stăpânire înțelesese că era incapabilă să facă ceva pentru acest popor. Ceva mai mult decât dictatura, bineînțeles. Experții din Vest dăduseră un verdict foarte pesimist: abia în zece ani, România se putea ridica la nivelul de producție din anii dictaturii. Să privești înapoi la dictatură, ca la un exemplu pozitiv, era o tâmpenie. Situația României nu era atât de simplă cum credeau politrucii de ocazie.

La comandamentul de rezervă, era forfotă mare. Peste o sută de oameni, în majoritate necunoscuți, stăteau întunecați în sala de consiliu sau fumau pe holul de intrare. Bubulii ar fi dat miliarde, am zis bine, miliarde, să-i cunoască pe acești oameni, în aparență obișnuiți. Erau șefii de rețele din țară și din străinătate. Regulamentar, ei n-ar fi trebuit să se vadă niciodată. Se încălcase una dintre legile fundamentale ale Octogonului. Ceva deosebit de grav, incomensurabil de grav, urma să se întâmple.

Laurențiu Cremene a deschis ședința. Cu fața cioplită dintr-un lemn pământiu, cu voce răgușită și aspră, Laurențiu Cremene nu mai era deloc spionul fercheș care rupsesse multe inimi prin saloanele înaltei societăți din Vest. Firea adevărată, de cremene, îi ieșise la suprafață. Mirosea a război. Dur de tot.

– Domnilor, a început Laurențiu, contrar legilor noastre, v-am convocat în acest loc, împreună, pentru prima și ultima

dată. Situația este extrem de critică. Nu avem îndoială că am fost trădați, de către un individ care a uitat cine suntem și pentru ce luptăm. Comandatul unității a fost ucis, în această dimineață, în fața sediului central, cu un foc de armă cu lunetă. Știm cine a tras. Un killer bubul. Sediul central e deconspirat și va fi părăsit până către miezul nopții. Aici, am luat toate măsurile de siguranță posibile. Trebuie să fim foarte la obiect, să nu pierdem vremea. În primul rând, vă comunic faptul că trădătorul nu a avut acces la sectoarele de care răspundeți, așa că sunteți în deplină siguranță. Mai mult, am distrus cu mâna mea toate documentele privind personalul Octogonului și am șters memoria calculatorului. Din acest moment, veți lupta în formații mici, pe cont propriu. Suntem nevoiți să trecem la dispozitiv de atac...

– Asta nu se poate!

Vorbisem cu voce tare, fără să mă controlez.

– De ce nu se poate, domnul meu?

Cremene evita, totuși, să ne pronunțe numele, să deconspire bruma de mască ce ne mai rămăsese.

– Pentru că Bătrânul a ordonat să stăm în dispozitiv de apărare internă, până la clarificarea situației. Și, mai ales, pentru că suntem prea puțini pentru un război mondial împotriva bubulilor.

– Trădați, cu sediile deconspirate și fără bani, nu avem de ales: cea mai bună apărare e atacul.

– **Ordon:**

Treceți în dispozitiv de atac general asupra pozițiilor deținute de bubuli în politică, finanțe, economie și servicii secrete!

Colaborați cu orice organ de stat, român ori străin, cu poliția, gărzile financiare, presa, radioul și televiziunea

din orice țară, pentru demascarea pozițiilor și acțiunilor antiumane desfășurate de bubuli și de stăpânii lor!

Nu aveți voie să muriți, înainte de a neutraliza cel puțin trei rezidențe bubule ori circa cinzeci de luptători independenți din tabăra lor!

Nu aveți voie să apelați la metode teroriste, nu aveți voie să ucideți! Predați bubulii prinși în flagrant organelor de poliție ori serviciilor secrete ale țărilor în care acționați! Fără a vă deconspira! Căutați să câștigați suportul unor partide și națiuni doritoare de pace și libertate, să le atrageți la activitatea de neutralizare a bubulilor!

Prezentați în întreaga Lume adevărul cu privire la România și acțiunile bubulilor! Susțineți, cu orice preț, interesele politice, economice și de altă natură ale României, în orice zonă vă veți afla! Reduceți presiunea externă asupra țării!

Raportați zilnic rezultatele obținute, informațiile de interes operativ și inamicii neutralizați! Sistemul va fi cel cunoscut. Fiecare veți primi, separat, parolele de contact și ora de raport. Acțiunea va fi condusă de mine, din sediul comandamentului special extern. În situația că voi fi ucis, îmi va urma la comandă Gheorghe Maxim, șeful rezidenței din Europa Centrală.

Un bărbat cărunt, sub cincizeci de ani, s-a ridicat în picioare, pentru a fi văzut și recunoscut de toți, ca numărul doi în Octogon. Căci, Octogonul continua să existe. Și să lupte. Pe viață și pe moarte.

– Luptați cu tărie și spirit de sacrificiu! a continuat Cremene. Mai bine morți, decât prizonieri! Am terminat. Întrebări?

– Unde e trupul Bătrânului?

– Acolo unde trebuie.

– Cine e trădătorul? Ce măsuri s-au luat pentru neutralizarea sa?

– Trădătorul se numește Huiban și provine dintre activiștii de partid prin care era supravegheată unitatea noastră. Va fi neutralizat azi.

– Cine organizează cooperarea zonală?

– Șefii de rețele adiacente.

– Ce fonduri au rămas la dispoziție?

– Fiecare rețea va funcționa după principiul autogestiuunii, deoarece nu există nici un fel de fond.

– Ce facem cu agenții străini, plătiți?

– Îi folosiți în continuare, fără a-i plăti. Trebuie să înțeleagă situația. După victorie, vor fi recompensați regește.

– Putem face alianțe cu alte servicii secrete?

– Alianțe propriu-zise, nu! Puteți, însă, să le furnizați date despre bubuli ori să obțineți astfel de informații de la ei. Fără deconspirări!

– Cât se estimează că va dura confruntarea?

– Analistii noștri au evaluat forța activă a serviciilor secrete bubule și aliate lor la cifra de trei sute de mii de persoane. Presupunând că vom salva cam jumătate din efectiv și vom încheia alianțe de colaborare cu americanii, japonezii, englezii și chinezii, vom putea neutraliza efectivul prezent, plus cel recrutat între timp, în circa zece ani.

– Semnele de avertizare și pericol?

– Vi se vor comunica fiecăruia în parte.

Nu mai era nimic de spus. Venise vremea lupilor singuratici. Adică, război informativ mondial, pe viață și pe moarte. Ordinele erau clare. Rând pe rând, fiecare șef de rețea a trecut pe la masa lui Cremene, a semnat ordinul de luptă și a primit

numai imaginea oamenilor din Octogon care au murit din cauza ta! Și a celor pe care i-ai scos în afara vieții normale!

Atât. Le-am făcut semn băieților că îl puteau elibera. Toată viața sa va purta în ochi victimele din Octogon. Altceva nu va cunoaște, nu va ști. Mă întrebam ce vor face bubulii cu asemenea sursă de informare. Era cam timpul să se îngrozească și ei de forța noastră. Așa cum ne îngrozeam noi, când primeam câte un coleg cu privirile rătăcite, cu gânduri sinucigașe plantate în creier.

În acea noapte, pentru prima dată, după mulți ani, m-am rugat Dumnezeuului acestui Cer și al acestui Pământ, Dumnezeuului străbunilor noștri. Până atunci, îi cerusem numai să mă ajute în lupta asta, fără sfârșit. Atunci, în acea noapte, l-am cerut pace pentru întregul meu neam. Sper că m-a auzit și ne va da ocrotirea Lui.

M-am gândit mult la părinții mei, la neamul acesta nenorocos în care mă născusem, la imensa minciună numită revoluția din decembrie. Luminat de un gând, am pornit magnetofonul și am început să înregistrez povestea Octogonului. Înțelesesem că, până la urmă, oamenii vor dori să afle adevărul adevărat. Așa am început: *O centrală de spionaj nu e tocmai un pension de domnișoare...*

Oamenii acestui pământ trebuiau să înțeleagă faptul că statul român nu putea fi un uriaș orb și surd, la cheremul celui care ar dori să-l ducă în prăpastie. Sacrificiul miilor de ofițeri de informații, morți în chinuri groaznice, nu trebuia să fie inutil. Războiul din umbră, singurul fel de război pe care România îl poate câștiga în confruntarea cu imperii politice, militare ori financiare, nu înseamnă agresiune, ci apărare.

Atunci când nu ai teritoriul vast, când nu ai populație nume roasă, când nu ai putere economică și militară, mai ai o șansă inteligența. Numai inteligența mai poate salva România din caruselul libanizării hotărâte de bubuli. Căci, bubulii există. Priviți în jurul nostru și-i veți vedea, îi veți auzi, îi vei simți

Duminică dimineață, l-am vizitat pe Cernescu. Stătea la biroul de lucru, cu cinci fotografii în față: George Bush Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu, Mihai de Hohenzollern și Mihai Gorbaciov. Cugeta adânc la ceva.

– Ce faci, Cernescule? Ai început să joci cărți?

Fața i s-a destins ca de o mare iluminare.

– Asta era, bătrâne! Quinta spartă. Asta era relația! A intra o carte proastă, o carte care a stricat formația. Acum, vor cădea toți, pe rând.

– Ce-ți pasă ție de ei? Îți lasă careva vreo moștenire?

– Îmi pasă. Mă socotesc un tip deștept și nu-mi pot ierta faptul că nu am înțeles mișcarea. Asta e boala noastră, să știi tot, în timp optim. În țară au murit oameni cumsecade. Se pot găsi și autorii crimelor, cei care au tras în ei. În fiecare caz în parte, înțelegi? Dar pe mine mă interesează adevărații criminali, cei care au hotărât, au ordonat, au manipulat. Adevărații criminali trebuie să ajungă unde le e locul. După gratii!

– Ești naiv. Nu vor ajunge. Unii vor fugi peste graniță, pe urmele torționarilor din perioada kominternistă. Alții vor muri de morți bizare, de gripă, de pildă. Bubulii nu-și permit să lase agenți în viață, apti de a vorbi. Ai văzut ce au făcut cu Ceaușescu? Cam ce crezi că ar fi spus, dacă nu l-ar fi lichidat? Secretele păcii egipteano-israeliene, de la Sinaia? Tainele relației cu Yasser Arafat și libienii? Mișcările ciudate din

Orientul îndepărtat? Secretele Maltei?

– Ce să spun, bătrâne? De Ceaușescu nu mai pot zice nimic. N-am urât pe nimeni mai mult decât pe acest om. Când am văzut cum l-au „judecat“ și „executat“, m-a prins sârba. Dumnezeu să-i ierte și pe el și pe asasini! Dar să lăsăm poveștile! Poftim casetele cu *gulgutele* din DIA. Sper să nu ajungă la bubuli. Ori, la Ivan Zâmbărețu'.

Am luat casetele și le-am pus în geantă. În schimb, am scos benzile magnetice înregistrate în noaptea precedentă.

– Cernescule, șeful nostru a fost ucis iar sediul central a încăput în mâna bubulilor. Trebuie să dispărem peste graniță. Am o rugămintă: dacă vreodată ajungi într-o poziție bună, pune sub tipar povestea de pe benzile astea! Măine, îți dau restul, la zi.

– Aha! Carevasăzică vă cărăbăniți, boierilor. Nu vă mai priește aerul. Sau, poate, nu agreeți chemările insistente ale populației de a crește producția de cărbune pe cap de securist?

– Nu fugim. Am intrat în dispozitiv de atac. Vei simți asta.

– Ia te uită! Cine râdea de Rambo? Vezi că am dreptate? E vremea celor ca mine, ca tine. Fără trupe, fără grade, fără goarne, fără arme de foc.

– Da, e vremea lupilor singuratici. Ce zici, publici?

– Numai dacă e valabil și dacă fac rost de bani.

– Atunci...

– Fără vorbe mari, Varain! Du-te și fă-ți meseria! Citește jurnalele noastre! Cred că vei avea prilejul să-mi vezi torpilele.

– Te las cu bine! Măine îți trimit restul.

– Mergi cu bine! Nu-i lăsa să-ți pună gheara în beregată!

– Nu-ți fă griji! Mă descurc. Ce-ai spus tu de quinta aia?

– E spartă, bătrâne. Depinde de cât de repede se fac din

nou cărțile. Sper să-mi intre patru ași, ca la chiori. Sau, măcar, ful de ași cu popi în coadă.

– Îți intră, sigur. Ferește-te de quinte și de blonde! Dacă nu sunt proaste, înșeală teribil.

ÎN LOC DE EPILOG

Varain a părăsit țara pe 5 martie 1990. De atunci, nu am mai auzit nimic de el. Poate nici n-a existat. Poate totul e rodul fanteziei mele. Poate...

Pe data de 2 septembrie 1991, am ajuns, ca jurnalist, în Piața Dzerjinski din Moscova. Nu era chiar plină dar cei prezenți strigau: *Doloi KGB!* Adică, *Jos KGB-ul!* Nu era rău deloc. Trebuia să mă mulțumesc numai cu atât. Cel puțin pentru un timp.

Benzile magnetice lăsate de Varain m-au lămurit pe deplin cu privire la dimensiunile conspirației antiromânești din decembrie 1989. Inițial, hotărâsem să nu le public. Ce rost ar fi avut să încarc memoria cetățeanului cu niște chestii atât de mărunte, cum ar fi moartea unor spioni români? Doar compatrioții noștri acceptaseră, cu titlul de axiomă, varianta bubulă de dezinformare potrivit căreia securiștii români erau teroriști îndoctrinați ideologic, dușmani ai democrației. Cui ar fi folosit ca adevărul – adică, fesenişti-teroriști – să iasă la iveală? Cui ar fi folosit distrugerea miturilor create de diversiunea bubulă? Adevărului și dreptății? În aceasta țară? Exclus! În această țară există un proverb: *Adevărul a murit în ziua în care s-a născut iar Dreptatea umblă mereu cu capul spart.*

Procesul de regenerare spirituală a națiunii române, deja vizibil, m-a determinat să public o variantă prescurtată a mărturiei lui Petre Varain. Și nu numai atât. Acest proces, pe care îl simt tot mai puternic, m-a determinat să spun câteva adevăruri pentru împrăștierea dezinformării bubule.

Timp de 18 ani, am lucrat în organele de spionaj și contraspionaj militar ale României, cunoscând bine activitatea Securității și Armatei. Studiul arhivelor de securitate mi-a permis să-mi fac o imagine clară cu privire la grozăvia crimelor săvârșite de securitatea kominternistă și de colaboraționiștii locali, în majoritate neromâni. Nici un fel de memorial al durerii nu poate descrie perioada 1949-1962, când fiecare familie de români a sângerat pentru „vina” de a fi fost vânduți la Yalta. Tot ce a însemnat valoare românească, spirituală ori materială, a fost batjocorit și distrus de către ocupantul sovietic și colaboraționiștii din partid, aparatul de stat, justiție, cultură, mass media. Ocupantul a plecat, la fel și unii dintre colaboraționiștii neromâni. Cei care au rămas sunt numai parțial cunoscuți și dezvăluiți publicului, pentru că așa sună scenariul Maltei. Cum să-l scoți în față pe Brucan ori pe Dan Deșliu, de care mai ai nevoie pentru noi operații de intoxicare?

Orientarea democrată de după 1964 a produs schimbări mari în politica, economia și viață socială a României. Toți deținuții politici, inclusiv legionarii, au fost eliberați iar alții nu au mai apărut. Acest fapt se ascunde cu grijă, de către actualii colaboraționiști, ai noului ocupant: faptul că, după 1964, nu se mai poate vorbi de crime ale Securității Naționale Române. Așa-zișii dizidenți, de fapt, în majoritate, agenți de influență și propagandă ai unor servicii de spionaj străine, sunt cu toții în viață, sănătoși, neafecțați de faptul că au fost urmăriți de serviciile secrete. Credeți că americanii, englezii,

francezii, elvețienii sau mai știu eu ce alt popor ar fi acceptat ca agenții de influență ai sovieticilor să facă propagandă pe teritoriile lor?

După 1964, Securitatea română a fost epurată, prin procese publice, de elementele colaboraționiste și filo-sovietice, de abuzivi și capsomani, devenind un serviciu secret național. Primii urmăriți ai noii Securități au fost chiar foștii securiști-kominterniști, autorii crimelor din perioada precedentă. Faptul că aceștia (Boris Grünberg-Nikolski, Serghei Nikolau, Drăghici, Naum etc.) nu au fost pedepsiți nu poate fi reproșat securiștilor: protecția externă de care se bucurau, din partea unor state socialiste dar și capitaliste, a impus menținerea lor în libertate. Așa e jocul: cel mai puternic impune reguli pentru cel mai slab. De exemplu, în 1989, americanii au impus eliberarea din închisoare a doi spioni de-ai lor, documentați după toate canoanele legislației internaționale. Legea română a fost grav încălcată dar ce importantă avea? Unchiul Sam era învingător și înțelegea să se comporte ca atare. Parcă niciodată n-ar fi achiesat la Yalta, parcă nici n-ar fi fost prin Malta.

Dezvoltarea Securității naționale n-a fost perfectă. Nici nu putea fi. În perioada ceaușistă, activitatea Securității române a fost afectată în principal de următoarele: subordonarea și controlul ei de către partid; un sistem defectuos de selecționare și promovare a cadrelor bazat pe ideologie, criterii rasial-zonale și pile; amestecul fățiș, total necalificat, al dictatorului în probleme de care nu avea habar. Cu toate acestea, în 1989, în topul serviciilor secrete din Lume, Securitatea se afla între primele trei clasate.

Care era explicația acestui fenomen? Represiunea? Nu, căci Securitatea nu mai reprima; de asta avea grijă partidul, imensul aparat de propagandă, mass media total aservită,

carieriștii, slugarnicii, codoșii, oportuniștii. În aparatul informativ își făcuse loc inteligența românească, spiritul românesc, ideea de dreptate, legalitate și adevăr. Securistul român nu mai semăna deloc cu pitecantropul kominternist, nu purta bătă, nici pistol, nu bătea, nu urla, nu impunea. El convingea, cel mai adesea prin puterea spiritului și justetea unor cauze. Acest lucru a înspăimântat serviciile secrete adverse: aderența teribilă pe care o căpătase serviciul secret român în rândul populației. Am studiat prinderea în flagrant a zeci de spioni militari străini (îndeosebi atașați militari) și toți, dar absolut toți, erau nedumeriți de această colaborare benevolă a populației. Încercarea de discreditație a serviciilor secrete române prin propagandă, în special prin postul de radio Europa Liberă, a avut un efect total contrar: a creat și întărit mitul invincibilității și atotputerii Securității române.

Pentru a scăpa de acest coșmar, de o securitate națională românească susținută de majoritatea populației, s-a inventat acea diversiune din decembrie 1989, cunoscută sub numele de securiști-teroriști. Securitatea trebuia satanizată și anatemizată prin procedee atât de teribile, încât și celui mai curat român să-i fie frică să-i ia apărarea. Trebuia creată o axiomă psiho-socială, trebuia introdusă cu forța în mintea fiecărui român ideea că Securitatea e o organizație criminală. Nici un membru al Securității nu a luat apărarea dictatorilor. Mai mult, la 22 decembrie 1989, Securitatea Târgoviște a reținut cuplul dictatorial, predându-l unei unități a Armatei. Acest fapt a produs mare derută: timp de câteva ore, agentura de spionaj străină din România a înroșit telefoanele, raportând în străinătate că Securitatea nu ieșea la luptă, nu se putea porni războiul civil. Cu toate provocările făcute, cu toate dezinformările, cu toate crimele săvârșite împotriva lor, securiștii români nu au

acceptat războiul fratricid. Pentru asta, cândva, după ce ne vom trezi din dezinformare, va trebui să le mulțumim. Iar unii vor trebui să roșească.

Axioma securistului criminal nu a reușit să se infiltreze în conștiința poporului român, deși eforturile făcute în această direcție au fost și sunt în continuare imense. Explicația o găsim în istoria noastră națională. Comuniștii au încercat să satanizeze, exact cu aceleași procedee, anumite instituții și valori ale societății burgheze românești. N-au reușit. Mai mult, în perioada democratică a anilor 1964-1980, și-au recunoscut greșelile și au pus la zidul infamiei colaboraționistii kominterniști, autori ai acțiunilor de satanizare-ostracizare-anatemizare. Actual, alți colaboraționiști, cam de aceeași factură morală cu cei kominterniști (unii sunt chiar tot cei de atunci), încercă să impună în conștiința românului anumite slogane ordonate de noul ocupant. Cum Securitatea Națională Română nu a participat la represiunea din decembrie 1989, nu are crime la activ în perioada sa de activitate (după 1964), a trebuit să i se inventeze tot felul de crime ori să i se arunce în spate crimele perioadei anterioare – kominterniste. Prin 1950, colaboraționistii kominterniști foloseau termeni vagi ca *exploatarea burgheză*, *crimele aparatului de represiune burghezo-moșieresc*, etc. Colaboraționistii actuali folosesc un limbaj similar, fără a merge la faptul concret, fără a răspunde la întrebările clarificatoare: *Cine a săvârșit fapta? Când? În ce împrejurări? Ce prevedea legea aceluia timp?* Acesta este secretul cu care se dărmă „axioma” bubulilor: Crimele prezentate în presă și la televizor nu aparțin Securității Naționale.

Pe timpul corecturii acestei cărți, destinul mi-a surâs din nou: un deputat fesenist mi-a mărturisit, în prezența unui coleg

ziarist și a unui reportofon (mască), faptul că, în decembrie 1989, Securitatea Națională a fost sacrificată pentru salvarea structurilor P.C.R. Poporul revoltat cerea insistent renunțarea nu numai la dictatură dar și la comunism; erau în pericol iminent Comitetul Central, Marea Adunare Națională, Consiliul de Stat, câteva sute de mii de activiști de partid. În aceste condiții, tovarășii perestroikiști cățărați la putere, în frunte cu Ion Iliescu, au luat hotărârea să canalizeze ura populară către serviciile secrete, organizând criminala înscenare televizată, prin care au fost uciși peste 900 de oameni nevinovați.

Orice forță democratică ar lua puterea în această țară nu poate înainta către un viitor cinstit fără a clarifica evenimentele din decembrie 1989 și fără a reabilita serviciile secrete naționale. În timp de pace, statul se apără cu servicii secrete și poliție. Să ne ferească Dumnezeu să avem nevoie de Armată, să ne ferească Dumnezeu de un conflict militar deschis!

30.08.1992

Pavel Coruș

DIN PĂCATE, SCENARIUL S-A ADEVERIT

După treisprezece ani de la apariția acestui roman, l-am recitit, în vederea revizuirii și reeditării. N-am modificat o singură idee, un singur rând din carte. Am corectat doar greșelile gramaticale strecurate în prima variantă, din cauza tensiunii și vitezei cu care lucram în 1992. De ce n-am modificat nimic? Deoarece, din păcate, scenariul din carte s-a adeverit întocmai, în cei treisprezece ani care au trecut de la apariția acestei „fantezii securiste“. Publicarea acestui roman, în 1992, a fost un gest de curaj răsplătit regește: un tiraj mai mare de 310.000 de exemplare a fost devorat de mai mult de un milion de cititori. Ulterior, mai ales în ultimii ani, mulți „curajoși“ au reluat unele teme din acest roman și din următoarele din seria *Octogonul* și le-au prezentat ca pe mari și curajoase dezvăluiri.

Din păcate, scenariul negativ al bubulilor și stăpânilor din umbră (globaliștii regresivi) s-a aplicat, punct cu punct, în detrimentul națiunii române. Majoritatea liderilor politico-administrativi, economici și religioși ne-au trădat pentru un blid de linte, provocând un cumplit regres științific, economic și moral al națiunii noastre. Majoritatea obiectivelor economice rentabile au fost jefuite sau distruse. Armata și serviciile secrete române au fost slăbite și reduse la dimensiuni

liliputane. Populația a fost dezbinată, sărăcită, înrăită și imbecilizată în proporție de masă. România a fost transformată într-o semicolonie iar națiunea română, într-o națiune de sclav de mâna a treia, de care se vorbește mai ales cu dispreț și îngrijorare.

Când am publicat acest roman, în 1992, încă nu era totuși pierdut, încă se mai puteau face destule pentru a evita situația actuală. Ce se mai poate face acum? Se mai poate face, dragi cititori! Urmează un lung și dureros război psihologic de eliberare națională, de revenire a românilor la nivelul de trași de demnitate pe care l-au avut în anii '70. Nu disperați, c mobilizați-vă să supraviețuiți și să învingeți în acest lung război!

În următorii ani, voi reedita întreaga serie *Octogonul în acțiune*. Cred că vă va interesa și vă va folosi. Al doilea volum din colecție, *Fulgerul albastru*, va apărea în decembrie 2005. Apoi, următoarele...

11.09.2005

Pavel Coru

Cuprins

Cap. 1	Varain, te duci în iad! ...	5
Cap. 2	Ploua cu spaimă și durere	19
Cap. 3	Florile sângerii	40
Cap. 4	Torpila umană	59
Cap. 5	Capcana bubulilor	75
Cap. 6	Sub nasul CIA și KGB	90
Cap. 7	Distrugerea demonilor	106
Cap. 8	Marea hăituială	117
Cap. 9	Varain, e timpul să te îngropi adânc	135
Cap. 10	Minciuna secolului	153
Cap. 11	Unchiul Sam și fratele Ivan	170
Cap. 12	Vremea lupilor singuratici	184
	În loc de epilog	196
	Din păcate, scenariul s-a adevărit	202

Seria OCTOGONUL

1. Quinta spartă *
2. Fulgerul albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naști sub steaua noastră!
7. Lumina Geto-Daciei
8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânții
11. Călător pe drum de aștri
12. A înflorit Speranța
13. Întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daciei
15. Tărâmul fericirii
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în ceruri
20. Expediția Cap-Univers
21. Născuți pentru a învinge
22. Inimă de Român
23. Copiii Speranței
24. Good bye, NATO, mon amour!
25. Sfârșitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpați
27. Războiul zeilor
28. Victoria Alcorilor
29. Pacea Marilor Străbuni
30. Moartea zeilor străini
31. Poarta viitorului
32. Vânătorii de sioniști
33. Glasul Omului
34. Trăsnetul geto-dac
35. Coroana Ariană
36. Victoria Zeilor Albi
37. Triumful Oamenilor
38. Revanșa
39. Sângele Europei
40. Lumina coboară în Carpați
41. Oamenii trec de absolut
42. Speranțele nu mor niciodată
43. Noi trăim în viitor
44. Eu, Varain din neamul Arienilor
45. Europeni, uniți-vă!
46. Viața merge înainte...
47. Riposta Creatorilor
48. Când mor uitările din noi
49. Viața oamenilor creator
50. Sfârșit de zbucium
51. Cristalul de foc
52. Navigăm printre enigme
53. Un fulger sfășie bezna
54. Să-nvie Focul Vieții!
55. Chemarea Nemărginirii
56. Călăuza Alcoro-Vegană

57. Planeta fericiiilor
58. Pumnul de oțel
59. Sfântă ramură de OM
60. Lumina Omenirii
61. Treziți Eroii Cvilizatori!
62. Mai tari decât destinul
63. Rupeți lanțurile robiei!
64. Zburăm cu Viața
65. Veghetorii ies din umbră
66. Extratereștrii coboară
printre oameni
67. Sfârșitul mării rătăcirii
68. Vise de viață omenească
69. Cu mintea rece și inima
caldă
70. Lumini ce cresc în oameni
71. Vin salvatorii
72. Și cresc speranțele din noi
73. Prin viitorul netrăit

Seria ARTA SUCCESULUI

1. Cheile succesului
2. Artă succesului la Români
3. Artă creației
4. Cartea adolescentului
5. Ghidul vieții sănătoase
6. Leacuri de suflet pentru
fete și femei
7. Curs practic de artă
succesului
8. Farmec feminin
9. Clanul învingătorilor
10. Faceți avere!
11. Cartea părinților

12. Vom trăi omenește!

Romane de dragoste

1. Să vii ca o părere...
2. Ne-om întâlni în Cer
3. Vara ultimei iubiri *
4. Flacăra iubirii

Poezii

1. Descânțece din neamul
Geto-Dacilor
2. Vraja nopților albastre
3. Cântece Daco-Române
4. Parodii politico-religioase

Analiză mituri religioase

1. Eva n-a fost mama noastră
2. Marile secrete

Autobiografie

Un om *

★

Volumele marcate cu asterisc, au fost
reeditate de editura DEVADATA

Cărțile scrise de Pavel Coruț pot fi procurate en-gros de la următoarele societăți comerciale:

1. SOMALI S.R.L. – Str. Iacob Negruzzi, nr. 27, București, tel. 0723/151.513 și (021)223.20.73. – vinde și cărți mai vechi, din anticariat, pentru completarea colecțiilor și asigură abonamente pentru cărțile în curs de apariție. De la această firmă puteți obține CD-uri și casete audio cu cântecele compuse și interpretate de Daniel Avram, pe versuri de Pavel Coruț: *Inima românului* (10 cântece), *Cântece din Carpați* (10 cântece), *Colinde românești* (10 colinde).

2. EDITURA MIRACOL S.R.L. – Str. Bihor, nr. 5, sector 6, București, tel. (021)224.86.78

3. ATLAS GROUP DISTRIBUTION S.R.L. – Bdul. Alexandru Ioan Cuza, nr. 52-54, București, tel. (021)222.46.20.

4. VOX 2001 S.R.L. – Str. Petru Maior, nr. 32, București, tel. (021)222.02.14.

5. TARACART TRADING S.R.L. – Str. Iacob Negruzzi, nr. 46, București, tel. (021)223.09.49

6. EDITURA CANDY S.R.L. – Str. Cuza Vodă, nr. 2, Iași, tel. (0232)218.575

7. MARIO FAIR PLAY IMPEX S.R.L. – Str. Iacob Negruzzi, nr. 7, tel. (021)223.08.92

8. CLUBUL DISTRIBUTORILOR DE CARTE DIN BUCUREȘTI – Str. Banu Manta, nr. 30, tel. (021)222.55.70, club din care fac parte următoarele firme:

I. STAND 2001 S.R.L. – Str. Veronica Micle, nr. 4, sector 1, București, tel./fax (021)223.26.60

II. ROLCRIS IMPEX S.R.L. – Bdul. Alexandru Ioan Cuza, nr. 50, București, tel./fax (021)222.22.23

III. ASTRO IMPEX S.R.L. – Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A, tel./fax (021)223.04.51

IV. MARICOM 94 S.R.L. – Str. Valea Merilor, nr. 28A, București, tel./fax (021)222.99.69

Editura Devadata
Căsuța poștală 37-57 București
E-mail: contact@devadata.ro
<http://www.devadata.ro>

Pentru a fi la curent cu cele mai interesante apariții de carte, din toate domeniile, solicitați **SELECȚIUNEA DEVADATA**, revistă **gratuită**, cu apariție trimestrială. Scrieți-ne la una dintre adresele de mai sus!

La editura Devadata au mai apărut:

- **Vara ultimei iubiri** – Pavel Coruț
(roman de dragoste)
- **Un om** – Pavel Coruț
(volum autobiografic)

Din ciclul „Aventurile cavalerului Pardaillan“,
de Michel Zévaco:

- **Cavalerii Pardaillan**
- **Epopoea dragostei**
- **Fausta**
- **Fausta învinsă**

și este în curs de apariție:

- **Pardaillan și Fausta**

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 3
sector 5, București, ROMÂNIA

fed print
tipografie

O societate Butan Gas

Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

Ploua cu spaimă și durere
Peste cetatea mea învinsă,
Cădeau bărbații în tăcere,
Murea un zeu cu tâmpla ninsă,

Ardeau străbunele altare
Și ziua coborâse-n bernă,
Treceau oștirile barbare
Peste cetatea mea eternă.

Stam gol în focul din altare,
Cu ochii căutând la ceruri,
Cerșeam un strop de îndurare,
Un colț de veșnice-adevăruri.

Ardeam pe geticul jertfelnic
Și muntele ardea cu mine,
Din trupul meu de om vremelnic
Și din bătrânele ruine,

Se zămislea sămânța dacă,
Din foc și sânge și pământuri
Și dintr-un strop din sfânta apă
Și din blesteme și din cânturi.

Sămânța geților rodește,
Căci timpul i-a trimis poruncă,
Un neam întreg din mine crește,
Un neam de foc și flori de stâncă.

